196

สวัสดีปีใหม่ สดใสชาบซ่า ทุกท่านนะคะ

นิตยสารคู่ใจคู่กายชายหญิง ราคา 20 บาท ★ จัดทำโดยทีมงาน

นวลนาง

นางแบบฉบับนี้
หลี่หลินหลิน
มิติที่วาบหวาม
33-24-35

บริสุทธิ์ไร้เดียงสา
แต่ถอดผ้าไวจริง ๆ
ทาเดชิ โตโมโกะ
ดาราสาวหน้าใหม่
ของวงการที.วี.ญี่ปุ่น

กฎ 5 ประการ
สำหรับต้าน "เอดส์"
พลิกหน้า 17

สัมภาษณ์
ตุ๊ ครับผม
ผู้กำกับใหม่ไฟแรง

ใช้ชอกคอ

อย่าดูถูก "กางเกงใน" เชียวนะ เสน่ห์ล้ำลึกของผ้าชิ้นน้อยๆ มีอะไรบ้าง? พลิกหน้า 68

20.

แมวมอง

กุสุมา มณีกาญจน์

เธอยังสดยังสาว

แฟนของใครมอเตอร์ไซค์ท่าหล่อ

ลมหนาวพริ้วระเรื่อยมาผิวแผ่ว ชวนให้รู้สึกเหงาลึก ๆ ในก้นบึ้งของหัวใจ เสียงเพลงจากวิทยุข้างห้องดังกังวานแว่วมาเหมือนประหนึ่งเสียงคร่ำครวญจากใจผู้ขับขาน "ขอผ้าห่มสักผืนกันหนาว ขอข้าวสักถังประทังชีวี ไม่ได้ผ้าห่มกันหนาว ขอสาว ๆ สักคนคงดีได้ข่าวท่านมีนางฟ้ามากมาย" เสียงเพลงค่อย ๆ จางหายไปกับความมืดแห่งรัตติกาลแต่ไฟในทรวงมิได้มอดดับลงแต่อย่างใด อย่ากระนั้นเลยลองย่ำราตรีดูสักพักเผื่อฟลุ้คอาจจะได้ผ้าห่มดราคนติดไม้ติดมือกลับมาประดับกายกับเขาสักผืนในคืนนี้

"เอร้องเพลงมาเข้าปีที่ 5 แล้วนะ มีเทปเป็นของตัวเองถ้านับก็ 4 ชุดเข้าไปแล้ว" สาวสวยน่ารักจีบปากจีบคอตอบเรา

★ ขอโทษทีลืมถามชื่อนามสกุล

"แหมพี่จำไม่ได้เหรอหนูชื่อ **กุสุมา มณีกาญจน์** ไงล่ะ"

เราเพิ่งถึงบางอ้อซึ่งคิดว่าเป็นความผิดของเราเองที่หลบลมหนาวอยู่ในห้องนอนนานเกินไป

"ช่วงนี้ตอนกลางวันเรียนอยู่ที่พาณิชยการสยาม จรัญสนิทวงศ์ จบแล้วกะจะไปเรียนต่อที่ญี่ปุ่นเพราะคุณอาทำงานประจำอยู่ที่นั่น"

★ ถ้าไปเรียนต่อต่างประเทศคงทำให้แฟนที่นี่อกหักกันเป็นแถว ๆ

"ไม่ใช่ค่ะ...ถ้ามีแฟนที่นี่ก่อนก็คงไม่ไป"

★ อยากดังเท่า พุ่มพวง ดวงจันทร์ หรือเปล่า

"ใจจริงอยากจะดังแต่ไม่เคยทะเยอทะยานพยายามทำให้ดีที่สุด ถ้าได้เหมือนเขามันก็บุญหัวแล้ว"

★ นักร้องผู้หญิงมักโดนดูถูกว่ามีอะไรกับคนเชียร์

"ไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้ ยังไงล่ะคะ ทำใจได้แล้วก็ปลง มันไม่เหมือนกันทุกคนเรารู้ตัวเองดีว่าไม่ใช่คนอย่างนั้นเพราะปัจจุบันนี้ยังไม่มีใครมาคุม ไม่มีผู้จัดการส่วนตัว ชอบแบบง่าย ๆ บางทียังมีแขกที่มาเที่ยวมาพูดลวนลามเราเพราะมีนักร้องตามคาเฟ่บางคนที่ไม่มีผลงานยอมตัวกับสิ่งเหล่านี้แล้วจะมาเหมาว่านักร้องผู้หญิงเป็นไปหมดไม่ได้เราก้าวไปด้วยความมั่นใจเป็นตัวของตัวเอง"

★ วิธีปฏิเสธแขกงี่เง่า

"จะบอกกับเขาตรง ๆ ว่าขอตัวก่อนนะคะมีธุระ ประเภทเคยด่าก็มีแต่ใช้คำพูดแบบนิ่ม ๆ"

★ ถ้ามีคนติดต่อไปร้องเพลงเมืองนอก

"ก็ดีอยากจะไปแต่เอาแค่ชั่วคราวนะประเทศไหนก็ไปขอให้เงินดีก็แล้วกัน ได้เที่ยวด้วย"

★ วิธีดึงพวงมาลัยจากแขก

"ปรกติ เอไม่ชอบให้ใครมาให้พวงมาลัยถือเอาความสบายใจเป็นที่ตั้งมากกว่า ถ้าเขาให้มาด้วยความเต็มใจเราก็ถือเป็นพระคุณพอร้องเพลงเสร็จก็ไปยกมือไหว้ขอบคุณ"

★ แขกชวนไปทานข้าวต้มบ่อยไหม

"มันก็มีสมัยก่อนที่ยังไม่ออกเทปแต่พอมีผลงานไม่ไปเลยเพราะหาเวลาเป็นของตัวเองไม่ได้ต้องวิ่งรอกไปร้องเพลงที่อื่นนอกจากเพื่อนฝูงในกลุ่มนักร้องด้วยกันเป็นบางครั้ง"

★ ชอบผู้ชายตรงไหนเป็นอันดับแรก

"ต้องหน้าตาดีมาก่อนแล้วใช้เวลาดูอุปนิสัยใจคออ่านจิตใจกันไปก่อน ไม่เลือกที่จนหรือรวยขอให้ดีไว้ก่อน เคยดูหมอเขาบอกว่าอย่าไปยุ่งกับเพศตรงข้ามนะที่เจอทุกรายจะเกิดเรื่อง ที่พบมาจีบเราได้สัก

★ เจอมาหลายรายแล้ว...คนที่เราชอบมาก ๆ ติดตามข่าวคราว ให้กำลังใจเขาตลอด พอไปเจอตัวจริงเขามองเราด้วยหางตาเหยียด ๆ ★

ไม่มีเวลาจะหาแฟนหรอกพี่

นวลขาว

ปีที่ 3 ฉบับที่ 102 (196) ราคา 20 บาท

ในฉบับ

★ บรรณาธิการอำนวยการ
ชไมพรศรีสำราญ
★ บรรณาธิการ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
ไพฑูรย์ ศิริวัฒน์
★ บรรณาธิการบริหาร
วิทยา ร่มรื่น
★ หัวหน้ากองบรรณาธิการ
ลอยลม รุ่งนภา
★ กองบรรณาธิการ
รังสรรค์ รจนา
อำไพ จำปาหอม
วรรณี รักษาวงศ์
คนมอญ
★ ฝ่ายศิลป์
PANTHER GROUP

ทักทายปราศรัย

เริ่มปีใหม่ 2532 มองไปทางไหนก็เห็นผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส (เพราะยังต้นเดือนอยู่) บางท่านอาจจะยังฉลองปีใหม่ไม่เสร็จ ก็รีบ ๆ กลับบ้านกลับช่องนะคร๊าบ...ลูกเมียกำลังคอยอยู่ที่บ้าน

ภาพชุดประจำฉบับนี้ ออกสไตล์จีน เพื่อให้แฟน ๆ น้ำลายหกกับอาหมวยวัยเอ๊าะ ก่อนที่จะรับแตะเอียแล้วแอบแว๊บไปเคลียสาวในวันตรุษจีนเดือนหน้า เป็นการเรียกน้ำย่อยกันก่อนว่างั้นเถอะ

สำหรับฉบับหน้าจะเป็นสาวหุ่นอวบอัดรัดรึงเนื้อแน่นไปทั้งตัว มองตรงไหนก็วาบหวิวตรงนั้น...ส่วนฉบับโน้นจะเป็นสาวหุ่นอ้อนอรชรแน่งน้อย ที่น่าทะนุถนอมยิ่งนัก

แน่ะ...บอกล่วงหน้าให้ใจกระเส่าซะเลยจะได้เตรียมใจเตรียมมือไว้แต่เนิ่น ๆ

เรื่องที่น่าสนใจสำหรับชายหญิงผู้มีรสนิยมละเมียดละไมก็คือ **"เสน่ห์ล้ำลึกของชุดชั้นใน"** ลองอ่านดูแล้วจะรู้ว่าชุดชั้นในนั้นนอกจากจะมีเอาไว้ห่อหุ้มปกปิดสิ่งสุดหวงของแต่ละคนแล้ว ยังมีความหมายไปถึงเสน่ห์เย้ายวนและความดึงดูดใจให้คู่ซ่าเวลาอยู่กันสองต่อสองอีกด้วย ในขณะเดียวกันมันก็จะทำให้ห่อเหี่ยวได้เหมือนกันถ้าไปเจอชุดชั้นในที่ไม่เอาเหนียงเข้า

เห็นว่าเป็นผ้าชิ้นน้อย ๆ ก็อย่าดูถูกคิดว่าไม่สำคัญนะคะรับ เสน่ห์ของก.ก.น.นั้นเคยทำให้คนติดคุกมานักต่อนักแล้ว อย่างที่เคยมีข่าวว่าสาวบางคนชอบขโมยชุดชั้นในตามห้างสรรพสินค้าบ้าง ไอ้หนุ่มบางคนชอบแอบขโมยชุดชั้นในของสาว ๆ ตามแฟลตหรือหอพักบ้าง

ดาราสาวบางคนยังเคยโดนเลย

อย่างนี้เขาเรียกว่า **"เสน่ห์มรณะ"** คะรับ เพราะเป็นเสน่ห์ที่นำไปสู่คุก!!

แต่ถ้าเรารู้จักใช้เสน่ห์ของมันไปในทาง **"สร้างสรรค์"** ละก็คุณเอ๋ยรับรองว่าจะต้องพบกับความมันส์ชนิดบรรยายไม่ถูกเชียวล่ะ

เอ้า...อย่าลืม **มินิเล่ม 3** นะคะรับ มีภาพชุดนางแบบประจำฉบับให้ชมจนลานตาถึง 3 ชุด บวกด้วยเรื่องราวสนุก ๆ อีกเพียบ ราคาเพียง 45 บาทเท่านั้น นับว่าเป็นความมันส์ราคาถูกจริง ๆ เมื่อเทียบกับการแว๊บไปลงอ่างแต่ละครั้ง

จริงไหมล่ะ?

ลอยลม รุ่งนภา

รอบจักรวาล

ซูซาน ซารานดอน

เห็นชุดอาบน้ำเกาะนมของซูซานวัย 41 ชักหวาดเสียวเล็ก ๆ กลัวว่ายามเธอเผลออะไร ๆ จะหลุดผล็วะออกมา แม่หนูน้อยมาเรียวัย 3 ขวบ ลูกสาวตัวเล็ก ๆ กำลังชี้ชวนให้คุณแม่ชมทิวทัศน์เพลินอยู่

หนูจำ...อย่าลืมเตือนคุณแม่ว่าอย่าเผลอเรอทำนมหกนะจ๊ะ...นะจ๊ะ

ตึกหรือวะ?!

ในกรุงเทพฯ เมืองหลวงของประเทศในยุคปัจจุบัน มีการก่อสร้างอาคารสูง ๆ เพิ่มขึ้นมากมาย จนจำไม่หมดแล้วว่าอยู่ที่ไหนกันบ้าง นอกจากจะสร้างกันสูง ๆ แล้ว ยังมีรูปทรงแปลก ๆ อีกด้วย ที่ได้รับการกล่าวขวัญกันบ่อย ๆ ก็มีอาคารสำนักงานใหญ่ธนาคารเอเชียจำกัด ตั้งอยู่ที่ถนนสาธรใต้ ที่แปลกก็คือรูปร่างเหมือนหุ่นยนต์ อีกแห่งหนึ่งที่แปลกก็คืออาคารใบหยก ตั้งอยู่แถว ๆ ประตูน้ำ ที่แปลกก็คือทาสีสวยสดงดงามสลับสีตัดกันดีจังเลย แถมยังสูงฉลูดโด่เด่อีกด้วย ดูเหมือนว่าจะสูงสุดในขณะนี้ ได้ข่าวว่าสูง 40 กว่าชั้นแน่ะ

อีตานี้ก็หันมาดูอาคารแปลกๆ ของญี่ปุ่นกันมั่ง เท่ไหมล่ะ สูงแค่ 13 ชั้นเท่านั้น แถมยังมีชั้นใต้ดินอีก 2 ชั้น รูปร่างเหมือนเอากล่อง 4 เหลี่ยมขนาดยักษ์ไปซ้อน ๆ กันไว้ ที่นี้ก็อยากจะถามว่าไอ้กล่องที่ว่านี้มีกี่กล่อง อย่าไปนับเลย เพราะมองเห็นเพียงด้านเดียว เฉลยเลยดีกว่า ตึกหลังนี้ประกอบด้วยกล่องสี่เหลี่ยมจำนวน 140 กล่องทีเดียว ใหญ่ขนาดไหนนั้นไม่ทราบ ทราบแต่เพียงว่ามีพื้นที่คำนวณได้ 3,086 ตารางเมตรทีเดียวแหละ

เท่แค่ไหนดูเอาเองเทอญ

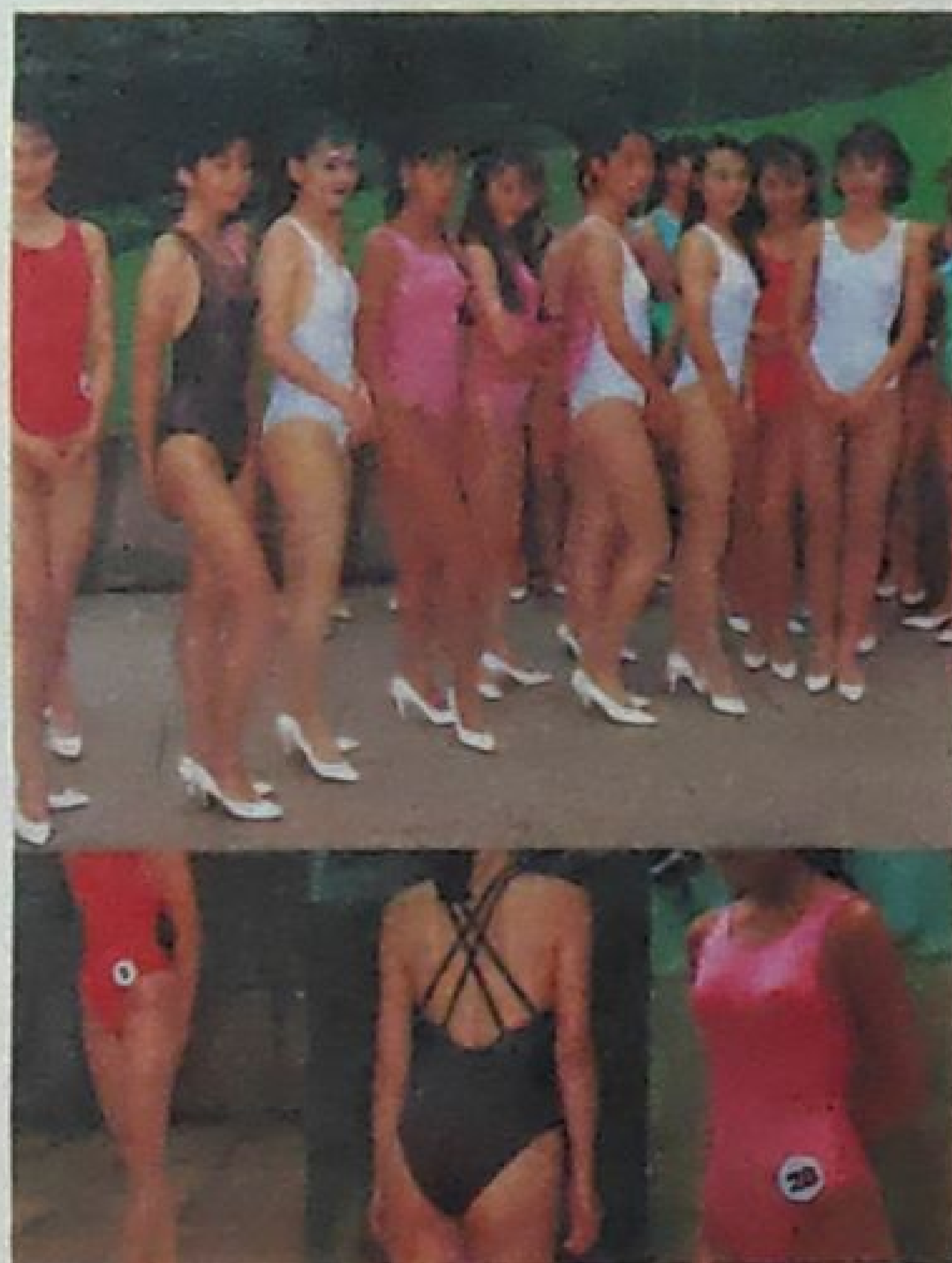
เตรียมพร้อม

เอ้า...เตรียมพร้อมแล้วลุยได้!

เปล่า...มิใช่การเตรียมพร้อมเพื่อยึดอำนาจอะไรหรอกครับ โธ่...หนังสือของเราเป็นหนังสือลักษณะการเมืองไม่ยุ่งแต่การมุ้งเกี้ยวอยู่แล้ว ฉะนั้นการเตรียมในที่นี้ก็คือการเตรียมพร้อมเพื่อแก้ผ้า อ้า...ให้เหลือชุดอาบน้ำเพื่อประกวดมิสนี่มิสโน่น นางงามนี่นางงามโน่น เพื่อกรุยทางไปสู่นางงามระดับประเทศ ระดับทวีป ระดับโลก ระดับจักรวาล ตลอดจนระดับอวกาศในที่สุด

สาว ๆ ที่ท่านเห็นส่วนโค้งส่วนเว้าอยู่นี่ คือกลุ่มนางแบบเดินแฟชั่นโชว์อาชีพ มารวมตัวกันเพื่อประกวดยอดนางแบบ เก๋ไปอีกแบบหนึ่ง เท่ไปอีกแบบหนึ่ง เผลอ ๆ อาจมีใครจับเอาไปประกวดนางงามอะไร ๆ นอกประเทศบ้างก็อาจจะเป็นได้

ไอ้เรื่องแบบนี้ เมืองไทยก็ถนัดเหมือนกัน "มิสแม่ม่าย" งี้ มิสอ้วนจ้ำม่ำงี้ พิลึกกึกกือดีเหมือนกันแฮะ

บอนไซ

คำว่า "บอนไซ" นี้เป็นภาษาญี่ปุ่นมีความหมายว่า ต้นไม้ที่ปลูกในภาชนะเล็ก ๆ โดยการบังคับให้ต้นไม้นั้น ๆ เจริญแต่ไม่เติบโตเหมือนต้นไม้แคระ สนนราคาก็แตกต่างไปตามความยากง่ายในการดูแลรักษา บอนไซนี้ได้อาละวาดออกไปเกือบทั่วโลก ในประเทศไทยโดยเฉพาะกรุงเทพฯมีจำหน่ายมากมาย ใครสนใจอยากได้ไว้ในห้องสุขห้องส้วม ห้องน้ำ ก็ทำให้สดชื่นดีมิใช่น้อยประเภททำให้อึง่ายฉี่คล่องอะไร ๆ แบบนั้นแหละ

การปลูกบอนไซนั้น ผู้ที่สนใจจะต้องใจเย็นพอสมควร ค่อย ๆ ดัด ค่อย ๆ งอ ค่อย ๆ โค้ง กิ่งนี้กิ่งนั้นกิ่งโน้นให้เป็นรูปต่าง ๆ ตามความประสงค์ที่จะให้มันเป็นไป เป็นงานอดิเรกที่ดีชนิดหนึ่งเสียค่าใช้จ่ายน้อยแต่ต้องเป็นบุคคลที่มีสมาธิมากพอสมควร

คนประเภทใจเร็ว ใจร้อน ใจร้าย ใจดำ ใจหิน ใจดุ...อย่าได้ริไปชอบบอนไซเลยครับเสียเวลาเปล่า...ซื้อเขาเฮอะง่ายดี

อาซะคุระ มารี

ชื่อเหมือนคนไทยเลยแฮะ อ้าวก็ชื่อมารีไงล่ะ ไม่เหมือนก็สะกดให้เหมือนก็ได้ เธอชื่อมารีเป็นไงเพราะไหม? เธอกล้า เธอเปิดเผย ผิวขาวเหมือนไข่ปอก ไข่น่ะไข่ธรรมดานะ มิใช่ไข่เยี่ยวม้าเยี่ยวแมวที่ไหน 78-57-82 คือส่วนสัดของหนูมารี ขนาดนี้แหละถูกสเปคชายไทยเป็นบ้าเลย สูง 153 เซนติเมตร เกิดเมื่อวันที่ 15 กันยายน พ.ศ. 2511 อายุได้ 21 ปี

อายุได้แค่นี้ ส่วนสัดได้แค่นี้ ใจกล้าขนาดนี้ พรสวรรค์ของเธอแล้วละหนูเอ๋ย ข้อขอทำนายว่าเธอจะโด่งดังในเรื่องเซ็กซ์ต่อไปในอนาคตอย่างแน่นอน

ถ้าโรคเอดส์ไม่ถามหาเสียก่อน

เครื่องโทรศัพท์

ฉากนี้ไม่ได้ค่าโฆษณาเลยแม้แต่บาทเดียว เห็นมีการโฆษณาเครื่องโทรศัพท์ มีรูปร่างแปลกก็เลยเอาลงให้ดูเล่นไปงั้นแหละ ผู้ผลิตสินค้าก็พยายามเอาใจผู้ซื้อด้วยการออกแบบต่าง ๆ กันออกไปให้น่าซื้อไว้ใช้ ซึ่งไม่ใช่เฉพาะเครื่องโทรศัพท์เท่านั้น สินค้าอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกันแหละ

ว่ากันว่าข้าวของเครื่องใช้ในญี่ปุ่นนั้น ซื้อมาใช้แค่ 3 เดือนก็ล้าสมัยแล้ว เพราะโดยเฉลี่ยผู้ผลิตสินค้าในญี่ปุ่นจะเปลี่ยนแบบทุก ๆ สามเดือน **เฮ้อ ...กลุ้มใจตายแบบนี้...แต่ยังดีนะ หากผลิตรถยนต์แล้วขายได้คล่องๆ เหมือนเครื่องใช้ไฟฟ้าละก็คุณเอ๋ย ผู้ซื้อเจ๊งแน่ ๆ**

พิ้งค์! พั้งค์! พัง!!

วัยรุ่นไทยบางส่วนนิยมไว้ทรงผมแบบพั้งค์มานานแล้วเมื่อก่อนนี้เราจะเจอพั้งค์ในดิสโก้เธค ในคอฟฟี่ชอพหรู ๆ แต่มายุคนี้-ไอ้หยา! ออกมาเดินป้วนเปี้ยนตามถนนรนแคมกันแล้ว หมาไม่ไล่ฟัดก็บุญโขแล้ว

โอ่...ผมเห็นเข้ายังตึกกะใจเลย โอ...พระเจ้าทรงโปรด วัยรุ่นไทยวิ่งไล่ตามกันฝรั่งแบบสนิทชิดเชื้อขนาดนี้เชียวหรือฟะ!

ก็ได้...เมื่อชอบแบบนี้ก็ส่งเสริมกันไปเลยในญี่ปุ่นบริษัทหนึ่งได้ออกผลิตภัณฑ์สเปรย์ฉีดผมให้แข็งโด่เด่ โดยไม่ต้องไปร้านเสริมสวยให้ยุ่งยาก จะเอาทรงไหนก็ฉีด ๆ... ฉีด...แล้วบังคับด้วยหัวให้โด่เด่ตามใจชอบเพื่อที่จะให้ดูแล้วชอบใจ

หลอดละร้อยบาทไทยเท่านั้นเอง

ทอม โจนส์ แอบไปผ่าตัดกล่องเสียง

เมื่อเร็ว ๆ นี้ -ทอม โจนส์- นักร้องอังกฤษ วัย 48 แอบไปผ่าตัดกล่องเสียงที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในลอส แอง เจลิส โดยใช้ชื่อว่า -มิสเตอร์วู้ดวาร์ด- โดยมีจุดประสงค์จะปรับปรุงเส้นเสียงให้มีประสิทธิภาพเหมือนเมื่อหนุ่ม ๆ

แต่ที่ปิดบังก็เพราะกลัวจะต้องชะงักการร้องเพลงไป โดยเขากลัวว่าจะถูกผู้จ้างให้พักงานนานเกินไปนั่นเอง และครั้งล่าสุดเขากลับไปให้หมอเช็คอีกครั้งเผื่อจะมีผลร้ายแทรกซ้อน แต่หมอบอกว่าไม่มีอะไรยกเว้นอยู่อย่างเดียวคือไม่รับรองว่าเสียงจะเหมือนเดิม

ป่านฉะนี้ผลจะออกมาเป็นอย่างไร ทอม โจนส์เองคงรู้แล้วกระมัง??

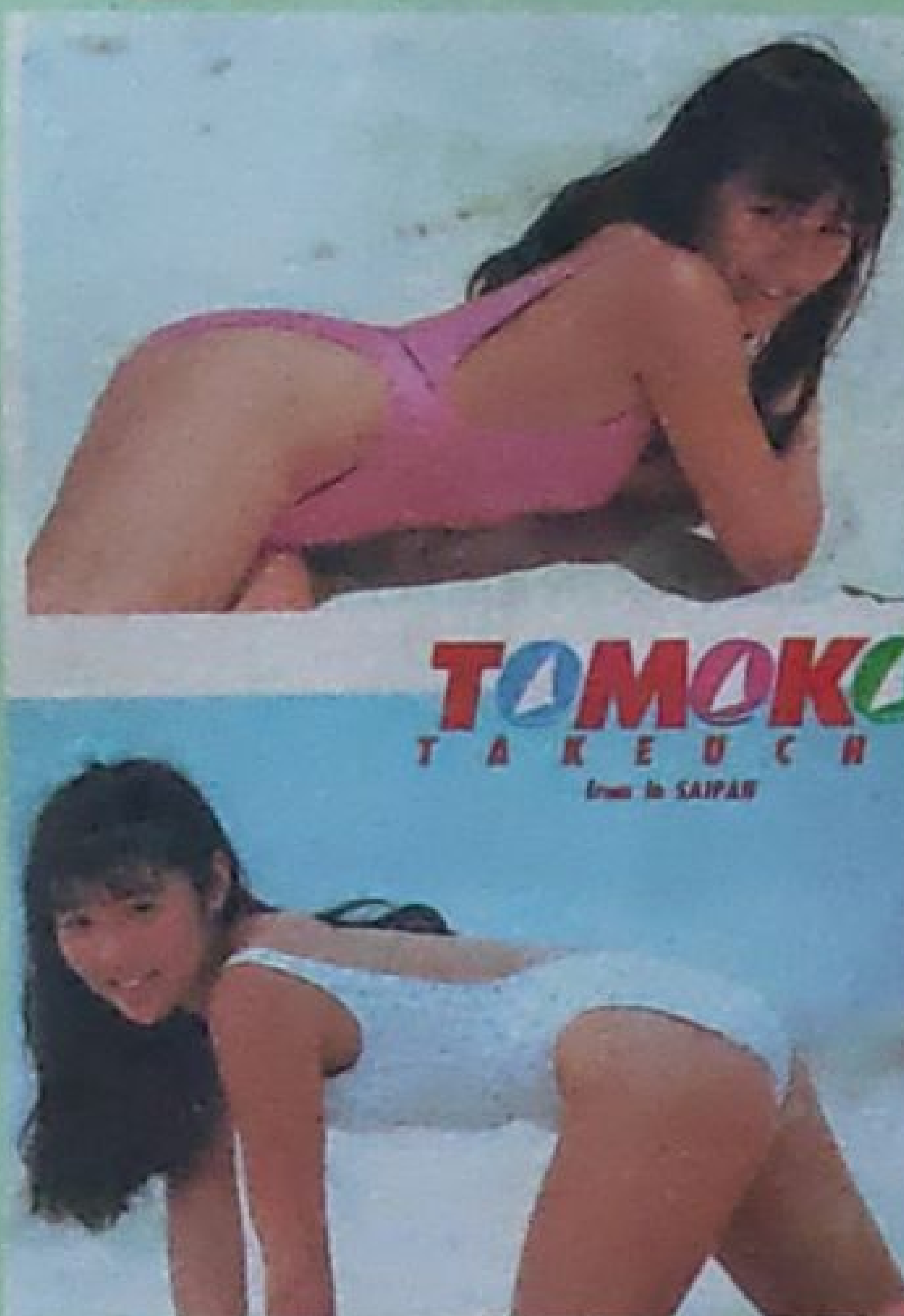

ร้อยลีลา

"ดาราสาวหน้าใหม่ จากเรื่อง "SAIPAN"

ทีวีญี่ปุ่นยุคนี้ หนีไม่พ้นหนังวัยรุ่น ทั้งแนวโอดโผนและชีวิตตามติดด้วยหุ่นยนต์อวกาศ ดังนั้นการแสวงหาดาราใหม่ ๆ เพื่อก้าวเข้าสู่ธุรกิจการแสดง จึงเกิดขึ้นมากมายตามความต้องการของผู้ผลิต

จึงนับเป็นโอกาสทองบรรดาวัยรุ่นที่ผ่านการคัดเลือกเข้ามา..ความรู้ความสามารถของแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไป ซึ่งนับว่าเธอและเขาเหล่านั้นได้เปรียบชนชาวเอเซียทั้งหลาย และอีกหลาย ๆ ประเทศในยุโรปและอเมริกา

ในที่สุด **"ทาเคชิ โตโมโกะ"** ก็กลายเป็นดาราหน้าใหม่แห่งวงการทีวี จากเรื่อง "SAIPAN" กำลังเป็นที่เกรียวกราวอยู่ในญี่ปุ่นขณะนี้

เธอเกิดเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2514 ถึงวันนี้ก็ประมาณ 17 ปี ณ กรุงโตเกียว ส่วนสัด 33 - 23 - 33 มีความรู้ความสามารถทางด้านการแสดงเป็นอย่างดี

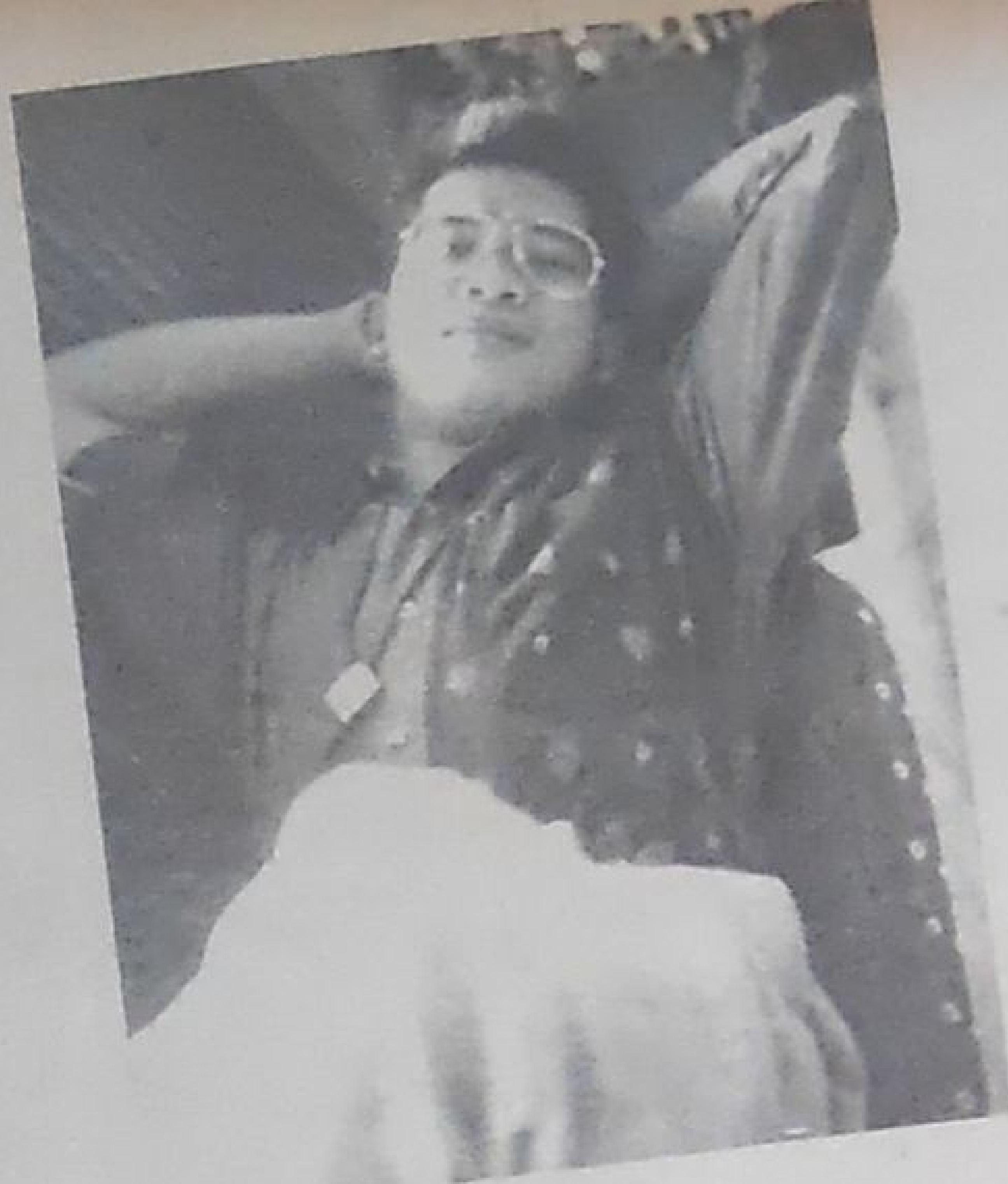
ถึงแม้เธอจะพูดน้อย แต่ฝีมือการแสดงเป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่ายเธอเป็นคนน่าคบ พูดจาตรงไปตรงมา ช่วงหนึ่งเธอกล่าวกับเราว่า

"ตอนแรกรู้สึกอึดอัดใจมาก เพราะความที่ฉันพูดไม่ค่อยเก่ง แต่ตอนนี้สบายใจเพราะเพื่อนร่วมงานและรุ่นพี่ ๆ ต่างให้กำลังใจและความอบอุ่นจนความรู้สึกเก่า ๆ หายไปหมดแล้ว"

เธอตอบคำถามที่เราถามถึงอนาคตว่า เธอตั้งความหวังกับอนาคตไว้อย่างไร เธอตอบว่า **ไม่อยากให้เวลาผ่านไป อยากหยุดอยู่แค่อายุ 17 เพราะถ้าโตเป็นผู้ใหญ่คงต้องพบปัญหาต่าง ๆ แน่ แต่จะเป็นอะไรยังไม่รู้...**

ดาราที่เธอชอบก็คือ **โอชิน** เธออยากแสดงให้ได้อย่างโอชิน แต่เธอหารู้ไม่ว่าขณะนี้โอชินหันไปเอาดีทางหนัง และ **วิดีโอเอ็กซ์ซะ**แล้ว ... (แหล่งข่าวบอกมาอย่างนั้น)

ยังไงซะก็ขอฝากเธอไว้ให้คุณพิจารณา ไม่ว่าจะเป็นหนังประเภทใด อุ้มชูเธอเหมือนที่คุณอุ้มชูดาราต่าง ๆ มานับไม่ถ้วนเพิ่มขึ้นอีกซักคน.....นะคร๊าบบ-บ-บ..

ไม่อยากเห็นใครฉิบหาย

ตุ๊...ครับผม

ผู้กำกับหนังตลกที่ชีวิตจริงไม่ค่อยตลก

คนมอญ

☐ *วิ่งชนเลยฮะ...*

เราเป็นคนที่ไม่ชอบรอโอกาส ถ้าอยากได้อะไร อยากรู้จักใคร อยากทำอะไรจะวิ่งไปหาจุดนั้น ☐

สวิศักดิ์ จุลมณีคือชื่อจริงของสุภาพบุรุษรูปร่างกลมหัวหลิม สวมแว่นสายตาสั้นกรอบทอง "น้ำตาลปึก" คือนามปากกายามที่เขาผู้นี้มีอารมณ์ร่ายจินตนาการบทกวีลงบนแผ่นกระดาษ "ตุ๊...ครับผม" คือชื่อผู้กำกับหนังไทยคนล่าสุด ซึ่งก็เขาอีกนั่นแหละ เขาเล่าว่าชอบเอาผ้าขาวบางมาขึงใต้โต๊ะทำงานของพ่อแล้วเอาตัวตุ๊กตุ่นตุ๊กตามาเชิดให้เพื่อนดูตั้งแต่เด็ก ๆ พอโตขึ้นเขาเรียนคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เขานำจินตนาการตั้งแต่เล็กมาเชิดเป็นตัวอักษรบนแผ่นกระดาษให้เพื่อนอ่าน หลังจากนั้นก็อยากจะเชิดคนจริง ๆ บนจอหนัง เพราะคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะได้พิสูจน์ฝีมือกันเสียที

"จำได้ว่าเริ่มดูหนังครั้งแรกเมื่ออายุได้ 4 ขวบ หนังไทยทุกเรื่องที่ฉายในเมืองนครศรีธรรมราช จะไม่มีเรื่องไหนพลาดสายตาผมไปได้ ความรู้สึกครั้งแรกที่ดูหนังมันเหมือนกับมีภูเขาอยู่ด้านหลังจอหนัง มีคนยืนคุย วิ่งไล่กันหน้าภูเขา มีไฟสาดลงมา มีเสียงดังออกมาจากผ้าขาวผืนใหญ่ พอเรากลับบ้านก็เอาผ้าอ้อมน้องสีขาวผืนโตๆ มาขึงใต้โต๊ะทำงานของพ่อ แล้วเอาไฟฉายมาฉายพร้อมกับเอาตัวตุ๊กตามาเชิด ปากก็พูดบอกบทตามที่เราได้รับมาจากโรงหนัง เป็นคนที่ชอบเรียนรู้ พอเริ่มเรียนเข้าเรียนก็ทราบว่าไอ้การที่คนอยู่ในจอ-ภูเขาอยู่ในจอไม่ใช่ของจริง เราจดจำตัวละครจากโรงหนังมากำกับเพื่อน ๆ แถวบ้าน พูดง่าย ๆ เป็นผู้กำกับมาตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้ตัวเลย เดี๋ยวนี้ไอ้นิสัยแบบนั้นก็ยังอยู่ มันเป็นความล้มเหลวมาก อยากจะให้คนอื่นเป็นอย่างที่ตัวคิด อันนี้เป็นสิ่งที่กำลังเปลี่ยนแปลงตัวเองอยู่ แต่คิดว่ายังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร เพราะมันติดนิสัยนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ"

★ ถูกเลี้ยงมาอย่างตามใจ

"ไม่ถูกเลี้ยงมาอย่างตามใจ เพียงแต่เป็นลูกชายคนเดียวที่พ่อมักให้ความสนใจมากกว่าพี่น้องคนอื่น

ความอ่อนโยน ความนุ่มนวลมันตกทอดมาจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้เพื่อนฝูง ส่วนมากเป็นผู้หญิง เราซึมซับอารมณ์ต่าง ๆ มาจากคนแวดล้อม แต่ไม่ใช่มีนิสัยเป็นผู้หญิงนะ มีพ่อคอยเป็นตัวถ่วงอยู่ ตอนอยู่โรงเรียนก็สนใจการแสดงละครได้รับบทตัวเอกๆ มาตั้งแต่ ป.4 มันจะมีวันสำคัญ ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดงานขึ้นแล้วเชิญผู้ปกครองมาดูลูก ๆ เล่นละครแล้วชอบร้องเพลงมาตั้งแต่เด็ก ๆ ออกแนวลูกทุ่ง เพลงที่ชอบที่สุดในชีวิตคือเพลง "สิบหมื่น" ที่ มิตร ชัยบัญชา ร้อง เป็นเพลงหากินตั้งแต่เด็ก ตัวเองจะต้องเป็นตัวชูโรงตลอด เคยได้รับรางวัลมากที่สุด 100 บาทจากเพลงสิบหมื่น"

★ ชอบเพลงสิบหมื่นแล้วถ้าหนังที่ทำออกมามีรายได้สิบหมื่น

(หัวเราะ) "คงไม่ถึงอย่างนั้นแค่ขายสายก็เกินอยู่แล้ว"

★ ช่วงที่ทำหนังสือกับก้าวแรกสู่จอหนังไทย

"มาอยู่กรุงเทพฯ เรียนอยู่คณะวารสารศาสตร์ เพราะจุดมุ่งหมายอยากเรียนเอกภาพยนตร์ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนเคยคิดเปลี่ยนแนวไปเป็นหมอ เพราะข้างบ้านมีคนแก่ตาบอดอยู่ตามลำพัง เราจะเอากับข้าวไปให้แกเสมอ ๆ ใจมันเลยอยากเป็นหมอ อันนี้เป็นส่วนที่ดีที่สุดตั้งแต่เกิดเป็นคนมา **จะเป็นคนที่จะมีความสุขที่สุดในชีวิตถ้าได้เป็นผู้ให้ จะเป็นคนที่ยึดมั่นอยู่สามสิ่ง คือคำว่า สร้าง, ให้, และให้อภัย สามคำนี้ทำให้รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนดีที่จะอยู่ในโลกนี้ได้ เราอยากจะสร้างงานที่อำนวยความสุขให้แก่ผู้อื่น** ลักษณะมันมีสองภาค ไอ้ความไม่ดีทั้งหลายมันจะวกกลับมาทำร้ายตัวเอง อีกภาคหนึ่งก็คือสามสิ่งอย่างที่บอก

ตอนที่เรียนเอกภาพยนตร์ปีนั้นมีคนเรียนสาขานี้แค่ 5 คนเท่านั้น ในขณะนี้เดี๋ยวนี้มีมากถึง 30-40 คน สมัยนั้นอุปกรณ์ยังไม่มีมากเท่าไหร่ แต่ก็มากพอที่จะรู้ว่าการทำหนังสักเรื่องต้องมีอะไรบ้าง **ความรู้ที่ได้มามันเหมือนอาวุธที่เราจะเอาไปฟาดฟันกับใครก็ได้ ถ้ามีเสียงท้าทายจากฝ่ายตรงข้ามว่าคุณรู้อันนี้จริงแน่หรือ เราก็หยิบเอาอาวุธอันนี้ขึ้นมาสู้กับเขา** และอาจารย์ที่ให้ความรู้ผมมากเลยก็คือ **คุณไพโรจน์ สังวริบุตร** เพราะผมเคยทำงานกับแกเรื่องนิสิตใหม่ เป็นฝ่ายเสื้อผ้ากับคนเขียนบท"

★ รู้จักไพโรจน์ สังวริบุตร ได้อย่างไร

"วิ่งชนเลยฮะ เราเป็นคนที่ไม่ชอบรอโอกาสถ้าอยากได้อะไร อยากรู้จักใครอยากทำอะไรจะวิ่งไปหาจุดนั้น สมมติอยากรู้จักคนนี้จะไม่รอว่าเมื่อไหร่จะได้เบอร์โทรศัพท์ แต่จะดิ้นรนไปหาคน ๆ นั้นเอง

เราก็ไปหาพี่เอ๊ถึงที่ แล้วบอกถึงความศรัทธาที่มีอยู่ในตัวแกจากเรื่อง "วัยอลวน" แล้วเห็นเขาเป็นฮีโร่เมื่อได้ทำงานกับเขา ภาพงามที่เคยวาดเกี่ยวกับตัวเขานั้นมันยิ่งงามกว่าที่คิดไว้ก่อน

เขาจะเป็นผู้ให้ทุกอย่าง ถ้าอยากรู้ถ้าเป็น **ชนะ คราประยูร** เขาจะเป็นผู้สร้างสิ่งต่าง ๆ วางเอาไว้แล้วให้ศึกษาเอาเองสิ่งที่ได้จากพี่นะมากที่สุดคือการทำเสื้อผ้า"

★ เปรียบเทียบระหว่างทฤษฎีกับปฏิบัติ

"แตกต่างกันมาก เพราะในแง่ทฤษฎีมันเหมือนอะไรที่เป็นแท่งๆ ที่ถูกต้อง แต่ความเหมาะสมมันอยู่ตรงกลางผมว่าหนังไทยนี่อยู่ตรงนี้ แรก ๆ ก็เสียใจเหมือนกัน เราอยากทำอะไรที่มันเป็นรูปแบบอย่างที่เรียนมา อย่างเรื่องเสื้อผ้านี่อยากจะคุมโทนสีให้หมดทั้ง 20 คน แต่พอเห็นรายได้ที่เขาให้มารู้สึกหมดกำลังใจที่จะทำ

ตอนหลังก็ต้องทำใจรู้ว่ามีแค่ตลาดเดียวเท่านั้นจะไปหวังอะไรให้สูงส่งไม่ได้ ถ้ามีหลายตลาดเราจะได้อะไรออกมามากกว่านี้ จุดนี้เองผมอยากให้ใคร ๆ เขาเข้าใจหนังไทยให้มากกว่านี้ คนที่ดูหนังเขามีคำถามบางทีเรามีคำตอบแต่ตอบไม่ได้ เมื่อไหร่ก็ตามที่คนตั้งคำถามมายืนที่จุดของเราเขาจะเข้าใจในเรื่องนี้ดี

เคยคุยกับนักวิจารณ์หนังบอกเขาว่า ไม่จำเป็นที่คุณต้องมาเป็นคนทำหนังหรอก คุณเป็นนักวิจารณ์นั่นแหละดีแล้ว แต่ขอโอกาสสักช่วงเวลาหนึ่งได้ไหม ให้คุณเข้ามาคลุกคลี กว่าจะตั้งไฟแต่ละฉากแต่ละซีนมันเป็นยังไง มันมีเงื่อนไขอะไรยากง่ายมากมายแค่ไหน

จริง ๆ แล้ว การประนีประนอมคนสร้างหนังกับนักวิจารณ์ควรจะมาอยู่ที่จุดหลักของความเป็นจริง บางทีนักวิจารณ์เขาเอาทฤษฎีหนังมาตีความ ซึ่งบางทีมันลำบากจะพูดว่าหนังไทยสู้หนังฮ่องกงไม่ได้ จะพูดแบบนั้นได้ยังไงในเมื่อองค์ประกอบต่าง ๆ มันสู้เขาไม่ได้เลยสักอย่าง เพราะฉะนั้นทุกคนต้องทำใจที่หนังไทยทำได้ระดับนี้ก็โอเค"

★ หลังจากฝึกงานแล้วยังไม่ได้ทำหนังจริง ๆ

"จะบอกกับทุกคนหลังจากฝึกงานเสร็จแล้ว ว่าอาจารย์ทางภาพยนตร์ที่มีค่าที่สุดคือพี่เอ๊ ไพโรจน์ สังวริบุตร แต่ที่เฝ้าตัวเองออกมาเพราะมีความรู้สึกว่าเราน่าจะหยุดดูอะไรสักนิด โดยประสบการณ์ โดยบารมีของตัวเองแล้วมันคงไม่กระโดดลงไปกำกับหนังได้เอาเป็นว่าหยุดตัวเองตรงนี้ก่อนดีกว่า

□ ทำอะไรก็ฉิบหายหมด ไม่มีอะไรที่ผมทำแล้วจะยั่งยืนต่อเนื่องกันเลย ถ้าผมจบไอ้สิ่งนั้น มันก็จบตามตัวเองมาด้วย □

การจะทำให้คนอื่นยอมรับเรานี่ยากมาก เพราะจากคนทำเสื้อผ้ามากำกับหนังใครเขาจะรับ มันต้องมีเสียงประณาม เราออกไปก่อนดีกว่าคอยศึกษาคอยดูเขาจากวงนอก แล้วสักวันหนึ่งสร้างสมประสบการณ์ได้เพียงพอถึงค่อยเข้าไปใหม่

ผมก็มาจับงานด้านหนังสือมี "เปรียว", เป็น บก.ให้หนังสือเรา, มิสเตอร์, เธอกับฉัน, ซึ้ง, แพรว...อะไรต่าง ๆ พวกนี้ คนในวงการหนังสือเขารู้จักเราแล้วว่าตุ๊ น้ำตาลปีก เป็นคนเขียนเรื่องสั้น, กวีหรือเป็น บก.หนังสือมาหลาย ๆ เล่ม แม้จะเป็นอิมเมจในภาพลบก็แล้วแต่ว่าทำหนังสือฉิบหายมาทุกเล่มเลย ไม่เคยทำหนังสือเล่มไหนได้ยืนยาวเลย

พอถึงจุดนี้เราอยากจะกลับมาทำหนัง แล้วก็จับงานทำมิวสิควีดีโอก่อน เป็นจังหวะดีที่มีงานให้ทำอยู่ที่บริษัทโพลีดอร์ ได้ระยะหนึ่งก็เข้ารถไฟดนตรีของระย้า ผมนี่แปลกทำงานที่ไหนได้ไม่นาน ถ้าเปรียบสุภาษิตโบราณเป็น "ผู้หญิงกินผัว" ทำอะไรก็ฉิบหายหมด ไม่มีอะไรที่ผมทำแล้วจะยั่งยืนต่อเนื่องกันเลย ถ้าผมจบไอ้สิ่งนั้นก็จบตามตัวเองมาด้วย อย่างหนังสือชื่อ "ซึ้ง" ที่ผมเป็น บก.พอออกมาหนังสือออกได้อีกเล่มก็ปิด มันมีเหตุเป็นไปก็กลัวเหมือนกันมันอาถรรพณ์หรือเปล่าว่าเอ...ชีวิตเรานี่ทำอะไรให้เขาฉิบหายกันบ้าง

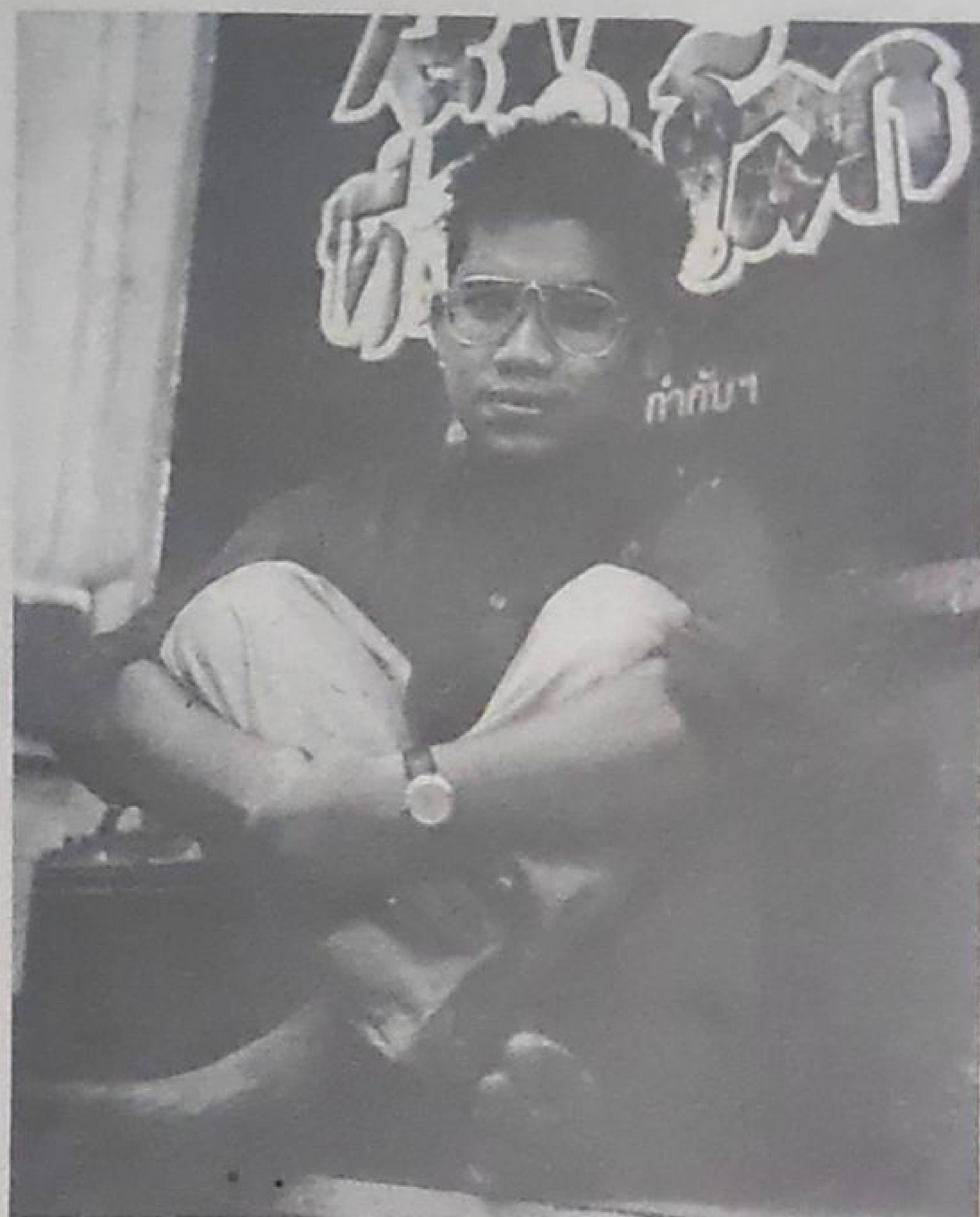
เมื่อมีพื้นฐานทางมิวสิคมามากพอสมควร ได้รู้จักนก **สินจัย หงษ์ไทย** เขาไปถ่ายหนังที่ภูเก็ต แล้วรู้จักกันเขาบอกว่า **พี่ตุ๊ทำไมเรียนมาทางนี้แล้วไม่ทำหนัง** เขาเป็นแรงบันดาลใจให้เราหันกลับมาทางนี้ เขาก็แนะนำให้ทาง**พูนทรัพย์** คุณวไลพร ละม้ายวงศ์ เขาก็ช่วยติดต่อโชคดีที่ทางพูนทรัพย์เขาต้องการผู้กำกับที่มีความหลากนอกจากหนังชีวิต รู้สึกว่าโชคดีมากๆ ที่ทุกคนให้เกียรติ ตอนแรกเสนอเรื่อง "เวลาในขวดแก้ว" ของ **"ประภัสสร เสวิกุล"** ผู้เขียนก็ไม่ขัดข้อง แต่ทางบริษัทไม่ผ่านเพราะเป็นหนังชีวิตขัดกับเงื่อนไขทางบริษัท

หนักใจมากเพราะตัวเองไม่ใช่คนตลก มีอารมณ์ขันลึก ๆ เท่านั้น หนังตลกนี่ในชีวิตไม่เคยดูแม้แต่เรื่องเดียว ถ้ารู้ว่าเป็นหนังตลกจะหนีเลย บริษัทยื่นเงื่อนไขว่าต้องทำหนังตลก เราก็เอาวะ ในเมื่อมันท้าทายดีเหมือนกันในสิ่งที่ไม่ใช่ตัวเราเองก็หาวีดีโอหาหนังสือมาอ่าน ดูเจอพ็อคเก็ตบุ๊คเรื่อง **"ขอเป็นสุธีสามสี่ชาติ"** แต่เขาไม่ขายให้เพราะมีสัญญาทางใจกับเพื่อน

เขาคงนึกไม่ออกว่า **"น้ำตาลปีก"** อย่างเราจะมาทำหนังเรื่องนี้ได้อย่างไร ไปเจอหนังสือเรื่อง **"ไอ้เปียด้วน"** วางอยู่ในร้านเห็นแปลกดีหยิบขึ้นมาอ่านถูกใจเลยเอามาทำหนัง บางคนยังสงสัยผมจะเอาเรื่องนี้มาทำหนังได้อย่างไร บังเอิญผมได้เพื่อนที่เก่งเขียนบทหนังได้ทุกประเภท เพราะเป็นคนที่ไม่ยึดติดกับตัวเอง"

★ คิดว่าตัวเองคงโชคดีที่ก้าวเข้ามาในช่วงที่ตลาดหนังเอาใจวัยรุ่น

"ถ้ายุคนี้ยังนิยมหนังบู๊อยู่ก็คงเป็นเพียงแค่ความฝันเท่านั้นเอง จริง ๆ แล้วที่อยากทำในแนวโรแมนติกมากกว่า แต่ก็ยอมตามนโยบายของทางบริษัท เพียงขอทำออกมาในแนวตลกของตัวเองเขาก็ให้เขียนบท

ออกมา ถ้าผ่านก็จะทำให้ช่วงเวลาเขียนบทนี่มีความสุขที่สุด ไม่ต้องไปหาบรรยากาศที่ไหนมีความรู้สึกว่าวิญญาณภาษามันเข้าสิง มันประสานกันได้ระหว่างเจ้าของเดิมกับเรา พอเสร็จแล้วแก้ไขอีกประมาณ 8-9 เที่ยว"

★ ถ้าหนังไม่ประสบความสำเร็จ

"ถ้าทำออกไปแล้วเจ๊ง กลับมาต้องทบทวนตัวเองว่าถึงเวลาหรือยัง หรือมีจุดไหนที่ควรเอาตัวเองออกไปบ้าง การที่เราใส่ตัวเองลงไปในหนังสือ โอเค อาจจะประสบความสำเร็จ ทุกคนชอบความเป็น "น้ำตาลปีก" อีกจุดอาจชอบ "ตุ๊...ครับผม" มันไม่จำเป็นเสมอไปที่คนชอบน้ำตาลปีกแล้วต้องมาชอบตุ๊...ครับผมด้วย เราต้องมาพิจารณาดูว่าเป็นเพราะอะไร แล้วทางบริษัทเขายังให้โอกาสเราแก้ตัวอีกมากแค่ไหน"

★ คิดจะไปถ่ายหนังที่ต่างประเทศไหม

"ไม่หรอก เมืองไทยยังมีสถานที่อีกมากที่สวยงาม ตราบใดเมืองไทยยังเที่ยวไม่หมดจะไม่ยกกองไปถ่ายทำที่ต่างประเทศแน่นอน อย่างฉากในหนังที่เรือฟาร์อีสควีนแล่นในแม่น้ำปิงเขายังบอกเหมือนเมืองนอกเลย มีน้องคนหนึ่งบอกว่าเจ้านายของเรายังเคยพูดว่า **เวลาเห็นธรรมชาติในเมืองไทยสวยทำไมต้องบอกว่าเหมือนเมืองนอกด้วย** ก็บอกว่าสวยเหมือนเมืองไทยซิ...ผมคิดว่าถ้าในเรื่องมันจำเป็นต้องไปถ่ายเมืองนอกถึงจะไป"

★ ทางด้านละครทีวี

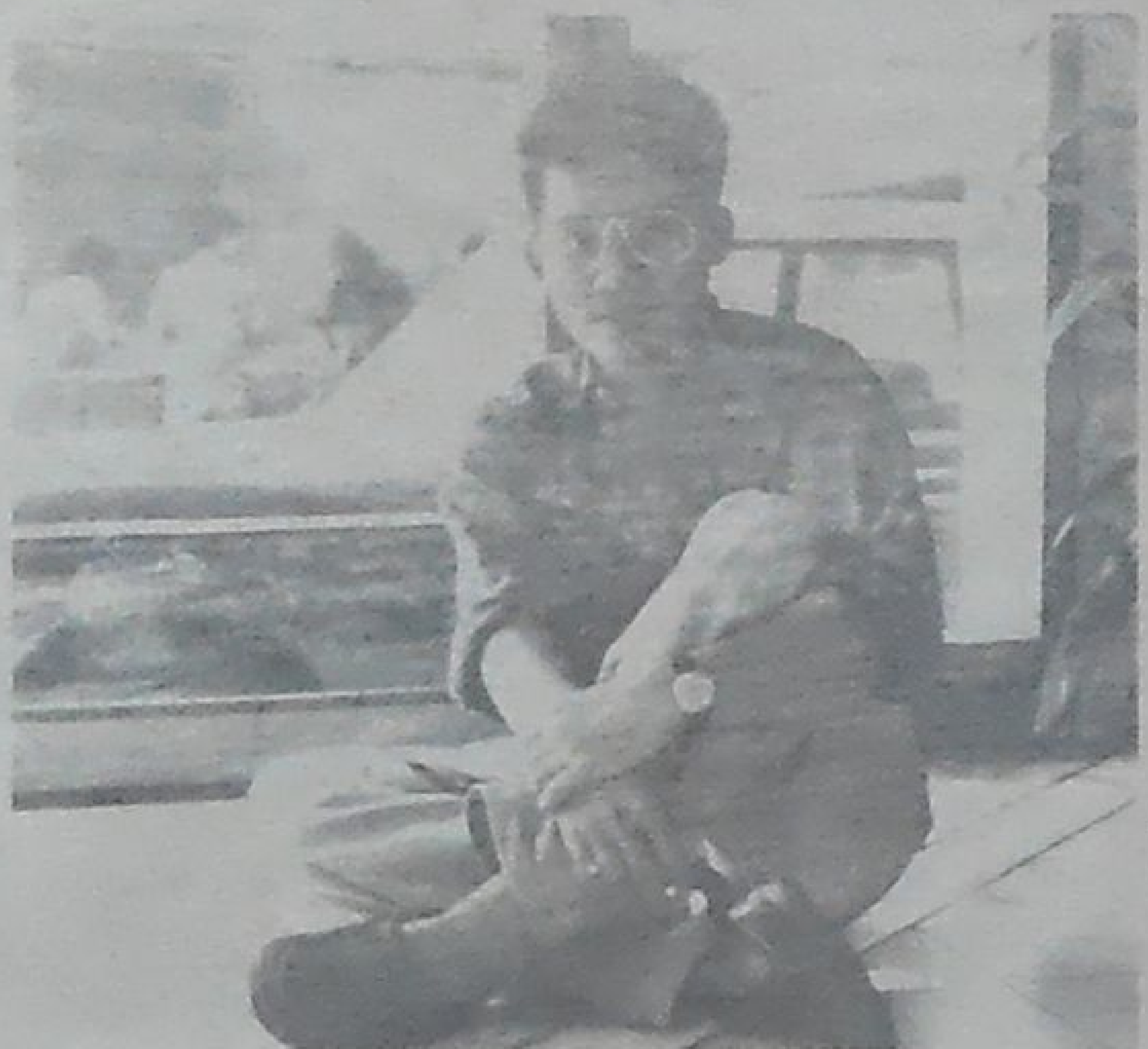
"ก็คิดเหมือนกัน ทางบริษัทเขาก็พูด ๆ อยู่ แต่เราอยากทำหนังให้อยู่ตัวก่อน ถ้าเรามีบารมีพอ โอเค ค่อยก้าวไปอีกจุดหนึ่งทางละครทีวี"

★ ปัญหาเมื่อก้าวเข้ามาจับหนังใหญ่

"เรื่องการจัดคิว คือเก็บไม่หมดในหนึ่งวันตามที่เราต้องการ จุดนี้เราต้องเพิ่มเข้า แก้ไขให้ดีขึ้น"

★ หลักการคัดตัวผู้แสดง

"แต่เดิมผมเลือก **คชัฐ คชศิลา** เป็นพระเอก แต่กลายมา

□ นั่งกินเหล้าที่บ้านดีกว่า แหกปากร้องเพลงได้ ร้องไห้ได้เท่าที่อยากจะหลั่งน้ำตา หรือทำอะไรที่มันฉิบหายได้ □

เป็น **บุคลิก บุญประกอบ** แทน เพราะผมต่างจากผู้กำกับหนังหรือละครคนอื่น เวลาคัดเลือกตัวผู้แสดงจะเลือกคนที่มีบุคลิกตรงตามบท เพราะเขาจะไม่ต้องเหนื่อยกับการทำงาน แต่ของผมแปลกที่เลือกคนมาแสดงไม่มีใครเป็นเหมือนในบทเลย คือเราท้าทายความสามารถตัวเอง ระหว่างเขาซึ่งเป็นนักแสดงหน้าใหม่ กับเราผู้กำกับคนใหม่ของวงการ เขาเล่นได้ไหมตามที่ผมต้องการ ถ้าได้ โอเคเลย”

★ ทำไมถึงใช้ชื่อ “ตุ๊...ครับผม” ในการกำกับ

“มีความรู้สึกว่ามันง่ายดีเป็นชื่อที่โหลมาก แล้วเรียกง่ายจำง่าย เราต้องการให้คนเรียกรู้ว่าคนนี้ผู้ชายนะ ก็ใช้ชื่อ “ตุ๊...ครับผม”

★ ความยากง่ายระหว่างหนังกับหนังสือ

“หนังสือมันเป็นองค์ประกอบของงานศิลป์ที่มีแง่มุมจำกัด แต่หนังมันรวมทุกอย่างทุกสาขาของงานศิลป์ ต้องใช้กำลังงานทั้งคนทั้งเทคโนโลยีเข้ามารวมหมด เป็นงานที่ต้องใช้ศักยภาพในตัวเองที่มีอยู่ควบคุมคนให้เดินงานไปในทางที่ตัวเองวางไว้ เหนื่อยมากแต่ก็มีความสุขมาก”

★ ทางด้านรางวัล

“ไม่คาดหวังมาก ถ้าถามในส่วนลึกอยากได้รางวัลเครื่องแต่งกายยอดเยี่ยม เพราะเคยทำหนังเรื่องช่างร้ายเหลือ กับ น้ำเซาะทราย ผมได้เข้าชิงรางวัล 1 ใน 5 ทั้งสองเรื่อง ผมเป็นคนที่เน้นเครื่องแต่งกายมาก”

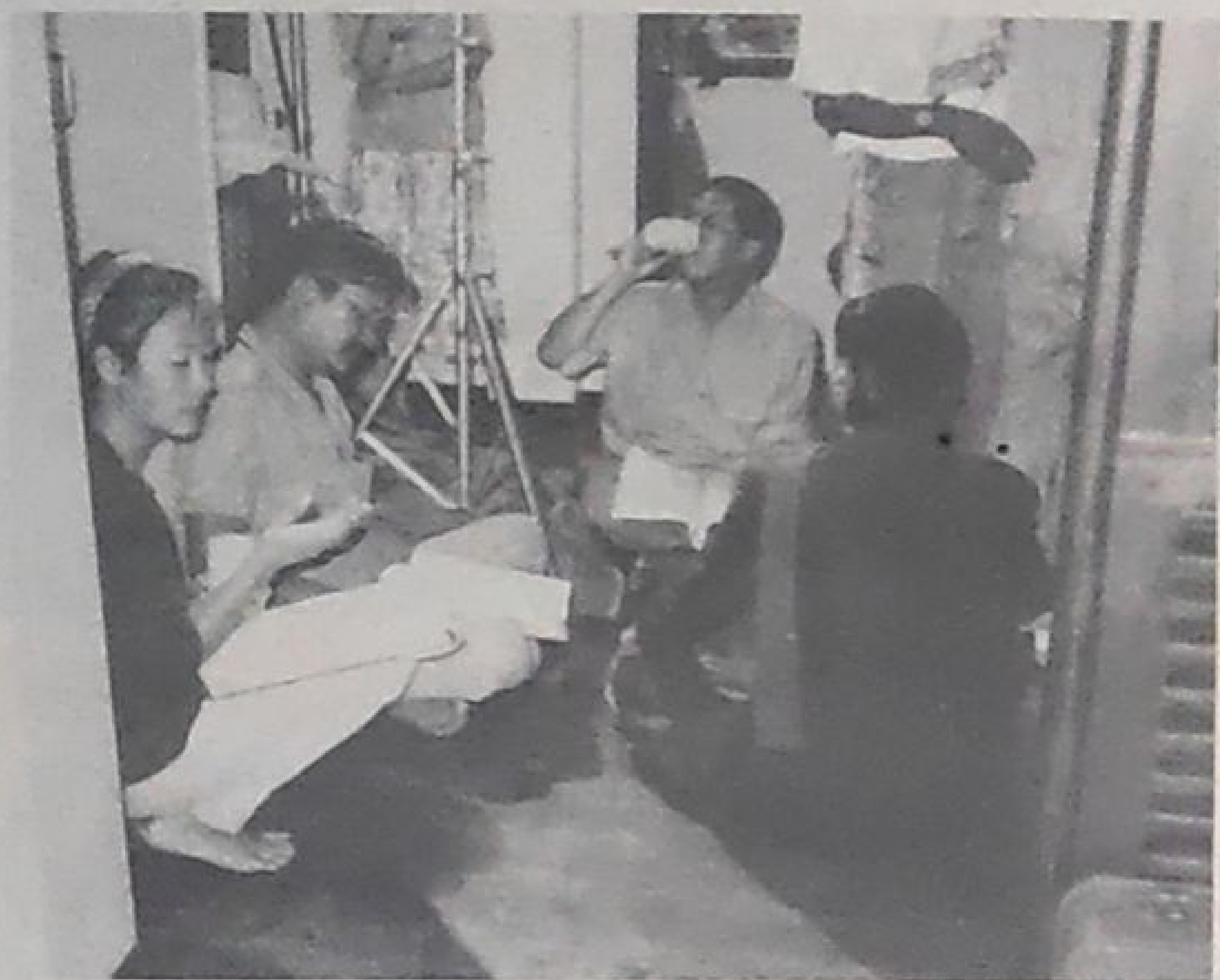
★ คิดว่าฝีมือเราเทียบเท่ายุทธนา มุกดาสนิท, วิจิตร คุณาวุฒิ หรือยัง?

“ยังไม่ถึงขั้นนั้น ท่านเหล่านี้ถือว่าเป็นอาจารย์ของเราอยู่ มีชื่อแค่เป็นผู้กำกับการแสดงเท่านั้น แต่อันที่จริงเราเป็นคนโชคดีซึ่ง มันก็คือหัวโขนเท่านั้น”

★ เรื่องหัวใจ

“เป็นคนไม่กุ๊กกิ๊กอะไรเลย ซีเรียสมากกับความรัก เพราะทุกครั้งที่เกิดรู้สึกรักขึ้นมาจะด่าวดิ้นสินสูญ ทุรนทุรายอาดูรเทวศชอกช้ำระกำจิต

โอ๊ย...สารพัด เป็นคนที่รักใครสักคนแล้วต้องให้ฉิบหายกันไปข้างหนึ่ง เพราะฉะนั้นไม่รักดีกว่า เดี๋ยวนี้รักการทำงานเท่านั้น”

★ ไม่เคยมีแฟนมาก่อนหรือชอบใครเป็นพิเศษ

“มีฮะแต่เขามีผัวไปแล้ว รักกันมา 14 ปี ตั้งแต่ ป.5 แล้วมาเลิกกันเพราะปัญหาทางผู้ใหญ่ไม่เห็นด้วย นอกจากนั้นก็มี สินจัย หงษ์ไทย เขาฉลาดเด็ดเดี่ยวปราดเปรื่องรอบรู้ ไม่เคยมีผู้หญิงไทยคนไหนทำให้ผมปลื้มเท่าเขา”

★ มองภาพระหว่างคนทำหนังกับคนทำหนังสือ

“ผมว่าเป็นมุมมองของแต่ละฝ่ายนะฮะ ส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะประสานมุมมองเข้าหากัน ผู้กำกับมีอีกมุมมอง คนทำหนังสือมีอีกมุมมอง ต้องมีการทำใจยอมรับข้อดีข้อชมของแต่ละฝ่าย ถึงมีใครวิจารณ์หนังเราไม่มีดี ผมไม่เสียใจหรอก เพราะเราเลือกสรรค์สิ่งที่ดีที่สุดใส่ลงในฟิล์มหนังแล้ว เราจะทำสิ่งที่ดีที่สุดท่ามกลางเสียงประณาม ไม่ว่าคนวิจารณ์จะเป็นใคร”

★ ช่วงพักผ่อนเที่ยวผับเหมือนคนในวงการบันเทิงไหม

“ไม่เลย เพราะบ้านผมก็เป็นผับอยู่แล้ว คือนั่งกินเหล้าที่บ้านดีกว่า แหกปากร้องเพลงได้ ร้องไห้ได้เท่าที่อยากจะหลั่งน้ำตา หรือทำอะไรที่มันฉิบหายได้ เป็นคนที่ไม่ชอบเที่ยวตามร้านอาหาร ไม่อยากให้ทางบ้านมาเป็นห่วงอะไรเราอีก เคยผลาญเงินทางบ้านไปหลายแสนจากการทำหนังสือมาแล้วเลยต้องทำดีหน่อย”

ตุ๊...ครับผม ผู้กำกับภาพยนตร์ไทยคนล่าสุดของวงการ ซึ่งตั้งความหวังเพียงแค่มีเงินพอกินพอใช้ไปวัน ๆ เวลาหนังเข้าโรงมีประชาชนคนดูซื้อบัตรเข้าไปอุดหนุนผลงานของเขาบ้าง แค่นั้นเป็นพอ เรื่องอยากดังเหมือนผู้กำกับคนอื่นไม่มุ่งหวังอะไรมากมาย เพราะในส่วนซอกหลืบที่ลึกที่สุดของหัวใจ เขาบอกว่ากลัวจะไปทำให้บริษัทหนังของเขาฉิบหายเหมือนที่เคยทำหนังสือมาแล้วมากกว่า...

เช้าตรู่ที่ทะเลสาบตะวันตกของเมืองหางโจว

หางโจว
แดนสวรรค์แผ่นดินใหญ่

หากจะเอ่ยถึงความสวยงามของหางโจวแล้ว คงจะบรรยายได้ไม่หมด แต่อยากจะกล่าวรวม ๆ ว่า ทั้งสถานที่และผู้คนราวกับกำลังอยู่ในดินแดนสวรรค์

หางโจวไม่ได้มีชื่อเสียงเฉพาะในด้านสวยงามเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งสำคัญ ในการเผยแพร่พุทธศาสนาในครั้งโบราณอีกด้วย

ในยามโพล้เพล้ใกล้สว่าง ท้องฟ้าที่หางโจวที่ฝ้ามัว เริ่มมีแสงสีชมพูเรื่อ ๆ ปนสีขาวนวลเหมือนไข่มุก และแสงสีทองจ้าและมัวสลับกันไปมา เมื่อสะท้อนสู่ผิวน้ำเบื้องล่างที่เรียบเหมือนแผ่นกระจกของทะเลสาบตะวันตกอันมีชื่อเสียงมันช่างเหมือนกับว่า แผ่นน้ำและแผ่นฟ้าได้มาบรรจบเป็นผืนเดียวกัน

ยิ่งในแผ่นน้ำบางแห่งยังคงมีหมอกหนา ๆ ลอยอยู่บนผิวหน้าเป็นควันสีขาว ๆ มองเห็นสะพานโค้งเป็นเงาราง ๆ มันช่างเหมือนกับเมืองสวรรค์ในตำนานของมนุษย์เสียจริงๆ ตำนานที่เล่าถึงนางงูขาวที่แปลงร่างเป็นสาวงามเพื่อรับใช้สามีซึ่งเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับคนธรรมดา ซึ่งต้องผจญกับความลำบากและความปลิ้นปล้อนของมนุษย์นานาประการ จนประทั่งเธอต้องจบชีวิตลงและได้กลายเป็นนางฟ้าบนสวรรค์

ปลาตะเพียนกระโดดขึ้นเหนือผิวน้ำสะท้อนแสงสว่างแว๊บวับ ทำให้เกิดเสียงและน้ำเป็นระลอกคลื่นเล็กๆ ทำให้ความนึกคิดต่าง ๆ ของผู้ได้พบเห็นได้ย้อนกลับมาว่า *ขณะนี้เรายังอยู่บนพื้นดิน แต่มันเป็นแผ่นดินที่สวยงามประดุจเมืองสวรรค์มานานหลายศตวรรษแล้วของประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ และที่นี่ก็คือ* **หางโจวอันมีชื่อเสียงไปทั่วโลก**

ร้านขายน้ำชาที่ตั้งเรียงรายอยู่บนฝั่งทางด้านเหนือของทะเลสาบยังปิดสนิททุกร้าน เมื่อคืนนี้บริเวณแถบนี้ยังคึกคักไปด้วยคนหนุ่มสาวที่มาพรอดรักกัน เสียงพูดคุยหยอกล้อและหัวเราะต่อกระซิกยังคงอยู่ในความทรงจำของผม แต่ในเวลาใกล้สว่างแบบนี้ก็ไม่ใช่ว่าริมฝั่งทะเลสาบจะไร้ผู้คนไปเสียทีเดียว เพราะยังมีผู้สูงอายุหลายคนออกมาบริหารร่างกายด้วยท่วงท่าไทชิหรือรำกระบี่มือเปล่า ซึ่งเป็นการบริหารร่างกายที่ได้รับความนิยมมาตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันนับพันปี *แม้ดวงตาพวกเขา*

จะปิดสนิท แต่ก็เหมือนกับกำลังบังคับลมปราณและกล้ามเนื้อให้มีพลังต่อสู้โรคภัยต่าง ๆ แต่ละก้าวย่างของเท้าเป็นไปอย่างสุขุมและเชื่องช้า โดยมีความสวยงามของบรรยากาศรอบข้างช่วยให้เกิดความสดชื่นมากขึ้น

ครั้งแรกที่ผมได้มาหางโจวโดยเดินทางต่อมาจากนครเซี่ยงไฮ้เป็นระยะทาง 160 กิโลเมตรมาทางใต้ เมื่อประมาณ 3 ปีที่แล้ว เนื่องจากครั้งนั้นผมมีเวลาพักอยู่เพียงสั้น ๆ ทำให้ผมใฝ่ฝันที่จะมาอีกให้ได้ เมื่อผมได้มาอีกครั้งหนึ่งจริง ๆ ในคราวนี้ ผมรู้สึกเหมือนว่าหางโจวมีบรรยากาศสวยงามมากกว่าที่ผมได้เห็นคราวก่อนนี้เป็นอย่างมาก

แม้ว่าในช่วงสิบปีที่ผ่านมาประเทศจีนได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมกันอย่างขนานใหญ่เพื่อความรุ่งโรจน์ทางด้านวัตถุและขณะเดียวกันก็ทำให้เมืองสวยงามต่าง ๆ ต้องเต็มไปด้วยมลพิษ แม้แต่ในเมืองซินเกียงซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ มีประชากรเพียงแค่หนึ่งล้านคน ก็ต้องมีสภาพคล้ายกันกับเมืองใหญ่อื่น ๆ

แต่สำหรับหางโจวแล้ว ถือว่าโชคดีมากที่ทางรัฐบาลยังเห็นความสำคัญของการพักผ่อน จึงกำหนดให้เป็นเขตปลอดอุตสาหกรรมและรอดพ้นจากการเป็นเหยื่อของการพัฒนามาได้ ดังนั้นสภาพต่าง ๆ ของหางโจวจึงยังคงสมบูรณ์อยู่เช่นเดิมและยังมีสภาพเป็นเมืองสวรรค์เหมือนเมื่อครั้งในอดีตหลายร้อยปีมาแล้ว ที่กวีชาวจีนได้กล่าวเปรียบเปรยไว้ว่า

"เหนือสุดท้องฟ้าคือสวรรค์ชั้นสูงสุด ต่ำลงมาหน่อยคือหางโจวและซูโจว" ซึ่งก็เท่ากับเป็นการยกย่องว่าหางโจวนั้นคือเมืองสวรรค์อีกแห่งหนึ่งซึ่งยังตั้งอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง

สิ่งที่ทำให้เมืองนี้มีความสงบร่มรื่นดุจเมืองสวรรค์ก็คือทะเลสาบตะวันตก ซึ่งทอดยาวจากตัวเมืองมาทางทิศตะวันตก แม้ว่าทะเลสาบแห่งนี้จะมีเนื้อที่เพียง 5.6 ตารางกิโลเมตร แต่มันมองดูเหมือนกับเป็นทะเลสาบที่กว้างใหญ่กว่าเนื้อที่จริงๆนับสิบนับร้อยเท่า นอกจากนี้ในทะเลสาบยังมีเกาะแก่งที่สร้างขึ้นจากฝีมือมนุษย์โดยการขุดดินขึ้นมาถมเป็นเกาะต่าง ๆ อยู่ถึง 4 เกาะ

เกาะเหล่านี้สร้างขึ้นจากจินตนาการของกวีจีนโบราณที่ได้มาเห็นทะเลสาบแล้วได้เขียนบทกวีบรรยายไว้ว่า "แม้ไม่มีเกาะแก่งผืนน้ำแห่งนี้ก็ยังมีความสวยงามยากที่จะหาแห่งอื่นใดมาเทียบเทียมได้" ถ้าหากเทพเจ้าได้เนรมิตให้มีเกาะขึ้นกลางผืนน้ำนี้ได้จริง ๆ แล้ว มันจะงามจนเหมือนเป็นวิมานของเหล่าเทพบุตรเทพธิดาเลยทีเดียว

เกาะใหญ่ที่สุดชื่อซูต๊อง สร้างมาแล้วประมาณ 800 ปี ในยุคที่ประเทศจีนมีความรุ่งเรืองในทางวรรณกรรมและอักษรศาสตร์เป็นอย่างสูง หางโจวเป็นเมืองปลายทางของคลองหลวงที่มีความยาวถึง 1,800 กิโลเมตร ซึ่งขุดขึ้นมานานนับพันปีแล้ว ผู้คนจึงสามารถเดินทางมาที่นี่ทางเรือได้โดยสะดวก และหางโจวยิ่งมีชื่อเสียงมากขึ้น **เมื่อจักรพรรดิ์แห่งราชวงศ์ ซ็อง** ได้ทำการย้ายเมืองหลวงของอาณาจักรจีนตอนใต้มาอยู่ที่เมืองหางโจวแห่งนี้ เมื่อปีค.ศ. 1279

เมืองที่มีประชากรเพียงแค่ 2 ล้านคนอย่างหางโจวนี้ มีชื่อเสียงไปทั่วโลกอีกครั้งเมื่อชายหนุ่มนักสำรวจและนักผจญภัยชาวยุโรปที่ชื่อ **มาร์โคโปโล** ได้มาพบเข้าและเกิดความประทับใจจนต้องบันทึกไว้ในสมุดบันทึกของเขาว่า

"หากจะเอ่ยถึงความสวยงามของหางโจวแล้ว คงจะบรรยายได้ไม่หมด แต่อยากจะกล่าวรวม ๆ ว่า ทั้งสถานที่และผู้คนราวกับกำลังอยู่ในดินแดนสวรรค์ แม้แต่กรรมกรที่แต่งกายไปทำงานก็ยังแต่งด้วยเสื้อผ้าผ้าไหมสีสดใสสวยงามยิ่งนัก" ความสวยงามของทะเลสาบที่หางโจวนี้มีอิทธิพลต่อผู้ได้พบเห็นอย่างสูงจนกระทั่ง**จักรพรรดิ์ กังซี** ของจีนซึ่งครองราชย์ในศตวรรษที่ 18 ได้สั่งให้ขุดทะเลสาบจำลองจากหางโจวไว้กลางใจพระนครของพระองค์ เพื่อจะได้ชื่นชมทุกวันโดยไม่ต้องเดินทางมาที่นี่

แม้กาลเวลาจะผ่านมานานแสนนานแล้ว แต่ทะเลสาบแห่งหางโจวก็ยังเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจมาทุกยุคทุกสมัยทั้งชาวจีนเองและชาวต่างประเทศที่มีโอกาสเดินทางไปประเทศจีนทุกคืนในวันที่มีอากาศอบอุ่น *หนุ่มสาวชาวจีนนับร้อยคู่จะมาพรอดรักกันริมฝั่งทะเลสาบ มีการโอบกอดและเกาะกุมมือกันเดินทอดน่องคุยกันไปรอบ ๆ ทะเลสาบโดยไม่สนใจว่าจะมีคนแอบมองหรือไม่* เมื่อรู้สึกเมื่อยก็จะนั่งดื่มน้ำชาที่ร้านน้ำชาซึ่งตั้งบริการเรียงรายกันอยู่ที่ริมฝั่งด้านเหนือและพูดคุยหยอกล้อกันอย่างมีความสุข ร้านน้ำชาเหล่านี้สร้างเป็นแบบอาคารรูปโค้งทรงเตี้ยแต่ดูแข็งแรงและสวยงามเข้ากับบรรยากาศ

ก่อนปี 1949 ร้านเหล่านี้เป็นของเอกชนที่มีการดูแลรักษาเป็นอย่างดี แต่เมื่อมีการปฏิวัติโดยฝ่ายคอมมิวนิสต์เกิดขึ้นและถือว่า การที่บุคคลใดจะมีบ้านเกินหนึ่งหลังเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ร้านน้ำชาเหล่านี้จึงตกเป็นของรัฐและถูกปิดตายไม่มีผู้ดูแล โดยเฉพาะจนกระทั่งเกิดการชำรุดทรุดโทรมลงบ้าง แม้ปัจจุบันจะได้มีการซ่อมแซมและเปิดบริการใหม่อีกครั้งหนึ่งโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่ก็

เด็กน้อยหางโจวสนใจข่าวหนังสือพิมพ์ยามเช้า

การฉลองวันเด็กที่หางโจว

ไม่สามารถจะทำได้ดีเท่ากับเมื่อยังเป็นของเจ้าของเดิมเลย

เกาะที่ใหญ่ที่สุดในทะเลสาบชื่อเกาะ กูซาน (เกาะแห่งความวิเวก) ตั้งอยู่ใกล้กับแผ่นดินมากที่สุด สร้างมาประมาณ 100 ปีมาแล้วในสมัยราชวงศ์ถัง ปัจจุบันกูซานจึงเต็มไปด้วยตึกเก่า ๆ และพระราชวังโบราณของกษัตริย์ จุดที่น่าสนใจมากที่สุดบนเกาะนี้ก็คือที่**สามคมแกะสลักซีหลิง** ซึ่งจัดเป็นคล้ายๆ พิพิธภัณฑ์เพื่อแสดงผลงานทางศิลปะในการแกะสลักและการวาดภาพ รวมไปถึงการประดิษฐ์อักษรเพื่อใช้ในงานสำคัญต่าง ๆ สิ่งที่นำมาแสดงบางชิ้นมีอายุเป็นพัน ๆ ปี เพราะสร้างตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 52 *ที่ผมชื่นชอบมากที่สุดก็คือ พวกอุปกรณ์การเขียนและวาดภาพจีน ซึ่งประกอบไปด้วย พู่กัน กระดาษ หมึก และขวดหมึกหินแกะสลัก ซึ่งมีไว้เพื่อจำหน่ายนักท่องเที่ยวด้วย*

ทางด้านทิศใต้ของพระราชวังโบราณมี เรือพายหลายลำจอดรอบริการผู้โดยสาร ซึ่งเรือเหล่านี้ได้รับความนิยมจากบรรดาหนุ่มสาวที่ต้องการอยู่กันตามลำพังและต้องการหาความสุขจากการพรอดรักกันในที่ ๆ ไม่มีผู้คนพลุกพล่าน เพราะพวกเขาอาจจะให้คนพายลอยเรืออยู่เฉย ๆ กลางน้ำหรือจะให้พาไปขึ้นที่เกาะอื่น ๆ ที่เงียบสงบและไม่มีผู้คนก็ได้ ค่าเช่าเรือก็ตกราว ๆ ลำละ 3 ดอลลาร์ต่อ 2 ชั่วโมง

เกาะที่สวยงามที่สุดคือเกาะซันทันยินยู (เกาะบ่อน้ำพระจันทร์ 3 ดวง) เนื่องจากกลางเกาะมีสระบัวอยู่หลายแห่ง เวลาดูพระจันทร์ที่ตกกระทบผิวน้ำจึงมองเห็นพระจันทร์เป็น 3 ดวงนั่นเอง ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงจักรพรรดิ์ราชวงศ์หมิงทรงมาประทับบนเกาะนี้เป็นประจำ ในพระราชวังบนเกาะซึ่งสร้างอย่างสวยงามเป็นตัวอย่างของศิลปะและสถาปัตยกรรมจีนที่น่าทึ่งอีกแห่งหนึ่ง *นอกจากนี้ยังมีสะพานโค้งเก้าโค้งช่วยสร้างบรรยากาศให้ทิวทัศน์ในทะเลสาบบริเวณนั้นงดงามยิ่งขึ้น*

ผมใช้เวลาทั้งวันในการเที่ยวชมความงามของทะเลสาบโดยไม่รู้สึกเบื่อ เมื่อได้เวลาอาหารเย็น ผมไปทานอาหารที่ภัตตาคารชั้นดีและเก่าแก่มาก ชื่อภัตตาคารเหลาเหว่ยลู่ (ห้องโถงที่ไม่มีโถง) เป็นลักษณะภัตตาคารโล่ง ๆ สามารถจุคนได้ถึงห้าพันคน ตั้งอยู่ด้านใต้ของเกาะกูซาน ส่วนที่เป็นตึกชั้นล่างถูกปล่อยไว้ในสภาพรกรุงรังบ้าง แต่บนชั้นสองเป็นห้องแบ่งเล็ก ๆ เป็นสัดส่วนเหมาะสำหรับผู้ที่จะไปรับประทานอาหารกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ

สิ่งที่วิเศษสุดของที่นี่คือการได้รับประทานอาหารและได้มองทิวทัศน์และทะเลสาบไปด้วย ขณะเดียวกันอาหารพิเศษของภัตตาคารแห่งนี้เป็นพวกปลาจากทะเลสาบและกุ้งมังกรตัวโต ๆ ซึ่งอาหารพิเศษจริง ๆ ของที่นี่ต้องเป็นอาหารที่ปรุงมาจากสัตว์น้ำที่จับได้จากบ่อมังกร ที่ตั้งอยู่ใต้ภูเขาเหนือทะเลสาบ ที่นั่นชาวบ้านริมเขามีอาชีพในการปลูกใบชาและมีการทำใบชาอบแห้งด้วยมือโดยไม่มีเครื่องจักรเข้าช่วยเลยและสัตว์น้ำที่มาจากย่านนั้นทั้งหมดถือว่า มีชื่อในด้านความอร่อยมากที่สุดทุกประเภท

ภัตตาคารอีกแห่งหนึ่งที่มีชื่อเสียงมากของหางโจวชื่อว่า **"ซานไวซาน" (เนินเขาข้างเนินเขา)** เป็นที่ ๆ เหมาะสำหรับการไปนั่งทานอาหารกลางวันมาก ก่อนหรือหลังการไปเยี่ยมชมหลุมฝังศพของ ยูเฟ่ยขุนนางผู้กล้าหาญของราชวงศ์ซ็อง ตั้งอยู่ในสวนพฤกษศาสตร์เลยจากภัตตาคารเข้าไปเล็กน้อยและทั้งสองแห่งนี้อยู่ไม่ไกลจากโรงแรมหางโจวซึ่งผมใช้เป็นที่พักมากนัก

ครั้งก่อนที่ผมมาเที่ยวหางโจวได้มาแวะรับประทานอาหารที่ภัตตาคารซานไวซานแห่งนี้ อาหารดังและเป็นอาหารแนะนำของภัตตาคารแห่งนี้ มีชื่อว่า**ไก่ขอทาน**วิธีทำก็คือ นำไก่สด ๆ มาถอดกระดูกออก ยัดไส้ด้วยเครื่องเทศต่าง ๆ แล้วห่อด้วยใบบัว จากนั้นนำไก่ไปพอกด้วยดินเหนียวจนเป็นก้อนกลม ๆ แล้วจึงนำไปเผาจนสุกจึงทุบดินเหนียวออก ไก่จะส่งกลิ่นหอมฉุยด้วยกลิ่นเครื่องเทศ ใบบัวและดินไหม้เรียกน้ำย่อยได้ดีมาก สำหรับของหวานก็เป็นแอปเปิ้ลราดคาราเมลแล้วแช่แข็งซึ่งเรียกว่า เบสีปิงกัว ซึ่งได้รับความนิยมมาก

หางโจว ไม่ได้มีชื่อเสียงเฉพาะในด้านความสวยงามเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งสำคัญในการเผยแพร่พุทธศาสนาในครั้งโบราณอีกด้วย โดยเป็นแหล่งกำเนิดแพร่หลายของนิกายชัน (ซึ่งต่อมาเรียกว่านิกายเซ็น เมื่อพระภิกษุชาวจีนได้ไปทำการเผยแพร่พระพุทธศาสนายังประเทศญี่ปุ่นในสมัยราชวงศ์ถัง)

นอกเมืองออกไปมีวัดพุทธชื่อหลิงหยิน ซึ่งใหญ่โตกว้างขวางมาก สร้างขึ้นมาในค.ศ. 326 ที่วัดแห่งนี้เคยมีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่มากถึง 3,000 รูป แต่ต่อมาพวกเรดการ์ดซึ่งถือว่า วัดเป็นเป้าหมายที่ต้องทำลาย จึงได้เข้าทำลายล้างในระหว่างการปฏิวัติวัฒนธรรมเมื่อกลางทศวรรษที่ 1960 แต่เนื่องจากโจวเอนไหลได้ขอให้รักษาวัดไว้จึงรอดพ้นจากการถูกเผาทำลายอย่างหวุดหวิด แต่ถึงกระนั้นพระสงฆ์หลายรูปได้ถูกเนรเทศออกไปและหลายรูปได้ถูกจับเฆี่ยนเพื่อให้สึกจากพระ

ปัจจุบันสถานการณ์ต่าง ๆ ในประเทศจีนคลี่คลายไปในทางที่ดีมากและเกือบกลับเข้าสู่สภาพปกติเหมือนเดิมแล้ว ที่วัดแห่งนี้จึงคลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่ศรัทธาทุกเพศทุกวัย ที่ไปทำการสักการะบูชาตามความเชื่อของเขา *ผมเห็นผู้หญิงแก่คนหนึ่งกำลังสอนหลาน ๆ ให้รู้จักจุดธูปและรู้จักการไหว้พระที่ถูกต้องในแถวซึ่งเข้าคิวกันค่อนข้างยาว อีกมุมหนึ่งหนุ่มสาวกำลังไหว้พระร่วมกัน ด้วยดอกไม้ธูปเทียนคู่เดียวกัน เพราะมีความเชื่อว่าจะทำให้ชีวิตแต่งงานพบแต่ความสุขได้*

ใกล้กับวัดเป็นยอดเขาซึ่งเป็นส่วนที่สุดของภูเขาอันเป็นที่ตั้งวัดแห่งนี้ มีชื่อว่ายอดเขาเฟไลจัน ตามตำนานเล่าว่า เมื่อพระสงฆ์ชาวอินเดียเข้ามาเผยแพร่พระพุทธศาสนาที่นี่ได้มาเห็นก้อนหินใหญ่ที่หน้าผาของภูเขาแห่งนี้แล้ว ถึงกับอุทานว่า

(อ่านต่อหน้า 54)

หมีแพนด้าในสวนสัตว์เล็ก ๆ ของสวนสาธารณะหัวถาง

พระพุทธรูปหัวเราะ ที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เป็นพระพุทธรูปหนึ่งใน 500 องค์ที่แกะสลักจากหินภูเขา

เมืองตาถ่าง

ลิ แฮริสันผู้สื่อข่าวของเอนไควเรอร์ กำลังนอนอาบแดดอย่างสนุกสนานตอนตีหนึ่ง

□ คุณจะทาสีบ้านหรือซ่อมรถของคุณตอนตีสามก็ได้ ถ้าคุณพอใจที่จะทำ... ใคร ๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น □

คุณเชื่อกันมั้ยว่า มีเมืองที่ไม่มีความขมุกขมัวในยามเย็น ไม่มีแสงอรุณในยามเช้า ไม่มีความมืดตลอดระยะเวลา 3 เดือนอันยาวนาน

ดวงอาทิตย์ส่องแสงตลอด 24 ชั่วโมงทุกวัน โดยจะมีระยะเวลา 3 เดือนในเมืองแบ-โร่ว์แห่งรัฐอล้าสก้า และผู้ที่ไปเยือนต่างพากันงงที่ได้เห็นภาพอันผิดปกติที่ชาวเมืองยังคงเล่นซอฟท์บอลกำลังซ่อมรถอยู่บนทางวิ่ง หรือทาสีบ้านของเขาอยู่ ทั้งที่พระอาทิตย์ได้ลับไปแล้วหลังเที่ยงคืน!

แบโร่ว์เป็นเมืองที่อยู่เหนือสุดของอล้าสก้า อยู่ห่างจากขั้วโลกเหนือเพียง 1,400 ไมล์ และมันเป็นเมืองของรัฐอล้าสก้า ที่มีกลางวันนานที่สุด มันเนิ่นนานถึง 2,015 ชั่วโมง ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนกระทั่งพระอาทิตย์ตก

ดังที่มีรายงานแจ้งว่า ในเดือนกุมภาพันธ์ผู้คนที่พักอาศัยในเมืองแบโร่ว์จะอยู่ในความเยือกเย็นรวมทั้งความมืด จากกลางเดือนพฤศจิกายนถึงปลายเดือนมกราคม ตลอดระยะเวลา 2 เดือนนี้ การหย่าร้าง, การพยายามฆ่าตัวตาย ได้มีระดับสูงขึ้น ท่ามกลางผู้พักอาศัยในเมือง 3,500 คน

เริ่มต้นกันปลายเดือนมกราคม เป็นระยะเวลาที่สั้น และแสงแดดจะเริ่มมาถึงทุกวันระยะเวลาที่แสงแดดส่องจะยาวนานขึ้นทุกวันจนกระทั่งถึงวันที่ 10 พฤษภาคม พระอาทิตย์จะเริ่มส่องแสงไปรอบ ๆ

เอ็นเดล ฮิวเวส อายุ 39 ปี ผู้จัดการบริษัทโทรศัพท์ท้องถิ่น กล่าวว่า

"มันมีความรู้สึกผิดธรรมดา ลองคิดดูซิว่า เมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้าของวันหนึ่งแล้วได้รู้ว่า เกือบสามเดือนเต็ม ๆ ที่จะไม่มีเวลาที่ตะวันจะตกดิน ไม่มีรุ่งอรุณหรือแสงจันทร์ มีแต่ความสว่างของแสงแดดตลอด 24 ชั่วโมงทั้งวัน!"

เมื่อแสงแดดมาเยือน ผู้คนได้ทยอยกันออกมานอกบ้าน

ฟราน เทต เจ้าของภัตตาคารแห่งหนึ่งได้กล่าวว่า

"ในทันทีที่ความกดดันของความเป็นอยู่อย่างชีวิตฤาษีได้ระเหยสิ้นไป ผู้คนก็ได้ออกมาตามถนนทั่วไปทุกชั่วโมง มันแปลกเหลือเกินที่ได้พบเห็นภาพเช่นนี้!"

เมืองนี้มีทางอากาศทางเดียวเท่านั้นที่จะไปถึงได้ แต่งตั้งตัวของมันเองเป็น "ส่วนยอดของโลก" และในฤดูร้อน เป็นที่แน่นอนว่าชาวเมืองจะรู้สึกอย่างไร เขาพากันไปชายหาดในตอนตีสามเพื่อทำงานให้ผิวของเขาถูกแสงแดด และย่างเนื้อบาร์บีคิวกันอยู่เป็นชั่วโมง

ฮิวเวสกล่าวว่า "มันสนุกมากที่ได้คึกคักกันชั่วครั้งชั่วคราวด้วยการเล่นซอฟท์บอลตอนเที่ยงคืนหรืออยู่บนสังเวียนกีฬาเบสบอลกันตลอดคืน มันไม่ใช่เรื่องผิดแปลกอะไรเลย ที่ได้เห็นภาพทีมนักกีฬาเล่นกันอย่างสนุกสุดเหวี่ยง ในตอนตีสองของวันใหม่"

เจมส์ นีค็อกชาวเอสกิโมกำลังขัดล้างกระดูกปลาวาฬอยู่ทางสนามหลังบ้านเขา เมื่อเวลาตีสองเมื่อนักข่าวได้คุยกับเขา

"คุณจะทาสีบ้านหรือซ่อมรถของคุณตอนตีสามก็ได้ ถ้าคุณพอใจที่จะทำ ใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น" นีค็อกกล่าวในที่สุด

"ผมมักทำงานตลอดคืนเสมอด้วยการแกะสลักกระดูกปลาวาฬเพื่อเอาไปขายกับพวกนักท่องเที่ยว

ฮิวเวสกล่าวว่า "นับตั้งแต่โรงเรียนปิด ในระยะที่มี **"กลางวัน"** ยาวนาน จึงไม่เป็นการแปลกอะไรเลยที่ได้เห็นเด็ก ๆ เล่นกันอยู่

(อ่านต่อหน้า 54)

บาร์บีคิวตอนตี 3 ของแฮริสันและที่อยู่ของฟราน เทตในเมืองแบโร่ว์

สัปดนคนดัง

ทำไมเจ้าหญิงไดแอนน่า จึงแย่งฟ้าชายชาร์ลมาจากพี่สาวตัวเองได้สำเร็จ

ซาร่าห์พี่สาวคนแรกของเจ้าหญิงไดแอนน่า กับเจ้าฟ้าชายชาร์ลต่างชอบขี่ม้าเหมือนกัน แต่เป็นเพราะการให้สัมภาษณ์กับนักข่าวอย่างเปิดเผยเกินไปเธอจึงชวดการแต่งงาน

เมื่อสิบปีที่แล้ว "ซาร่าห์" พี่สาวคนโตของเจ้าหญิงไดแอนน่าต่างหากที่มีข่าวซุบซิบ เล่าลือกันว่ามีความสัมพันธ์ชิดใกล้กับฟ้าชายชาร์ล เวลานั้นไดแอนน่ายังไม่รู้อิโหน่อิเหน่เลย เป็นเพราะพี่สาวของเธอได้ให้สัมภาษณ์นักข่าวถึงเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับตัวเธอกับฟ้าชายชาร์ลออกไปอย่างเปิดเผยมาก อย่างที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนเคยพูดแบบนั้น และนั่นทำให้ทางพระราชวังไม่พอใจ

พี่น้องสกุลสเปนเซอร์ทั้งสามสาวมีนิสัยต่างกัน ซาร่าห์เป็นคนอิสระไม่ขึ้นกับอะไรหรือใคร เจนคนกลางเป็นคนยึดมั่นอยู่กับธรรมเนียมประเพณี แม่หนูไดแอนน่าผู้เงียบขรึมก็ได้กลายเป็นเจ้าหญิงแห่งเวลส์

เจ้าหญิงไดแอนน่ามีพี่น้อง 4 คน นอกจากพี่สาวสองคนแล้ว เธอยังมีน้องชายอีกคนหนึ่งซึ่งบัดนี้เป็นลอร์ด อัลธอร์พ คุณพ่อคุณแม่ของเธอคือ เอิร์ล สเปนเซอร์กับฟรานเซส ทั้งคู่หย่าร้างกันเมื่อเดือนเมษายน ปีค.ศ. 1969 ขณะไดแอนน่ามีอายุได้เพียง 7 ขวบ คุณพ่อเป็นผู้มีสิทธิ์ในตัวลูก ๆ ทั้งสี่คนมาเลี้ยงเอง

สำหรับซาร่าห์นั้นแม้ตอนนั้นยังเล็ก ๆ ก็ดื้อและอิสระเสรีอย่างผู้เป็นแม่ เธอร้ายกาจจนพี่เลี้ยงต้องลาออกไปคนแล้วคนเล่า เรื่องโรงเรียนซึ่งเธอเรียนโรงเรียนประจำ เธอก็ต้องโยกย้ายอยู่บ่อย ๆ เช่นกัน

แม้ทุกวันนี้ซาร่าห์จะไม่ตกเป็นข่าวบ่อยนัก แต่เมื่อเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1978 หลังจากที่ถูกเจ้าฟ้าชายชาร์ลมาผูกสัมพันธ์อยู่หลายเดือน และพระองค์ได้ตรัสว่า เธอเป็นเพื่อนสาวที่น่ารักของพระองค์ ซาร่าห์ได้มีโอกาสไปเล่นสกีกันในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่คลอสเตอร์ สวิตเซอร์แลนด์

ส่วนเรื่องโรแมนติกที่หลายคนสงสัยกันว่าจะมีกันมากน้อยเพียงใดนั้น ชาร์ลส์ ปาล์มเมอร์, ทอม คินสัน แชมเปี้ยนสกีผู้เป็นเจ้าของที่พักบอกว่า ผมถามว่าพระองค์ต้องการเพื่อนหญิงด้วยไหมในขณะที่มาพัก พระองค์ตอบว่าต้องการคนที่เล่นสกีเป็นด้วย และซาร่าห์ก็ได้รับเชิญไปด้วยเหตุนี้เอง

ทั้งคู่ต่างชอบพอกันและกันมาก ดังที่ซาร่าห์ย้ำกับนักข่าวในปี 1978 ว่า "พระองค์ทำให้ฉันได้หัวเราะได้มาก และฉันมีความสุขที่ได้อยู่ด้วยกับพระองค์" เธอบอก

การสนิทสนมของครอบครัวทั้งสองด้วยที่ทำให้หนุ่มสาวทั้งสองรักชอบกัน เลดี้ ซาร่าห์ วัย 33 ผู้นี้เป็นลูกอุปถัมภ์ของควีนมัม (พระมารดาของพระนางเจ้าอลิซาเบธ) และคุณพ่อของเธอก็เคย

(อ่านต่อหน้า 55)

เจน--พี่สาวคนที่สองของเจ้าหญิงไดแอนน่าชอบอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ

เป็นเพราะทางครอบครัวทั้งสองใกล้ชิดกันก่อน จึงเป็นเหตุให้ฟ้าชายชาร์ลกับซาร่าห์เกิดความผูกพันกันขึ้น

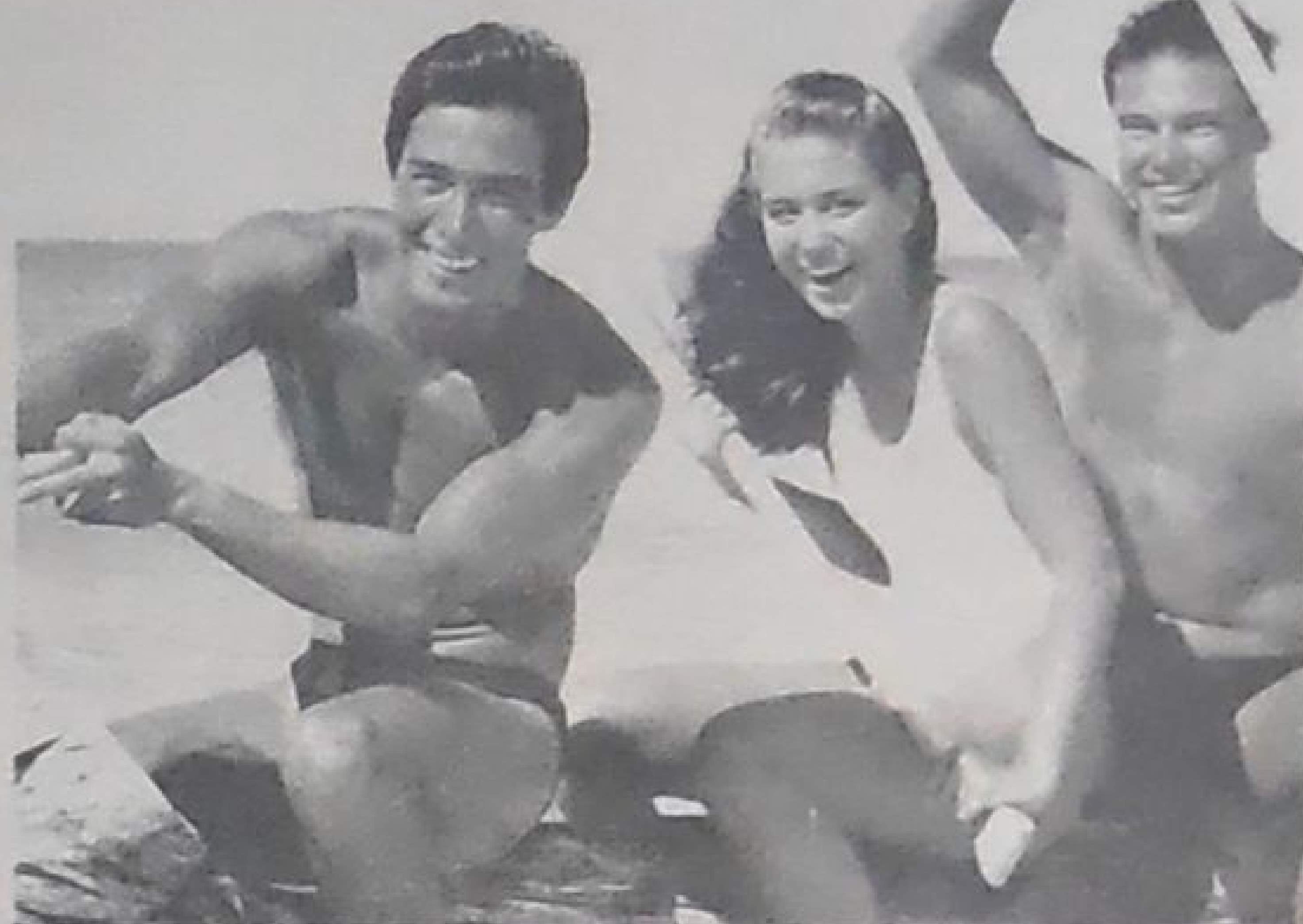
★ พี่สาวของเธอได้ให้สัมภาษณ์นักข่าวถึงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเธอกับฟ้าชายชาร์ลออกไปอย่างเปิดเผยมาก อย่างที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนเคยพูดแบบนั้น... และนั่นทำให้ทางพระราชวังไม่พอใจ★

เจ้าหญิงไดแอนน่ากับเจนซึ่งทุกวันนี้เจนยังใกล้ชิดกับไดแอนน่ามากกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ

ตะลุยดงเซ็กซ์

ก่อนจะอ่วมด้วยเอดส์

5 ประการสำหรับหลีกเลี่ยงการเป็นโรคเอดส์

นับวันโรคเอดส์จะ **แพร่ขยายเป็นมหันตภัยยิ่งขึ้นเสียแล้ว และยังไม่มียาที่จะปราบได้อย่างเด็ดขาดหรือถอนรากถอนโคน เรียกว่าถ้าเป็นแล้วก็รอวันตายได้**

ดังนั้น ทางเดียวที่จะปลอดพ้นจากโรคเอดส์ได้ก็คือทำความรู้จัก **"แหล่งเพาะเชื้อ"** และ **"วิธีป้องกัน"** เป็นดีที่สุด

กันไว้ดีกว่าแก้ จะได้ไม่แย่เพราะเอดส์...ว่างั้นเถอะ

สิ่งแรกที่เราควรรู้ก็คือกลุ่มใดไหนบ้างที่เสี่ยงต่อการเป็นเอดส์

ก็พอประมวลได้ดังนี้

ในช่วงแรกที่มีการรายงานเรื่องโรคเอดส์ในสหรัฐนั้น พบว่าผู้ป่วยจะเป็นบุคคลในกลุ่มรักร่วมเพศชายหรือเกย์ ซึ่งทำให้เข้าใจกันว่าโรคนี้จะเป็นแต่เฉพาะผู้ชายที่มีพฤติกรรมดังกล่าว แต่ต่อมาเมื่อมีรายงานในเรื่องนี้เพิ่มขึ้นอีกก็พบว่าโรคนี้สามารถเป็นได้กับบุคคลทุกเพศทุกวัยและทุกเชื้อชาติหากขาดการป้องกันโรคอย่างเข้าใจ

แต่ถึงกระนั้นอัตราของความเสี่ยงในแต่ละกลุ่มก็จะต่างกันดังนี้

1. ชายหรือหญิงรักร่วมเพศ ชายหรือหญิงที่มีสัมพันธ์กับทั้ง 2 เพศโดยการเปลี่ยนคู่นอนบ่อย ๆ จะเสี่ยงต่อการติดเชื้อสูงเนื่องจากมีโอกาสจะสัมผัสเชื้อสูงมาก

2. บุคคลที่ติดยาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฉีดเข้าหลอดเลือดดำ อัตราเสี่ยงไม่ขึ้นกับชนิดของยาเสพติด แต่จะขึ้นกับการใช้เข็มฉีดยาและกระบอกฉีดยาร่วมกันหลาย ๆ คน โดยไม่มีการทำความสะอาดก่อน ซึ่งหากมีใครในกลุ่มมีเชื้อเอดส์อยู่โอกาสที่ผู้อื่นจะได้รับเชื้อก็จะสูงไปด้วย

3. โสเภณีและอาชีพขายบริการในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งเพศหญิง และเพศชาย

4. ทารกในครรภ์ที่มารดาติดเชื้อเอดส์ หรือเกิดจากมารดาที่เป็นโรคเอดส์

5. ผู้ที่เป็นกามโรคบ่อยๆ ได้แก่ เป็นหนองในแท้หรือหนองในเทียมบ่อย ๆ หรือเป็นโรคซิฟิลิส ก็มีโอกาสติดเชื้อโรคเอดส์แอบแฝงติดตามมาด้วย

6. บุคคลที่ป่วยเป็นโรคเลือด หรือผู้ป่วยที่จะต้องได้รับการผ่าตัด ซึ่งต้องได้รับการถ่ายเลือดหรือจะต้องได้รับผลิตภัณฑ์อันเป็นส่วนประกอบของเลือดเสมอ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเลือดที่ไม่ได้ผ่านการตรวจชันสูตรโรคเอดส์มาก่อน หรือผลิตภัณฑ์อันเป็นส่วนประกอบของเลือดที่มีกระบวนการผลิตแบบดั้งเดิมที่ไม่สามารถทำลายเชื้อเอดส์ได้ บุคคลในกลุ่มนี้ได้แก่ผู้ป่วยโรคเลือดออกไม่หยุดหรือโรคฮิโมฟิเลีย

7. บุคคลที่จะต้องได้รับการปลูกถ่ายอวัยวะเช่น ผ่าตัดเปลี่ยนไต ปลูกถ่ายไขกระดูก ที่มิได้มีการตรวจชันสูตรโรคเอดส์

8. ผู้ที่ต้องการผสมเทียมโดยใช้อสุจิผู้บริจาค (ที่มิใช่สามีของตนเอง) และไม่ได้ตรวจเลือดตรวจอสุจิของผู้บริจาคเสียก่อนว่าเลือดบวกหรือไม่

ทั้ง 8 ประการนี้แหละเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์

ทีนี้ก็มาถึงวิธีการป้องกันตัวให้ปลอดพ้นจากโรคเอดส์

เนื่องจากในปัจจุบันยังไม่มีตัวยาที่ใช้ในการรักษาโรคเอดส์อย่างได้ผล หรือแม้กระทั่งวัคซีนใด ๆ ในการป้องกัน ดังนั้น วิธีการที่ดีที่สุด ก็คือการป้องกันตัวเองไม่ให้มีโอกาสไปรับเชื้อรวมทั้งไม่เป็นตัวแพร่เชื้อไปให้กับผู้อื่นด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. หลีกเลี่ยงการสัมผัสเชื้อ โดยไม่สำส่อนทางเพศและใช้ถุงยางอนามัยในกรณีที่มีการร่วมเพศกับผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์ และควรเป็นถุงยางอนามัยที่ได้คุณภาพมาตรฐานเป็นที่ยอมรับจากการตรวจสอบทางการแพทย์ โดยเฉพาะเป็นชนิดที่เคลือบสารในน็อคซินอล (NONOXYNOL SPERMICIDES) ซึ่งมีฤทธิ์ฆ่าเชื้อไวรัสเอดส์ เริม ซิฟิลิส และหนองในได้ด้วย

2. หลีกเลี่ยงการใช้ยาเสพติด โดยเฉพาะการใช้เข็มหรือกระบอกฉีดยาร่วมกัน หากมีความจำเป็นก็ควรจะทำความสะอาดเพื่อฆ่าเชื้อเสียก่อน โดยการใช้น้ำผสมน้ำยาที่ใช้ตามบ้าน เช่นไฮเตอร์หรืออื่น ๆ ล้าง จากนั้นจึงล้างตามด้วยน้ำก๊อกสะอาดอีกครั้ง

3. รับบริจาคเลือดหรืออวัยวะจากสถานที่ที่มั่นใจได้ว่าผ่านการตรวจเชื้อแล้วอย่างพิถีพิถัน

4. ในหญิงที่มีเลือดเอดส์บวกควรงดเว้นการตั้งครรภ์ เนื่องจากทารกในครรภ์มีสิทธิ์ที่จะได้รับเชื้อผ่านทางมารดาสูงถึง 50%

5. งดเว้นการใช้ของมีคมหรือของใช้ส่วนตัวที่อาจก่อให้เกิดเลือดซึมออกมาได้ เช่นมีดโกน แปรงสีฟัน เข็มสักผิวหนัง และเข็มเจาะหู

ทั้ง 5 ประการนี้เป็นการหลีกเลี่ยงหรือป้องกันการได้รับเชื้อโรคเอดส์

ก็น่าจะประพฤติปฏิบัติตามนะ เพราะถ้าเกิดติดเชื้อขึ้นมาแล้วจะแย่ชนิดแก้ไม่หลุดเชียวล่ะ!

ครั้งแรก...ของ...หนุ่ม★สาว

ท่านที่มีประสบการณ์ประทับใจเกี่ยวกับชีวิตพิศวาสของท่านในครั้งแรก สุขซ่านหรือแสนเศร้าอย่างไร ขอเชิญเล่ามาลงในหน้านี้ เพื่อความบันเทิงร่วมกัน ทุกเรื่องที่นำลงมีค่าตอบแทนเรื่องละ 100 บาท

เธอเก่งมาก

ผมเป็นคนที่ชอบเรื่องแบบนี้อยู่พอ ๆ กับชายไฟแรงทุกท่านแหละ งานการก็ระดับจังหวัด ภรรยาทำงานแบงก์ระดับยึดพอสมควร เธอเป็นคนที่ใคร ๆ เห็นก็ต้องมองตาม เพราะเธอสวยแบบฝรั่งหน้าสวยหวาน ๆ เหมือนดารา "ครือคโคไดล์ดันดี" หุ่นเธอใคร ๆ เห็นก็สะพรั่งไปหมด เอาเป็นว่าเธอไม่เหมาะกับผมเลย แต่พระเจ้าจับยัด เหมือนดอกฟ้ากับหมาวัดยังไงยังงั้น

เมื่อก่อนผมก็รู้สึกเหมือนกัน พอนาน ๆ เข้า ผมดูเธอก็ธรรมดา ๆ ไป กลับเห็นน้องเมียงามกว่าซะอีก ครอบครัวเธอมีพี่น้อง 3 คน เป็นหญิงทั้ง 3 คน ชนิดหัวปีท้ายปี

เพราะพ่อเธอขยันมาก 3 พี่น้องจึงอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน สวยทั้ง 3 คน สวยแบบไรท์ ๆ ไม่สวยเหมือนนางงาม (แบบแบน ๆ)

เรื่องมีอยู่ว่า "บี๋" *น้องคนที่ 2 เธอมาอาศัยอยู่เพื่อเรียนหนังสือ ระดับ ปวส.ปีสุดท้ายนับจากนี้ไป 3-4 เดือนเธอก็จะจบแล้ว รูปร่างเธอเห็นแล้วแทบทะลัก เธอค่อนข้างสุภาพอ่อนหวาน พูดช้านิ่ม ๆ ตามพ่อ แม่ พี่น้องเธอแต่การแต่งกายของเธอพอ ๆ กับนางแบบในกรุงเทพฯ ก็แล้วกันน่า* ที่สำคัญเธอชอบแต่งแบบเซ็กซี่ เรียนดีมาก

"บี๋" เธอหน้าเพี้ยน ๆ ภรรยาผมหน่อย จะผิดกันก็ตรงคิ้วดกดำกว่า จมูกโด่งเหมือนกันปากเธอดูแล้วใจเต้นระทึก ห้องเธอติดกันกับห้องเรา เพียงฝากั้นเท่านั้น ประตูก็ใช้ด้วยกัน ล็อคทางห้องเราที่ว่าตั้งใจให้เกิดนั่นก็เพราะว่า **ผมได้เจาะรูไว้ที่ข้างฝาห้อง "บี๋" ซึ่งผมคำนวณดูแล้วหากนั่งหรือยืนจะมองไม่เห็นรูนี้ หากนอนลงจะเห็นพอดี ผมเก่งมากเรื่องวางแผนอย่างว่า**

คืนนั้นผมก็ทำการบ้านกับภรรยาเช่นเคย เปิดไฟสลัว ๆ แต่เห็นชัดทุกอณู ผมรู้ว่า "บี๋" ยังไม่นอนแน่ ๆ เพราะได้ยินเสียงรินน้ำ พอได้เวลาผมก็เริ่มเปิดฉาก เปิดวิดีโอ ดูด้วยแสดงสดประกอบก็เอา

ในที่สุดเธอก็นิ่งสั้นๆ (แบบไม่เคย) ลมหายใจร้อนผ่าว ผมจับมือเธอที่ปิดไว้ออก

เป็นว่าเรื่องบทบาท และลีลาผมกับภรรยานั้น หนังระดับ 5 ดาวอย่ามาเทียบเลย

และตอนนี้ผมมั่นใจว่า "บี๋" ต้องมองดูทางรูนั่นแน่ เวลาผ่านไปจนถึงบทอวสาน ผมและภรรยาผมโน้มตัวเข้าหากัน แล้วภรรยาผมทำความสะอาดจนเกลี้ยงเกลา เธอไม่รู้หรอกว่า "บี๋" ต้องเห็นเราแสดง ผมเป็นคนที่สะอาดมาก ๆ ไม่เคยเที่ยวเลย เราจึงไว้ใจกันอย่างสนิทใจ

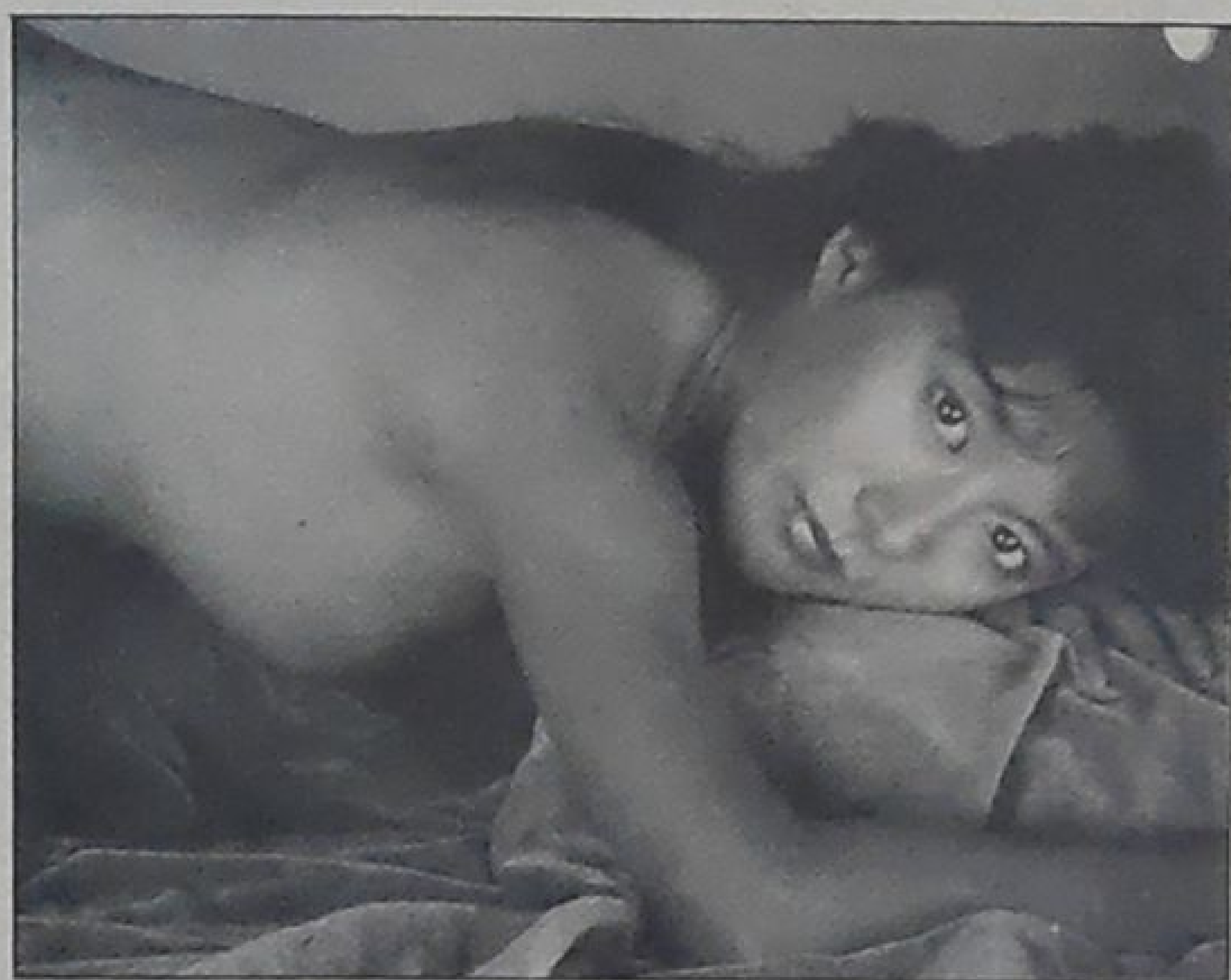
วันนั้นภรรยาไปทำงานปกติ แต่ "บี๋" เธอไม่ไปเรียน ผมถามเธอ ๆ บอกว่าตื่นสายรีดผ้าไม่ทันเลยไม่ไปเรียน และวันนี้วิชาไม่สำคัญเท่าไหร่ (เรื่องวางมาดไม่มีใครเกินผมแน่ ทุกคนในครอบครัวเธอเชื่อใจผมทุกคน) ผมไม่แสดงบทขุนแผนให้เธอเห็น วันนั้นเธอนุ่งยีนส์ขาสั้น ชนิดว่าสั้นแล้วเธอยังตัดให้สั้นไปใหญ่ ขาเรียวอวบสวย ผิวเนียนไร้ไฝฝ้า แขนเธอมีไรขนอ่อน ๆ ขึ้นโดยทั่ว คิ้วดกดำ จมูกโด่งปากสวย ทั้งบ้านมีผมกะเธอเท่านั้น และที่ทำงานก็เดินขึ้น. ลงเท่านั้น และผมบอกเธอว่าอยู่บ้านนะพี่จะออกไปข้างนอกจะกลับค่ำ ๆ

ในบ้านก็มีวิดีโอมัน ๆ อยู่มากมายหลายม้วน ผมนึกวางแผนไว้แล้ว (รู้กันนะ) ประมาณ 2 ชม. ผมก็ค่อย ๆ เดินเบา ๆ กลับลงบ้านเข้าไปดูทางรูที่ว่า **ภาพที่ผมเห็นมันเป็นอย่างที่ผมนึก ไม่มีผิด "บี๋" เธอพิงหลังแบบเอน ๆ พิงหมอนใบใหญ่ ขาเรียวงามของเธอบรรจงลูบเขี่ย และจุ่มนิ้วเป็นครั้งคราว**

ทุกอย่างผมเห็นเพราะถ้าไม่มีฝากั้นก็ห่างกันแค่ไม่ถึงเมตร ได้ยินเธอหายใจอย่างแรง เธอไม่ปิดไฟ ประกอบกับเป็นเวลากลางวัน ของเธอออกชมพูชัดเจน เพราะเธอขาว ผมเองก็แข็งชนิดตอกตะปูได้เลย เธอคงคิดว่าผมกลับค่ำแน่ จึงปิดเฉพาะด้านนอก ประตูในงับไว้เฉยๆ บ้านผมหากปิดแล้ว รับรองว่ามิดชิดที่สุด

เธอยิ่งทำก็รู้สึกว่าเธอยิ่งร้อนขึ้น ภาพในจอวิดีโอเป็นภาพไอ้หนุ่มกับอีสาวแหม่มสอยกันสุดชีวิต "บี๋" ตอนหลังนี่หลับตาพริ้มหายใจฟืดฟาด เหลือทนแล้วเป็นไงเป็นกันผมเดินเบา ๆ แผ่ว ๆ

มาที่เธอ จนกระทั่งถึงเธอผมโน้มตัวก้มจูบปากเธอทันที *เพราะแค่ปากเธออาจทำให้ผู้ชายขวัญอ่อนเสร็จง่ายเหมือนกัน เธอเผยออยู่แล้ว เธอพรวดพราดลุกขึ้นพยา-ยามรูดกางเกงที่ข้อเท้าขึ้นมาใส่*

ผมพูดกับเธอเบานุ่ม ๆ (ตามสไตล์) และผมก็คว้ากางเกงให้เธอสวม ทำท่าจะช่วยใส่เธอก็อายเอามือปิดของสงวนไว้ ผมให้เธอขยับสะ-โพก เธอก็ขยับเพื่อจะได้สวมง่าย ๆ มือผมก็ค่อยลูบไล้ ไม่ใส่ไม่เส่ยแล้ว ก้มลงจุมพิตปากงามของเธอ ๆ อีกอัก ผมไม่ได้ปล้ำแต่ใช้วิธีปลอบเธอไปเรื่อย

ในที่สุดเธอก็นิ่งสั่น ๆ (แบบไม่เคย) ลมหายใจร้อนผ่าว ผมจับมือเธอที่ปิดไว้ออกแล้วใช้มือผมลูบไล้ ขณะนี้มันเยิ้มไปหมด จัดการแยกออกเธอก็ขัดเขิน ๆ แล้วผมก็ละเลียดลิ้นของเธอจากเบาไปหาหนัก ของเธอสะอาดมากไม่มีกลิ่นเลย สะโพกงามงอนอยู่ไม่ติดพื้นแล้วตอนนี้ เยิ้มไปหมด ผมทำอยู่เกือบ 20 นาที

เธอดิ้นพราดพูดอะไรฟังไม่ได้สรรพเลย แล้วผมก็ลุกโน้มคอเธอลงมาหาผม เธอทำท่าไม่กล้า ผมก็ปลอบไปเรื่อย เธอไม่เป็นเลยแรกโดนฟันมั่งแรงไปมั่ง เธอเรียนรู้ได้เร็วมาก สุดยอดจริง ๆ ทำเอาผมเกือบไม่รอด และเธอก็กล้าขึ้นเกือบครึ่งชม. (ผมชอบนาน ๆ)

หลังจากนั้นผมอุ้มเธอทั้ง ๆ ที่เธอตัวค่อนข้างจะโตกว่าผมด้วยซ้ำ ไม่รู้สึกว่าหนักเลย เอามาวางที่ขอบเตียงและจัดการให้กว้างขึ้นรู้สึกเธออาย ๆ แต่สายตาเธอร้อน แล้วผมก็ป้อนของผมเข้าไป เธอเริ่มขยับท่าทางคับตื้อไปหมดดีมาก ๆ ไม่น่าเชื่อเรื่องแบบนี้เทรนกันแป๊บเดียวเก่งแล้ว **เธอเก่งมากเยี่ยมกว่าพี่สาวเธอซะอีก** รับได้ทุกท่า และวาระสุดท้ายมาจบลงที่ให้ผมสอยข้างหลัง บางทีก็บอกเจ็บ บางทีก็บอกดี แปลกดี ผมประคองสะโพกงามให้เผยอสูงขึ้นอีก แล้วลากออกมาเกือบสุด แล้วผมก็กดครั้งสุดท้ายเธอร้องพึมทีเดียว

รู้สึกเหมือนว่าวิญญาณของผมแทบตามไปในของเธอเลย มันออกจนหมดจนเนืองนอง ผมให้เธอนอนลงกับเตียง เธอหลับตาพริ้มลูบหน้าท้องเนียนนั่นอยู่เบา ๆ คงรู้สึกว่าเครื่องในคงสั่นคลอนไปหมดแน่ เธอไม่ร้องไห้ในสิ่งที่สูญเสียไปเพราะเธอว่าเธอเองก็ทนไม่ไหว

และเดี๋ยวนี้เราก็ยังแอบสอยกันประจำทั้งในห้องน้ำ ราวบันได เพื่อรสชาติที่ดี ๆ อีก 3-4 เดือนเธอก็จะจบแล้ว เธอว่าจะมาเรียนต่อที่กทม.ต่อ

ป๋าน

เพื่อนร่วมทาง

ครั้งแรกที่จะเล่าต่อไปนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นความฟลุ้คประกอบกับเจตนาก็ว่าได้ คือเรื่องมีอยู่ว่า ผมได้เข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพฯ ภายหลังจากที่ผมเรียนจบจากโรง-เรียนมัธยมในต่างจังหวัด ได้มาพักอาศัยอยู่ในห้องพักซึ่งทางเจ้าของตึกนั้นเขาเรียกว่า "แมนชั่น" ซึ่งหากจะแปลเป็นภาษาไทยก็จะมีความหมายว่า "ตึกใหญ่ที่แบ่งห้องให้เช่าเป็นสัดส่วน"

ในขณะที่ผมทำการศึกษาอยู่นั่นเองผมได้รู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเธอก็เรียนอยู่ที่สถาบันเดียวกันกับผมและเธอก็เป็นเด็กต่างจังหวัดเหมือนกันกับผมด้วย ซึ่งเธอก็มาเช่าหอพักอยู่กับเพื่อนของเธออีกสองคน ซึ่งก็อยู่ไม่ไกลจากที่ผมพักเท่าใดนัก

ทุก ๆ เย็นผมต้องไปนั่งคุยกับเธอที่หอพักของเธอเสมอ ตามประสาคนไกลบ้านก็จะต้องว้าเหว่เป็นธรรมดา จากการที่ผมไปคุยกับเธอทุก ๆ วันทำให้เราสนิทกันมากขึ้น จนอาจเรียกได้ว่าเกิดเป็นความรักขึ้นมาก็ว่าได้ ซึ่ง

เธอพยายามดิ้นรนและอ้อนวอน แต่ผมก็ไม่ฟังเสียง เธอร้องเรียกให้คนช่วย ผมก็ได้จุ๊บปากของเธอไว้และมันก็ได้ผล

ผมก็ไม่กล้าที่จะบอกกับเธอตรง ๆ ว่ารักเธอเพราะผมเกรงว่าหากเธอบอกว่าไม่รักผม ผมก็คงจ๋อยไปตามระเบียบ ก็เลยเก็บเอาความรู้สึกนั้นไว้คนเดียว

เย็นวันหนึ่ง เพื่อนผมเขาจัดงานฉลองวันเกิดของเขา และได้มาชวนผมไปร่วมงานนั้นด้วย และเย็นวันนั้นผมก็ต้องไปเพราะเสียมิได้นั่นเอง โดยงานนั้นเริ่มขึ้นเมื่อเวลาประมาณ 15 น.เศษ พอได้เวลาประมาณ 20 น. *ผมก็ขอตัวกลับเพราะตอนเช้าผมจะต้องไปเรียน อีกทั้งในวันนั้นผมยังไม่ได้ไปคุยกับเธอคนนั้นเลย พอมาถึงหอพักของเธอผมก็ได้พบว่าเธอได้นั่งอยู่ตรงที่ที่เราเคยนั่งคุยกันทุกวัน โดยในขณะนั้นเธอกำลังอ่านหนัง-สืออยู่ แล้วผมก็เดินเข้าไปด้วยอาการเสียศูนย์เล็กน้อยด้วยฤทธิ์สุรา*

เรานั่งคุยกันไปตามปกติแต่วันนี้ผมสังเกตเห็นว่าสีหน้าของเธอแปลกไป ก็คงจะแปลกใจเพราะเธอยังไม่เคยเห็นผมดื่มเหล้าสักที คำถามที่เธอถามผมคือ "ไปทำอะไรมา" ผมก็ตอบไปว่า "ไปงานวันเกิดเพื่อนมา" **แต่ดูจากสีหน้าและท่าทีในการพูดนั้นแสดงให้เห็นว่าเธอไม่มีอาการโกรธหรือไม่พอใจในการที่ไปดื่มเหล้ามา แต่ยังห่วงใยเสียอีก แล้วเธอก็ถามผมว่า "เมาขนาดนี้จะกลับห้องไหวหรือ"**

ด้วยความเกรงใจผมก็ตอบไปว่า "พอได้" และด้วยความคุ้นเคยผมก็กล่าวต่อไปอีกว่า "ถ้ามีคนใจดีเค้าจะช่วยไปส่งที่ห้องก็ไม่รังเกียจ" ซึ่งในประโยคสุดท้ายนี้ผมไม่นึกเลยว่าเธอจะเห็นเป็นจริงเป็นจังด้วย แล้วเธอก็ตอบตกลงที่จะไปส่งผมที่ห้อง *ในตอนนั้นผม*

ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพียงแค่นึกในใจว่าก็ดีมีเพื่อนร่วมทางตอนขากลับเพราะในขณะนั้นมันก็เป็นเวลาดึกมากแล้ว

เราเดินคุยกันมาเรื่อย ๆ จนถึงห้องพักของผม พอถึงห้องพักของผม พอถึงห้องผมก็ล้มตัวลงนอนด้วยอาการมึนผสมเมา สักครู่หนึ่งก็เกิดรู้สึกว่ามีผ้าเย็นมาเช็ดที่ใบหน้าและตามแขน ผมลืมตาขึ้นดูก็พบว่าเธอได้มานั่งอยู่บนเตียง ข้าง ๆ ผมและกำลังก้มตัวลงเช็ดหน้าให้ผม

ช่วงนั้นเองทำให้ผมเห็นสองเต้าของเธอ เพราะเธอสวมเสื้อคอกว้างพอสมควร มันทำให้ผมเกิดอารมณ์ขึ้นมา ผมก็ยิ้มให้เธอ และเธอก็ยิ้มตอบเช่นกัน ในขณะนั้นผมยังไม่คิดอะไรให้เกินเลยไปแล้ว เธอถามผมว่า "รู้สึกเป็นยังไงบ้าง" ผมก็ตอบไปว่าสบายดี แล้วเธอก็เดินไปเปลี่ยนเอาผ้าผืนใหม่มาเช็ดให้ผมอีก

ในระหว่างนั้นเองผมก็คิดว่าน่าจะลองดูว่าการมีเพศสัมพันธ์ กับผู้หญิงมันเป็นอย่างไรเพราะเคยได้ยินจากเพื่อน ๆ ว่ามันสนุกดี และเมื่อเธอเดินกลับมาที่เตียงเพื่อจะเช็ดตัวให้ผมอีกครั้งในขณะที่เธอนั่งลงบนเตียงและก้มหน้าลงมาจะเช็ดตัวให้ผมนั้น ผมก็ได้พลิกกายมาทางที่เธอนั่งพร้อมกับใช้มือเหนี่ยวคอเธอลงให้เธอนอนกับเตียงพร้อมกันนั้นผมก็ลุกขึ้นนั่งและกดร่างเธอไว้

เธอพยายามดิ้นรนและอ้อนวอน แต่ผมก็ไม่ฟังเสียง เธอร้องเรียกให้คนช่วย ผมก็ได้จูบปากของเธอไว้และมันก็ได้ผล เธอเงียบเสียงไป ผมก็ระดมจูบไปตามซอกคอ สลับกับการดูดปาก จนรู้สึกว่าเธออ่อนแรงลง

ผมจึงค่อย ๆ บรรจงถอดเสื้อชั้นนอกของเธอออก และตามติดด้วยบาเซียร์ตัวจิ๋ว ทำให้ท่อนบนของเธอถูกเปลือยออก ผมดูดที่เม็ดติ่งสีชมพูบนยอดดอกของเธอ **จนเธอร้องครางฟังไม่ได้ศัพท์** ผมดูดสลับกับคลึงเบา ๆ ที่หน้าอกนั้น จนเม็ดติ่งนั้นแข็งขึ้น ผมจึงได้ถลกกระโปรงที่เธอสวมขึ้นมาเหนือเอวของเธอและถอดชุดชั้นในตัวบางตัวสุดท้ายที่เธอสวมอยู่ออก

ภาพที่ผมเห็นมันช่างสวยจริง ๆ มันเป็นเนินเนื้อสีขาวนวล และมีพรมสีดำปกคลุมพองาม ดูแล้วมันน่า...พิลึก *มันเป็นครั้งแรกของผมที่ได้เห็นสิ่งสำคัญ ผมเริ่มปฏิบัติการโดยใช้นิ้ว เธอยิ่งร้องครางจนฟังไม่ออกว่าพูดเป็นภาษาอะไร ผมแยงเข้าไปเรื่อย ๆ จนเธอแอ่นไปมา* แล้วผมก็ใช้อาวุธประจำกาย ผมก็เจ็บเหมือนกัน สักครู่ผมรู้สึกมีน้ำลื่น ๆ ออกมา ทำให้ความเจ็บของผมลดน้อยลงบ้างเมื่อความเจ็บลดลงทำให้ความถี่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผมค่อย ๆ เร่งฝีจักรเหมือนรถไฟที่แล่นออกจากชานชาลา จนกระทั่งผมเสร็จกิจ ในคืนนั้นเธอนอนกับผมทั้งคืน และผมก็ให้เธอเป็นครูผมเสียสามครั้ง

ผู้เขียน วัฒน์

มนต์สวาทผ้าถุง

ทุกวันนี้หนูรู้สึกกลุ้มใจมากค่ะ แต่ก็ไม่รู้จะแก้ปัญหายังไงดี ดังนั้นหนูจึงตัดสินใจเขียนเรื่องมาเล่าให้ฟัง เผื่ออาจจะมีใครก็ได้ที่เจอแบบเดียวกับหนู เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นมันประหลาดเหลือเกิน และหนูก็ไม่นึกมาก่อนเลยว่ามันจะเกิดขึ้นกับแฟนของหนูเอง

เดิมทีตอนที่หนูกับเขารักกันใหม่ ๆ นั้น หนูก็ไม่รู้หรอกค่ะ ว่าเขาจะมีอารมณ์แปลก ๆ เพราะท่าทางของเขาไม่ได้แสดงออกเลย จนกระทั่งหนูกับเขาร่วมรักกันมาเรื่อย ๆ นั่นล่ะ ความผิดปกติก็เกิดขึ้น ซึ่งหนูเองก็รู้สึกขัดเขินในความรู้สึกเหมือนกัน แต่เป็นเพราะความรักนั่นแหละ หนูจึงยินยอมทำตามที่เขาขอร้อง

แรกทีเดียวนั้นเขายังไม่ส่อให้เห็นถึงความผิดปกติทางจิตใจหรอกค่ะ เขายังปกติดีทุกอย่าง และหนูก็ได้รับความสุขจากเขาอย่างมาก เพราะเขาเก่งเรื่องบนเตียงมาก หนูเรียนรู้เรื่องบนเตียงมากขึ้นก็เพราะเขานี่แหละเป็นผู้สอน ไม่ว่าจะเป็นท่วงท่าธรรมดา หรือลีลาแปลก ๆ เขาจะปรนเปรอให้กับหนูอย่างเต็มที่ แม้แต่รสสวาทจากปลายลิ้นของเขา หนูก็เพิ่งรู้รสจากเขานี่แหละค่ะ ซึ่งหนูขอยอมรับว่ามันเป็นความสุขที่แสนวิเศษจริง ๆ

นอกจากนี้แล้ว เขายังชวนดิฉันเปลี่ยนบรรยากาศจากบนเตียงอีกด้วย บางทีเขาก็จะอุ้มไปที่เก้าอี้บ้าง โซฟาบ้าง หรือบางครั้งก็เล่นกันในห้องน้ำบ้าง ซึ่งการร่วมรักดังกล่าวหนูไม่เคยรู้มาก่อนเลย แต่เขาก็เก่งเหลือเกินค่ะ และเป็นคนที่มีอารมณ์ความต้องการสูงมาก อย่างน้อย ๆ

จะไม่ให้หนูกลุ้มใจได้ยังไงเล่าคะ เพราะผ้าถุงขาดทุกคืน หนูต้องไปซื้อจนเจ้าของร้านและคนบ้านใกล้เรือนเคียงถามอยู่เสมอว่าซื้อเอาไปทำอะไร?

คืนหนึ่งจะต้องสองครั้ง ถ้าคืนไหนที่เขาฟิตจัดหนูไม่เป็นอันหลับอันนอนหรอกค่ะ

หลังจากที่หนูกับเขามีสัมพันธ์สวาทกันมาได้ประมาณสามเดือน เขาก็เริ่มมีความต้องการแบบแปลกประหลาด โดยให้หนูทำออรัลให้กับเขาค่ะ ซึ่งตอนแรกหนูก็ไม่กล้าทำหรอก เพราะยังไม่เคยสักทีหนูอายจริง ๆ ค่ะในตอนแรก แต่พอกลั้นใจลองดูก็ชักจะชิน ๆ และทำให้เขารู้สึกพึงพอใจในตัวหนูเป็นอันมาก แต่ถึงยังไงหนูก็กระดากอายในใจอยู่ดี นับตั้งแต่หนูทำออรัลให้กับเขา เขาก็ปรนเปรอสิ่งแปลกใหม่ให้หนูอีก

คราวนี้เขาบอกให้หนูใส่ผ้าถุงก่อนนอนทุกคืนค่ะ โดยเขาบอกว่าชอบผู้หญิงที่ใส่ผ้าถุง โดยเฉพาะเวลามองบั้นท้ายแล้วจะเกิดอารมณ์ได้เป็นอย่างดี ดังนั้นหนูจึงจำยอมใส่ผ้าถุงนอนทุกคืน และก่อนที่เขาจะร่วมรักกับหนูนั้น เขาจะซบใบหน้าซุกไซ้นอกผ้าถุงก่อนค่ะ ส่วนมากก็จะเป็นบริเวณสะโพกและโคนขาของหนูนั่นแหละค่ะ จากนั้นเขาก็จะค่อยเลิกผ้าถุงขึ้น

เมื่อผ้าถุงม้วนมาอยู่ที่เอว เขาก็จะก้มหน้าลงจูบที่โคนขาทันที บางครั้งก็ย้ายมาบริเวณหน้าท้องด้วย จนกระทั่งอารมณ์ของเขาร้อนเร่าเต็มที่แล้วนั่นล่ะ เขาจะเปิดขาทั้งสองของหนูให้แยกจากกัน และก่อนที่เขาจะสอดใส่ความสุขอันแท้จริงให้ เขาก็จะก้มหน้าลงใช้ลิ้นกับตรงนั้นชั่วขณะ

ไม่รู้เป็นไงค่ะ มาระยะหลังเขาจะบอกให้หนูใส่ผ้าถุงทุกคืน ถ้าคืนไหนหนูไม่ทำตาม เขาจะโกรธมาก จนบางครั้งถึงขั้นทะเลาะกันเลยทีเดียว แต่พอหนูทำตามเขาจะแสดงออกถึงความรักที่มีต่อหนูเป็นอันมาก ซึ่งหนูก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงได้ชอบผ้าถุงนัก

ตอนนี้ยิ่งหนักเข้าไปอีกค่ะ ...คือนอกจากจะให้ใส่ผ้าถุงทุกคืนแล้ว เวลาเขาจะร่วมรักกับหนูในแต่ละครั้ง เขาจะบอกให้หนูดิ้นรนขัดขืนก่อน โดยฝ่ายเขาเองจะเป็นผู้ใช้กำลังปลุกปล้ำ ซึ่งแต่ละครั้งนั้นเขาจะใช้กำลังอย่างรุนแรงมาก เหมือน ๆ กับคนที่กำลังจะข่มขืนกันเช่นนั้นแหละค่ะ ทีแรกหนูก็ไม่ยอมทำตามหรอก

แต่เขากลับชอบใจค่ะที่หนูไม่ยอมเขาง่าย ๆ ดังนั้นเขาก็ใช้กำลังปลุกปล้ำพร้อมกับกระชากผ้าถุงจนขาดติดมือเลยทีเดียว ซึ่งเขาจะแสดงอาการหื่นกระหายและมีความสุขอย่างมากที่หนูทำกับเขาเช่นนั้น หนูเองก็ไม่รู้จะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร จนหนูกลุ้มใจจริง ๆ ทุกวันนี้

จะไม่ให้หนูกลุ้มใจได้ยังไงเล่าค่ะ เพราะผ้าถุงขาดทุกคืน หนูต้องไปซื้อจนเจ้าของร้านและคนบ้านใกล้เรือนเคียงถามอยู่เสมอว่าซื้อเอาไปทำอะไร ถึงได้ซื้อไปทุกวี่วัน ส่วนหนูพอเจอคำถามนี้ก็ไม่รู้จะตอบยังไงดี ได้แต่เดินก้มหน้าหนีเท่านั้น

นวลจันทร์ / โคราช

วาสนาของคนพเนจร

ผมไม่รู้ว่าพ่อแม่ของผมเป็นใคร โตขึ้นมาพอรู้ความผมก็รู้ว่าผมอยู่ศาลเจ้าแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ไม่ใช่ผมไม่มีความรู้สึกนึกคิดนะครับเวลาเห็นคนอื่นเขามีพ่อแม่กันน่ะ ผมคิดและคิดอย่างน้อยใจด้วย ผมถามตัวเองว่าทำไมคนอื่นเขามีพ่อแม่ มีคนคอยเอาใจใส่ แต่ไม่เคยได้รับคำตอบแม้สักครั้ง...มันเป็นกรรมของผม...ผมต้องสรุปอย่างนี้เพื่อให้ลืม ๆ เสีย

ผมเติบโตด้วยข้าวในศาลเจ้ากระทั่งอายุสิบห้า ผมเริ่มคบเพื่อนออกเที่ยวเตร่ตามงานต่าง ๆ หากินก็อกแก็กเพื่อให้ได้อาหารมาใส่ท้อง เพื่อนผมล้วนเก ๆ ทั้งนั้น แต่ผมไม่ทำเพราะนึกละอายและกลัวบาป การที่ผมไม่มีพ่อแม่นี่ก็บาปแล้ว ผมไม่อยากสร้างบาปกรรมเพิ่มอีก ชาตินี้ผมทุกข์ทรมานแค่นี้แล้ว ผมควรจะต้องไปชดใช้กรรมชาติหน้าอีกหรือ?...ผมไม่ยอมทำไอ้ที่ร้าย ๆ เพื่อหาเงินได้เยอะๆ มันไม่ใช่ทางของผม

อายุสิบหกผมออกจากศาลเจ้าเพราะตาแป๊ะที่เลี้ยงผมแกตาย ผมอยู่ไม่ได้แล้วเพราะการงานในศาลเจ้าผมไม่ชอบ เหม็นกลิ่นธูปเทียน และรำคาญเสียงเคาะก็อกแก็กแฉ่งฉ่าง ผมเก็บเสื้อผ้าที่มีอยู่ไม่กี่ตัวออกเดินทางไปเรื่อย รับจ้างทุกอย่างทั้งที่ไม่มีบัตรประชาชน ส่วนมากผมต้องทำงานใช้แรง ร่างกายผมจึงใหญ่โตเหมือนผู้ใหญ่

ไปทางใต้ผมทำงานกรีดยางพักหนึ่งแล้วลงเรือตังเก แล้วกลับมากรุงเทพฯ แบกหามตามโกดัง พอมีเงินติดตัวผมก็เปลี่ยนทิศไปทางอีสานบ้าง ทำงานในโรงมันอยู่พักหนึ่งก็เดินทางขึ้นไปทางจังหวัดภาคเหนือ ที่นี่เองที่เป็นจุดเริ่มต้นชีวิตของผม แม้ว่าจะเป็นชีวิตที่ไม่ได้ออกสังคม หรืออยู่ในฐานะต่ำต้อย

แกหัวเราะแบบคนเมา แล้วพูดว่า "ไอ้หมาน้อยของกู เอ๊ย..มึงนี่มันบริสุทธิ์นี่หว่า"

ซ่อนเร้นก็ตาม ผมก็ถือว่ามันเป็นก้าวสำคัญที่เปลี่ยนแปลงชีวิตผมให้ดีกว่าเก่า ไม่ต้องร่อนเร่พเนจรต่อไปเหมือนนกขมิ้นเหลืองอ่อน

ผมได้เป็นคนงานในปางไม้ของแม่เลี้ยงคนหนึ่ง-ผู้มีพระคุณของผม การได้งานของผมเหมือนนิยายหรือเหมือนหนังไทย คือวันนั้นผมนั่งเจ่าอยู่ที่ร้านกาแฟ ผมเห็นคนกลุ่มหนึ่งชกกันหน้าร้านตรงข้าม คนกลุ่มที่ถูกชกนั้นมีจำนวนน้อยกว่า เรียกว่าถูกรุม ในกลุ่มที่ถูกรุมนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังถูกฉุดกระชาก เธอร้องให้คนช่วย แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไป *ผมเห็นว่ามันเป็นการรุมกันและรังแกผู้หญิง จึงวิ่งข้ามถนนเข้าไปช่วยด้วยการสู้กับไอ้คนฉุด ไอ้คนฉุดไม่ทันรู้ตัวเลยโดนผมอัดร่างลงพื้น มันชักปืนยิงสวนออกมาโดนผมที่ท้อง แล้วผมก็หมดสติไปมารู้ตัวอีกทีก็อยู่ที่คลีนิกใหญ่โต...ผมพบกับผู้หญิงคนที่โดนฉุดเฝ้าอยู่หน้าเตียง...*

ในเวลาต่อมาผมจึงรู้ว่าเธอเป็นแม่เลี้ยงใหญ่ เธอถามผมว่าจะไปไหน ผมก็บอกว่าเดินทางหางานทำไปเรื่อย แกบอกว่าดีแล้ว มาทำงานกับพี่ก็แล้วกัน...เมื่อผมออกจากคลีนิกแห่งนั้นมา ผมก็เข้าทำงานกับแม่เลี้ยงมาตลอด

ผมกับแม่เลี้ยงไม่รู้ว่าเกื้อกูลกันมาแต่ชาติไหน ให้ต้องได้รับกรรมร่วมกันอย่างรุนแรงอีกหลายครั้ง และทุกครั้งที่ผมติดตามไปก็คอยจะเกิดเหตุร้ายเรื่อย ครั้งหลังสุดมีคนดักทำร้ายขณะเราเดินตรวจไม้อยู่ในป่า คนงานทำงานลึกเข้าไป ผมก็เดินตามหลังแกกับพ่อเลี้ยงตามปกติคล้ายกับผมเป็นผู้คุ้มครอง

อย่างไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ชายฉกรรจ์สองคนโผล่ออกมาจากข้างทางซึ่งเป็นดงเสือหมอบ จ่อปืนยิงพ่อเลี้ยงคว่ำแล้วหันปืนมาทางแม่เลี้ยง จังหวะนั้นเองพอผมรู้ว่าเกิดเหตุร้าย ผมชักปืนยิงสวนออกไปสองนัด คาดว่าคงถูกทั้งสองคนแต่ไม่ตาย สองคนนั้นวิ่งเตลิดเข้าป่าไป...พ่อเลี้ยงตายคาที่...แม่เลี้ยงเหมือนจะขาดใจตรงนั้น

การตายของพ่อเลี้ยงสร้างความอกสั่นให้กับครอบครัวแม่เลี้ยงมาก ไปไหนต้องระวังตัวแจ

เหตุร้ายต่าง ๆ ผ่านไปเป็นปี ผมโตเป็นหนุ่มขึ้นเพราะงานหนัก และดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่าแต่ก่อน แม่เลี้ยงก็ค่อยคลายความหวาดกลัวบ้างแล้ว

ในด้านส่วนตัว ผมมีความเคารพบูชาแกมากที่แกให้ความเอ็นดูผม แกให้ตังค์ผมใช้ไม่ขาด ไปไหนก็ไปด้วย ไปต่างจังหวัดแกก็เอาผมไปด้วย มากรุงเทพฯก็เอามาด้วย ผมต้องตามอารักขาแกตลอด แม้ไปเที่ยวพักผ่อนสมองในผับหรือไนท์-คลับแกก็พาผมไปนั่งด้วย เป็นการไปเที่ยวส่วนตัวหลังจากเจรจาธุรกิจเรียบร้อย

ในสถานที่พักผ่อน แม้ว่าผมจะเต้นรำไม่เป็นแกก็คะยั้นคะยอให้ผมเป็นเพื่อนเต้น เพราะตอนนั้นแกเมาบ้างแล้ว แต่ผมไม่ใช่คนกินเหล้า บุหรี่ก็ไม่สูบ

ความสัมพันธ์ลึกซึ้งเกิดขึ้นในคืนหนึ่ง เมื่อแม่เลี้ยงพาผมมาทำธุรกิจของแกที่กรุงเทพฯ หลังเสร็จธุระแล้วก็อย่างเคย วันนั้นแกพาผมเข้าคลับระดับสูง ดื่มกินเสร็จแล้วก็ออกไปเต้นรำอย่างเคย เต้นเสร็จแกก็มานั่งคุยกับผม คนอื่นอาจจะมองว่าผมเด็กกว่า แต่แกไม่สนใจ นั่งคุยกับผมเป็นปกติ

ผมได้รับรู้อะไรหลายอย่างจากแกอย่างเปิดอก รู้ถึงความทุกข์ที่สุมในใจของแก ผมไม่ตำหนิเลยที่แกทำตัวสุดเหวี่ยงเพื่อความสนุกเพราะไม่รู้ว่าความตายจะมาเมื่อไหร่

ตอนกลับไปโรงแรมที่พัก แกเมามาก แกเรียกผมอย่างที่ผมงงเพราะแกไม่เคยเรียกมาก่อน แกเรียกผมว่า "ไอ้หมาน้อยของกู" ผมก็ไม่ได้ถามหรือตกใจ ปล่อยแกเรียกตามสบาย แกถามผมว่าไม่โกรธเหรอที่เรียกอย่างนี้ ผมตอบว่าไม่ครับ แกถามว่าอยากรู้ไหมทำไมเรียกอย่างนี้ ผมว่าครับ แกพยักหน้าผมเข้าไปในห้องพักของแก (ผมพักอีกห้องหนึ่ง) ผมตามเข้าไป แกสั่งเบียร์มากินอีก...ปิดห้องแล้วแกก็เล่าให้ผมฟังว่า สาเหตุที่แกเรียกผมอย่างนั้นเพราะแกรักผม รักที่ผมช่วยเหลือชีวิตแกไว้หลายครั้ง อีกทั้งผมเป็นคนซื่อสัตย์ยากจะหาคนอื่นมาเทียบได้...

แกสรุปว่า "ฉันมีรางวัลให้แก ไอ้หมาน้อย"

ผมคิดว่าคงเป็นเงินสักก้อนหนึ่ง แกสั่ง "ดับไฟซะแล้วมาที่นี่"

ผมทำตามอย่างคาดไม่ถึงอะไรทั้งนั้น ผมเดินเปะปะเข้าไปถึงตัวแก แกจับแขนผมไว้แล้วออกคำสั่ง "กอดฉัน" ผมเสียงสั่นปฏิเสธว่าไม่ แกเสียงแข็งออกคำสั่งอีกครั้ง "ทำตามที่ฉันสั่ง..." ผมกลัวแกยิ่งกว่าแมวกลัวหนู ผมเห็นแกเงียบเมื่อผมยืนนิ่ง แกกระชากแขนผมอย่างแรงจนผมเซชนแก แกกอดผมไว้แน่นแล้วถามว่าผมเป็นกะเทยเหรอ...ผมก็ตอบได้คำเดียวว่าไม่-ไม่-อะไรก็ไม่หมด...

แกคงเห็นว่าผมดื้อ...จึงกดหน้าผมซบลงบนอกแกซึ่งบัดนี้เสื้อหลุดลุ่ยไปแล้ว

ราวกับว่าผมต้องการจะซบอกให้เหมือนซบอกแม่ แกกดหน้าผมไว้ตรงนั้น ผมร้องครางออกมาเพราะใจหวนคิดไปถึงความอบอุ่นของอกแม่...ซึ่งผมไม่เคยมีโอกาสได้ทำอย่างที่ตัวเองต้องการและร่ำร้องอยู่ในใจเงียบๆมาช้านาน...

แต่การซบอกของแม่เลี้ยงเพียงไม่นานนั้นก็เกิดสิ่งใหม่ขึ้น ผมโตเป็นหนุ่มและผ่านชีวิตมาหลายรูปแบบ จะขาดเสียก็ประสบการณ์เกี่ยวกับผู้หญิงเท่านั้น

แกรั้งหน้าผมแล้วประคองจูบหายใจหอบ ๆ ออกคำสั่งให้ผมจูบ "จูบสิ"

ผมจูบเก้กังเต็มทีแต่ก็ได้รสชาติแปลกประหลาดกว่ากินน้ำชนิดใดในโลก และเหมือนกับว่าโลกจะหยุดหมุนไปในทันทีนั้น...

"ถอดเสื้อผ้าของแกออกเสีย แล้วทำอย่างที่ฉันสั่ง"

ผมทำตามอย่างว่าง่าย บัดนี้เหมือนตกอยู่ในความฝัน แกเป็นผู้หญิงมีเลือดมีเนื้อมีชีวิต เป็นนายของผม เป็นเจ้าแม่ในชีวิตของผม เป็นไปได้หรือที่แกจะทำอย่างนี้กับผม

เมื่อผมถอดเสื้อผ้าตามสั่งเสร็จ แกบอกให้ผมซบหน้าตรงต้นขาของแก แล้วสั่งให้ผมจูบตรงนั้น...ผมนิ่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง แต่กลิ่นหอมประหลาดที่โชยออกมามันเร้าใจให้ผมจ่อปาก

ลงไป ผมทำอย่างที่ผมคิดว่าผมฝันไป ฝันถึงสิ่งหนึ่งที่ซ่อนอยู่ในใจผม

แม่เลี้ยงออกคำสั่ง ต่อมาผมแทบไม่ได้ยิน แกต้องฉุดให้ผมขึ้นมาคร่อมตัวแกไว้ แล้วออกคำสั่ง "แกอยากทำอะไรก็ทำ..." ผมไม่รู้จะทำยังไง เก้กังอยู่ตรงนั้น "ทำสิ" ผมถามว่าทำยังไง แกงงถามผมว่าทำไม่เป็นเหรอ ผมบอกว่าไม่เป็น เกิดมาก็ยังไม่เคยทำ...

แกคงไม่เชื่อหูตัวเอง ต้องถามซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ผมก็ยืนยันคำเดิม แกหัวเราะแบบคนเมา แล้วพูดว่า "ไอ้หมาน้อยของกูเอ๊ย...มึงนี่มันบริสุทธิ์นี่หว่า"

คราวนี้แกไม่พูดอีกเมื่อกดตัวผมลงทาบตัวแก มือข้างหนึ่งของแกจับเนื้อของผมซึ่งมันชันเต็มที่จ่อที่ของแก คราวนี้ผมไม่ต้องรอคำสั่ง มันพรวดถลำลึกลงไปแล้วก็ซ่านเสียวเหมือนช่วยตัวเองอย่างนั้น...

แม่เลี้ยงหัวเราะเบาๆ ตบหัวผมแล้วว่า "เดี๋ยวค่อยเริ่มใหม่ แกยังไม่เคยใช่ไหม" ผมตอบว่าครับ...

คืนนั้นเป็นครั้งแรกของผม ...และครั้งที่สอง ที่สาม...

☆ ☆ ☆ ☆

เมื่อแม่เลี้ยงตายเพราะถูกยิง ผมก็ออกจากบ้านแกมา มีเงินติดตัวมาไม่มากนัก พอตั้งตัวค้าขายได้ แต่ผมไม่เคยลืมคำว่า "ไอ้หมาน้อยของกู" เลย มันเป็นทั้งความรักและความเมตตา ทั้งในทางจิตใจและร่างกายของผม **เพราะหลังจากคืนนั้นแล้ว ผมกับแม่เลี้ยงเมื่อมีโอกาสเราก็จะสนองตอบกันและกัน แม้ว่ามันจะเป็นความลับ และเก็บผมไว้ไม่ให้เปิดเผยตัว ผมคิดว่าถูกต้องแล้ว ถูกต้องเหมาะสมกับวาสนาคนพเนจรอย่างผม**

ไกร พเนจร

ทองไม่รู้ร้อน

ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ก่อนที่หล่อนจะมาพบกับผมนั้นเคยผ่านใครมาบ้าง แต่สำหรับผมแล้ว สาบานได้เลยครับว่ายังบริสุทธิ์ จนกระทั่งมาลงเอยที่ตัวหล่อนคนนี้แหละ ผมจึงตัดสินใจร่วมหอลงโรงกับเธอจริง ๆ

ครั้งนี้ได้ผลเกินคาดจริง ๆ ครับ เพราะตลอดเวลาที่ผมมอบความสุขให้กับเธอนั้น เสียงครวญครางจากปากของเธอ จะดังระงมห้องเลยทีเดียว

เมื่อความรักสุกงอมเต็มที่ผมก็ชวนมาอยู่ที่บ้านเช่าหลังหนึ่ง ซึ่งผมกับเธอยังไม่ได้บอกให้พวกผู้ใหญ่รู้หรอก เพิ่งจะมาบอกให้รู้ก็ตอนที่เธอเริ่มท้องนี่แหละ แล้วจึงตกแต่งกันเป็นพิธีเล็ก ๆ ที่บ้านต่างจังหวัด เพราะเราสองคนต่างก็เป็นคนต่างจังหวัดด้วยกัน

ในช่วงที่ผมกับเธอรักกันใหม่ ๆ นั้น ผมมีอารมณ์และความต้องการในตัวเธออย่างมากเลยครับ แต่แรก ๆ เธอก็ไม่ค่อยจะยอมหรอก จนกระทั่งคืนหนึ่งที่เธอยินยอมให้กับผมนั่นหละ ผมก็รู้สึกว่าฉากรักระหว่างผมกับเธอชักจะมีปัญหาเสียแล้ว

แม้ว่าผมจะไม่เคยผ่านผู้หญิงมาก่อนก็จริงอยู่ แต่ผมก็รู้ว่าควรจะทำอย่างไร เพราะผมก็เคยศึกษาเรื่องเหล่านั้นมาจากตำรับตำราเหมือนกัน โดยเฉพาะจำพวกหนังสือและหนังวิดีโอพรรค์อย่างว่า ผมเองเคยดูมามากต่อมากแล้ว

ในคืนแรกที่ผมกับเธอร่วมรักกัน ผมเองก็ต้องพยายามไม่น้อยเลยทีเดียวเพื่อจะมอบความสุขให้แก่เธออย่างถึงที่สุด แต่แล้วผมก็รู้สึกประหลาดใจมากครับ...เพราะตลอดเวลาที่ผมกับเธออยู่บนเตียงด้วยกันนั้น เธอไม่ค่อยจะมีปฏิกิริยาหรือแสดงอาการอันใดให้ผมเห็นเลย มีเพียงแต่หลับตาแล้วนอนนิ่งเท่านั้นเอง...

มันทำให้ผมต้องคิดหนักและสงสัยในตัวเธออย่างมาก แต่ผมก็ไม่กล้าจะเอ่ยปากถามเธอหรอก เกรงว่าเธอจะเข้าใจผิด แต่ส่วนที่ทำให้ผมไม่สบายใจก็เห็นจะได้แก่ตัวเองนั่นแหละ...เพราะกลัวว่าเธอจะเห็นผมเป็นไก่อ่อนหรือไม่เป็นมวย ซึ่งผมเองคิดว่ามันไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เนื่องจากลีลาต่าง ๆ ของผมก็นับว่าไม่เลวเลยทีเดียว

ครั้งแรกของผมต้องใช้ลีลาอย่างเต็มที่ โดยผมชวนเธอไปนั่งทานอาหารนอกบ้านก่อน ครั้นดึกหน่อยก็ชวนกลับ หลังจากอาบน้ำอาบท่าผมกับเธอก็เข้านอน เมื่อพรอดพร่ำฉ่ำหวานได้สักครู่ ผมก็เริ่มเปิดฉากรักทันที...โดยเล้าโลมด้วยการจูบลูบคลำก่อน ต่อมาก็ปลดเปลื้องชุดนอนของเธอออก ทันทีที่ผมเห็นเรือนร่างอันอวบขาวของเธอ อารมณ์ของผมก็พลุ่งพล่านมากยิ่งขึ้น และทำให้ผมโหมโลมเล้ามากขึ้นทุกขณะ

เมื่อผมกับเธออยู่ในสภาพที่เปล่าเปลือย ผมก็กอดจูบตั้งแต่ซอก

คอเลยทีเดียว จากนั้นก็เคล้าเคลียที่ทรวงอกทั้งสองของเธอ พลางสองมือก็คลึงเคล้นและไล้ลูบไปทั่วไม่ว่าจะเป็นแผ่นหลัง สะโพกหรือซอกขาของเธอก็ตาม จากนั้นผมก็ทำงานมาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งผมใช้ปลายนิ้วถูไถที่ร่องแยกของเธอนั่นหละ...ผมก็รู้สึกว่าเธอ มี กิริยา

อาทิตย์ละภาพ

สนองตอบบ้าง แต่ก็ชั่วขณะเท่านั้นแหละครับ ต่อมาเธอก็นอนหลับตาโดยไม่ไหวติงอีก

ในที่สุดเมื่ออารมณ์ของผมสุดจะกลั้นต่อไปได้...ผมก็เริ่มสอดใส่ความสุขให้กับเธอ โดยในขณะที่ผมคึกคักอย่างเต็มที่นั้นเธอกลับนิ่งเฉยเหมือนทองไม่รู้ร้อนอะไรเลย แต่ผมก็ยังไม่ยอมลดละพยายามงัดทีเด็ดออกมาใช้แทบทุกอย่าง ขณะที่โยกเยกเป็นจังหวะช้าเนิบ ผมก็ใช้สองมือเคล้าคลึงที่ทรวงอกอันเต่งตึงของเธอตามไปด้วย หรือไม่บางครั้งก็รั้งคอขาวนิ่มของเธอขึ้นมาซบจูบ ซึ่งผมคิดว่าเธอคงจะเกิดอารมณ์ขึ้นบ้าง จน*กระทั่งอารมณ์ผมร้อนร่านจนหักห้ามไม่ไหวแล้วนั่นล่ะ...ผมจึงเร่งเร้าแรงกดลงแต่ละครั้งอย่างเต็มที่ แล้วไม่นานนักผมก็ถะถั่งอารมณ์ที่อัดแน่นอยู่จนออกมาจนเยิ้มหยาด ส่วนเธอนั้นมีเพียงกระดิกร่างเล็กน้อยเท่านั้นเอง*

ตั้งแต่ครั้งนั้นเป็นต้นมา ผมรู้สึกกลุ้มใจมาก เพราะกลัวว่าจะให้ความสุขบนเตียงกับเธอไม่เพียงพอ โดยที่ผมก็ไม่กล้าที่จะออกปากถาม

อ่านต่อหน้า 55

เรายินดีต้อนรับคุณเสมอ

สนใจคอลัมน์ใด ขอเชิญลงมือร่ายไปได้ทั้งชายหญิง ถ้า "นิ่ง" และได้รับการพิจารณาน่าลง มีค่าตอบแทนให้ด้วยคะรับ...ไม่ว่าจะเป็น

ครั้งแรกของหนุ่มสาว-ลีลาเผด็จศึก ความรักความหลัง

อย่าเก็บประสบการณ์ "ความมันส์" เหล่านั้นไว้เพียงคนเดียวซิ (เดี๋ยวบาปนะ) เขียนบรรยายไปให้สะเด่าทรวงเลยเชียว ด้วยความยาว 2-3 หน้ากระดาษ (ทั้งพิมพ์และเขียนด้วยลายมือ) ทุกเรื่องมีค่าตอบแทน 100 บาท หรือเปลี่ยนเป็นภาพชุดนางแบบในลีลาสะท้านอารมณ์ 2 ชุดก็ได้ (โปรดวงเล็บมุมซองให้ชัดเจนด้วยว่าเป็นคอลัมน์ใด เพื่อความสะดวกในการแยกแยะจดหมาย)

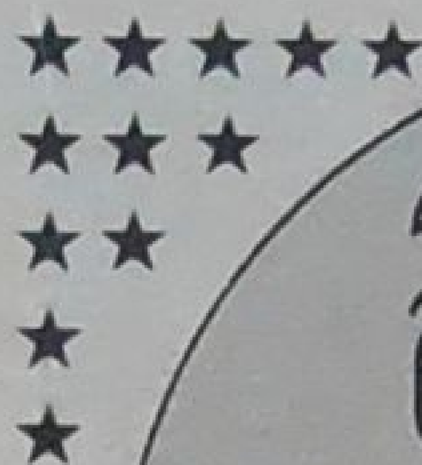
ส่งถึง "ชไมพร ศรีสำราญ" ตู้ ป.ณ. 150 ปทจ. ตลิ่งชัน กทม. 10170

สำหรับท่านที่สนใจจะเขียนจดหมายไปคุยกับ "ชไมพร" ก็ไม่มีปัญหา หรือจะลองเขียน "เรื่องสั้น" แนวสะท้านอารมณ์ไปให้พิจารณาก็ย่อมได้คะรับ (รวมทั้งเรื่องสั้นแปลด้วย)

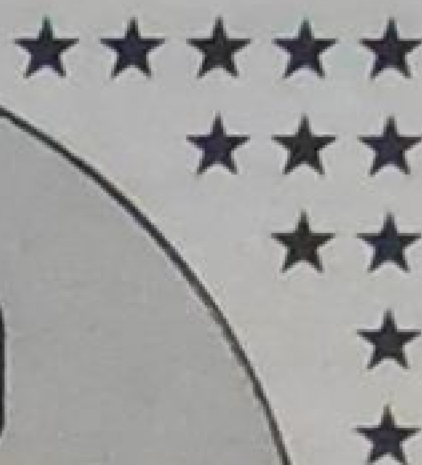
ทุกเรื่องทุกคอลัมน์ที่ส่งไปโปรดทำสำเนาเก็บไว้ด้วยเพราะทางเราจะไม่ส่งคืน เรื่องที่ผ่านการพิจารณาค่าตอบแทนจะส่งไปถึงท่านหลังจากที่เรื่องได้รับการตีพิมพ์แล้วโปรดติดตามทุกระยะนะคะรับ

(กอง บก.สงวนสิทธิ์ในการเปลี่ยน-ตัดทอนคำหรือข้อความ...และเพิ่มเติมสำนวนในบางกรณีเพื่อความสละสลวยและราบรื่นในการอ่าน)

ลอยลม รุ่งนภา

ลีลาเผด็จศึก

ลวดลายของแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่ก็มันส์ตอนลุ้นนี่แหละ
ท่านขุนเอ๋ย...เรื่องที่ได้นำลงมีค่าตอบแทน 100 บาท

ลิ้นสาก ๆ

หลายครั้งต่อหลายครั้งมาแล้วครับที่ผมเกือบจะได้อึ๊บกับเธอ แต่ก็พลาดจนได้ ซึ่งผมเองก็ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร ไม่เหมือนกับเพื่อนชายของผมเลย ไม่ว่าจะจีบผู้หญิงคนไหนเป็นต้องได้ฟันคนนั้น

เพื่อนชายของผมมีอยู่หลายคนด้วยกัน แต่ที่สนิทกันมากที่สุดก็เห็นจะได้แก่ไอ้เชิดนั่นแหละครับ ไอ้หมอนี่มันร้ายกาจจริง ๆ จนทั่วทั้งตลาดในอำเภอร่ำลือว่าเป็นเซียนผู้หญิงตัวฉกาจเลยทีเดียว ผมรู้สึกอิจฉามันชิบหายไอ้หมอนี่ เพราะผู้หญิงแต่ละคนที่มันเฉาะนั้น แต่ละรายล้วนเอ๊าะ ๆ ทั้งนั้น

สำหรับตัวผมเองก็พยายามจะเอาอย่างมันเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ผมก็รูปหล่อกว่ามันเป็นไหน ๆ แต่ทำไมสู้มันไม่ได้ก็ไม่รู้ และมีผู้หญิงหลายรายเหมือนกันที่ชอบผม แต่ผมกลับไม่มีโอกาสอึ๊บกับเธอเลย จะว่าผมไม่เป็นมวยก็ไม่ใช่หรอกครับ ประสบการณ์ของผมก็มีมากพอสมควรสำหรับเรื่องผู้หญิง แต่ก็น่าแปลกว่าทำไมมาระยะหลัง ๆ นี่ผมจึงพลาดผู้หญิงหลายต่อหลายคนไปได้

ก่อนที่ผมจะไปพบเธอตามนัดหมาย ผมก็ล่อน้ำชาร้อน ๆ ก่อน มันร้อนแทบลวกปากคอจนน้ำตาเล็ดทีเดียว ซึ่งทำให้ลิ้นของผมสากยิ่งกว่าลิ้นหมาเสียอีกแน่ะ

มาเมื่อเดือนที่แล้วนี้เอง ผมก็มีโอกาสรู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเธอสวยจนทำให้ผมหลงใหลโงหัวไม่ขึ้นเลยทีเดียว อายุของเธอเพียง 16 ปีเท่านั้นเอง แต่ว่าเรือนร่างและหน้าตาของเธอนั้น สวยและมะลื่มทื่มดีเหลือเกิน เวลาเธอใส่กางเกงยีนส์ฟิตเปรี๊ยะแล้วหัวใจของผมแทบจะวายตายก็ว่าได้ เพราะอวบอัดและอูมฟูมดีแท้

เพราะเหตุนี้แหละครับ ...ผมจึงหวังที่จะเป็นเจ้าของเธอให้ได้ โดยพยายามทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง จนหลายต่อหลายหนที่ผมเกือบจะได้เล่นเธอเหมือนกัน แต่คงเป็นเพราะเธอบริสุทธิ์ผุดผ่องนั่นแหละ ผมจึงหักโหมโรมรันเธอไม่ได้ ครั้นจะเอาจริง ๆ เธอก็ไม่ค่อยยินยอมอีก ผมจึงได้แค่กอดบ้าง จับมือจับไม้บ้าง ถ้าเกินเลยนี้แล้วเธอจะต้องบ่ายเบี่ยงทุกครั้ง

ผมกลุ้มใจอย่างมากเพราะไม่สามารถที่จะเล้าโลมให้เธอยินยอมได้ ดังนั้นผมจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษาไอ้เชิดเพื่อนของผมครับ.. แล้วไอ้เชิดก็บอกทีเด็ดให้ ซึ่งที่เด็ดของไอ้เชิดนั้นมันบอกผมว่า... ให้ซดน้ำชาร้อน ๆ เพื่อให้ลิ้นสากเสียก่อนเวลาจูบสาว

ผมฟังไอ้เชิดบอกตอนแรกก็ไม่ค่อยเชื่อหรอกครับ จนกระทั่งผมลองทำตามที่มันบอกนั่นล่ะ...สิ่งที่มันบอกก็เป็นความจริงครับ จนคืนนั้นผมก็สามารถเป็นเจ้าของเธอได้สมดั่งใจอยาก

ก่อนที่จะไปพบเธอตามนัดหมาย ผมก็ล่อน้ำชาร้อน ๆ ก่อน มันร้อนแทบลวกปากคอจนน้ำตาเล็ดเลยทีเดียว ซึ่งทำให้ลิ้นของผมสากยิ่งกว่าลิ้นหมาเสียอีกแน่ะ จากนั้นผมก็ไปหาเธอที่บ้าน พอดีปลอดคนด้วย ผมจึงเริ่มกอดจูบเธอ ซึ่งตอนแรกที่ผมหอมแก้มเธอนั้นก็ไม่มีทีท่าว่าเธอจะยอมง่าย ๆ หรอก จนกระทั่งผมทาบจูบลงที่ซอกคอแล้วใช้ลิ้นสาก ๆ ตวัดตามไปด้วยนั่นล่ะ ร่างของเธอก็ถึงกับอ่อนปวกเปียกและหายใจหอบฮัก ๆ ด้วยความสยิวหวิววาบทันที

พอร่างของเธอเอนอ่อนอยู่ในวงกอดของผมอย่างง่ายดาย ผมก็ไม่รอช้าสำหรับการปลุกเร้าอารมณ์ของเธอให้ร้อนร่านยิ่งขึ้น คราวนี้ผมตวัดลิ้นโลมเลียไปทั่ว พลางสองมือก็ถอดเสื้อ, กางเกงและชุดชั้นในของเธอออกจนหมด จากนั้นลิ้นสาก ๆ ของผมก็ไต่ไปตามเรือนกายทั่วทุกส่วน จนเธอถึงกับดิ้นพล่านตลอดเวลา ขณะเดียวกันก็ส่ายใบหน้าอันบิดเบี้ยวไปมาพร้อมกับกัดฟันกรอด ๆ

จนกระทั่งผมเห็นว่าอารมณ์ของเธอร่านร้อนเต็มที่แล้วนั่นล่ะ..ผมก็รูดกางเกงของตัวเองออก แล้วค่อย ๆ พลิกร่างขึ้นประกบกับร่างของเธอ แล้วเริ่มเปิดบริสุทธิ์ผ่านประตูสวรรค์เข้าไปทีละน้อยจนดำดิ่งลงสู่เบื้องลึก จากนั้นผมกับเธอก็แหวกว่ายไปในเวิ้งแห่งความสุขกันอย่างฉ่ำเอิ้ม

เพราะตำราของไอ้เชิดแท้ ๆ ที่ทำให้ผมประสบผลสำเร็จ เสียอย่างเดียวเท่านั้นแหละ เวลาซดน้ำชาแล้วรู้สึกร้อนปากชะมัด แต่ก็ต้องทนเอาล่ะครับ...ทำไงได้ของมันชอบนี่!

สุวรรณ / ลำปาง

ความหลังในดงหญ้าคา

ถ้าปีนั้นนาไม่แล้งมาก ผมก็คงไม่สร้างความเศร้าเป็นตราบาปอยู่ในหัวใจหรอกครับ ตราบาปอันนี้มันจะตรึงตราไปชั่วชีวิต คอยเตือนให้คิดให้สังวร ว่าคนเราที่ผิดพลาดผิดพลั้งนั้นบางครั้งหรือหลายครั้งเป็นเพราะความรักอย่างหน้ามืดตามัว ไม่มีเหตุผล ไม่มีสติ...

ผมพบกับนวลเมื่อครั้งที่นวลมาเกี่ยวหญ้าคาใกล้บ้านผม นวลเป็นคนต่างจังหวัด ที่บ้านเธอก็ทำนาเหมือนบ้านผม แต่ปีนั้นทางบ้านเธอแล้งจัดทำนาไม่ได้ผล เธอกับญาติ ๆ จึงล่องลงมาทางใต้คือทางบ้านผมเพื่อเกี่ยวหญ้าคา หญ้าคาเมื่อกรองเป็นตับแล้วราคาดีกว่าทำนาปลูกข้าวเสียอีกเพราะไม่ต้องลงทุนมาก เนื่องจากหญ้าคาไม่ต้องซื้อ มาเกี่ยวเอาตามทุ่งร้างไม่มีใครหวง มันจะเสียอยู่หน่อยก็ตรงที่ต้องจากบ้านมาเท่านั้น

การมาเกี่ยวหญ้าคาต้องมากันเป็นครึ่งเดือน ผมได้รู้จักกับนวลตอนนี้เอง เพราะผมขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้าง จึงได้เห็นนวลตั้งแต่วันแรกที่เธอลงรถประจำทางเพื่อเดินทางเข้าหมู่บ้านผม พบนวลครั้งแรก เห็นรอยยิ้มของเธอ มันช่างน่ารักอะไรอย่างนั้น

คงไม่ใช่ความบังเอิญอะไร มันน่าจะเป็นกรรมลิขิตมากกว่าจะเป็นโชคชะตาที่ดี นวลเกี่ยวหญ้าคากับญาติผู้หญิงของเธอในที่นาของพ่อผม หญ้าคาตรงนั้นงามดีเหลือเกิน กว้างไกลยาวเหยียดเกี่ยวเป็นเดือนก็ไม่หมด เกี่ยวไปสุดนาที่ข้างหลังก็งอกใหม่อีกแล้ว

ผมเห็นคนมาพักในที่นาอย่างนั้นผมก็ไปเที่ยวตามประสาหนุ่มเทียวส่งเธอออกมาซื้อของที่ตลาดมั่ง ไปช่วยเธอขนหญ้าคามากองเรียงไว้บ้าง ครั้นเมื่อยามค่ำคืนหน้ากระท่อมชั่วคราวที่พวกเธอสร้างขึ้น พวกเธอจะจุดตะเกียงรั้วแขวนไว้ แล้วนั่งกรองหญ้าคาเป็นตับเพื่อจะขนไปขายยังบ้านเธอ

ความรัก...ความหลัง

ความรัก-ความหลัง ทุกเรื่องที่ได้ลงมีค่าตอบแทน 100 บาท

ผมจัดการกับตัวเองพลางถามว่า นวลจะแต่งงานกับผมได้ไหม...นวลเงียบ ไม่ยอมพูดอะไรทั้งนั้น

เป็นความจริงว่า เมื่อครั้งแรกนั้นผมสนใจเธอเพราะเธอหน้าตาดี ยิ้มน่ารักเหมือนเด็ก ๆ เธออายุอ่อนกว่าผมสักสองสามปี รูปร่างดีอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นชาวนา ตะโพกและขาแข็งแรง แต่มือกลับเล็กเรียวยังกับมือลูกสาวคนมีเงิน

วันแห่งความประทับใจมันเกิดขึ้นหลังจากที่นวลมาเกี่ยวหญ้าคาได้ประมาณสิบวัน ราวสักครึ่งเดือนหรือสี่สิบห้าวันเธอบอกว่าจะขนหญ้าคากลับครั้งหนึ่งเพื่อเอาตับคาไปขาย วันนั้นผมออกรถหลายเที่ยวแล้ว มีกำไรงามพอควร ผมเลยซื้อข้าวเหนียวส้มตำและไก่ย่างพร้อมทั้งของหวานและน้ำแข็งมาฝากพวกเกี่ยวหญ้าคา ของอย่างนี้ผมทำอยู่เรื่อยกระทั่งเป็นธรรมดา... วันนั้นเรากินกันเอร็ดอร่อยในบรรยากาศกลางทุ่ง กินเสร็จก็แยกย้ายกันไปทำงาน ผมกับนวลยังคงนั่งคุยกันต่อเหมือนกับเป็นคนรักกัน

พอข้าวเรียงเม็ดนวลขอตัวจะไปทำงาน ผมก็ตามไปด้วยกะว่าจะไปช่วยขนหญ้าคาแห้งที่เธอตากไว้ เธอเกี่ยวหญ้าคาไป ผมก็ขนไป คุยกันบ้างเย้ากันบ้าง ผม

ยอมรับตัวเองว่ามีความสุขมากเมื่ออยู่ใกล้เธอ คำพูดอะไรต่ออะไรเหมือนคนเพ้อฝันที่ผมพูดออกมาชวนให้นวลหัวเราะ เป็นต้นว่าผมชวนเธออยู่ที่นี่ แต่งงานกับผมดีไหม ไม่ต้องกลับบ้านก็ได้ เหล่านี้นวลหัวเราะขบขันไปเสียหมด ผมจึงถามว่าขำอะไร เธอก็ไม่ตอบ

มีอยู่ช่วงหนึ่งเมื่อเธอนั่งพักเหนื่อย ผมรินน้ำให้เธอดื่ม เธอปลดผ้าคลุมหน้ากันคันคายออก แก้มเธอเปล่งปลั่งแดงเรื่อสวยงามเหลือเกิน ผมมองและพูดเสียงสั่นว่า แก้มเธอช่างนวลสมชื่อจริง เธอก็หัวเราะอีก

ผมมองซ้ายมองขวาเห็นว่าคงไม่มีใครมาแน่ เพราะที่เธอเกี่ยวหญ้าคาอยู่นี้ก็ไกลโขจากญาติ ๆ ของเธอ ผมพูดกับเธอเสียงสั่นว่า นวลคงเข้าใจว่าทำไมผมมาหานวลทุกวัน มันไม่มีคำอธิบายอะไรนอกจากว่าผมรักนวลเท่านั้น เธอว่าผมคิดมาก ทำไมเราจะคบกันอย่างพี่อย่างน้องไม่ได้ล่ะ ผมตอบว่าก็เพราะผมยังเป็นโสด ผมก็ต้องคิดถึงการมีครอบครัว เธอย้อนถามผมว่าคิดดีแล้วหรือ ผมตอบหนักแน่นฉวยมือเธอทันทีเพราะเรานั่งอยู่ใกล้กันมาก กลิ่นเหงื่อกลิ่นตัวเร้าใจผมอย่างยากจะหักห้ามใจ ผมจูบเธอที่มือ จ้องตาเธอ นวลอายและพยายามดึงมือออก ปากก็พูดว่าไม่ได้ ไม่เอา เดี๋ยวใครมาเห็น ถึงตอนนี้แล้วผมไม่ฟังเสียง

(อ่านต่อหน้า 54)

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

ประสบการณ์ต่างแดน

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

เรื่องราวและลีลากามเยศอันหลากหลายจากต่างแดนซึ่งเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นมาแล้ว นำมาเสนอเพื่อให้แฟน ๆ "นวลนาง" ได้สัมผัสกับรสชาติแปลก ๆ กันบ้าง

รักบนลานหญ้า

สามีกับฉันต่างเป็นผู้ที่เกิดหรือถือกำเนิดมาในเขตแดนตะวันตกเฉียงเหนือของแคนาดาด้วยกันทั้งคู่ ตลอดเวลาสองเดือนของทุก ๆ ปีที่เราแทบจะไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ รอบ ๆ ตัวเรามีแต่หิมะสีขาวโพลนไปทั่ว เราเคยเปรียบเทียบฤดูหนาวว่าเป็นตัวแทนของความโศกเศร้าและความตาย ฉันเองก็อึดอัดใจบ่อยครั้งที่มาติดอยู่ กับสภาพเช่นนี้มาเสนอ

ฉันจึงฝันและฝันว่าจะได้วิ่งเล่นและนอนเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้นหญ้าสีเขียว เย็นตาและได้รับไออุ่นจากแสงแดด ก็ในบรรยากาศอย่างนี้นั่นแหละที่ฉันกับสามีเล่นเอาเถิดกันกลางพื้นหญ้านั่นเอง...เพียงแค่คิดฉันก็ได้กลิ่นหญ้าลอยมาเสียแล้ว

ตามปกติฉันเป็นคนหัวเก่า นึกถึงเหตุการณ์บนพื้นหญ้าแล้วฉันก็แปลกใจตัวเองจริง ๆ ว่า ทำไมถึงกล้าแสดงอย่างเปิดเผยแบบนั้น

มาบัดนี้ไม่มีอะไรมากีดขวางทางรักของเราได้ เขาจึงตั้งหน้าตั้งตาเสพหาความสุขอย่างรุนแรงจนผืนดินที่มีหญ้ารองรับเราอยู่แทบถล่มทลาย

ฉันขอเล่าให้คุณฟังโดยละเอียดเลยได้ไหม

เร็ว ๆ มานี้ฉันกับสามีไปเที่ยวพักผ่อนกันทางภาคใต้ ซึ่งที่นั่นมีแสงแดดอุ่นให้เราอาบกันให้อิ่มเอิบ เราเช่ารถกะบะแล้วขับกันไปตามถนนไฮเวย์ ขณะขับรถไป สามีของฉันก็เกิดอยากเล่นรักกับฉันขึ้นมา เขาจึงพูดกับฉันว่า

"ถอดเสื้อเชิ้ตออกสิ ผมอยากดูหน้าอกของคุณ"

ฉันมองหน้าเขาอย่างคิดว่าเขานี่ท่าจะเป็นบ้าไปเสียแล้ว รถราบนถนนก็แล่นกันออกขวักไขว่ มีหรือที่ผู้คนจะมองไม่เห็นหากว่าฉันถอดเสื้อให้สามีดูหน้าอก

แต่สามีของฉันเขาออกคำสั่งสำทับอีกว่า "บอกให้ถอดเสื้อออก"

ฉันรีบทำตามเพราะเขาไม่เคยพูดกับฉันอย่างดุดันแบบนี้มาก่อน

สามีของฉันใช้มือข้างหนึ่งบีบเคล้นและใช้นิ้วมือบี้ที่ปลายยอด และเมื่อเขาเห็นว่า ไม่มีรถสวนหรือแซงมาเขาจะก้มหน้าลงมาดูดที่จงอยของฉันเสียทีหนึ่ง

★★★★

จากนั้นเขาออกคำสั่งให้ฉันถอดกางเกงออก แล้วเมื่อฉันถอดกางเกงออกแล้วเขาก็ใช้ฝ่ามือมานวดถูไปมาบนเนินของฉัน เขากระตุ้นและปลุกเร้าอารมณ์ของฉันจนฉันเกิดความรู้สึกว่าเขาน่าจะจอดรถข้างทางจะเป็นการดีกว่าที่จะมาทรมานฉันเช่นนี้

เรานั่งรถไปอย่างรุ่มร้อนในอารมณ์ แต่...อึดใจต่อมาเขาก็ขับรถเข้าไปในข้างทางซึ่งเป็นชนบทของถนนสายหนึ่งที่มีเนินหญ้าเขียวชะอุ่มอยู่ข้างๆ รอบๆ มีต้นไม้สูงอยู่ แต่ก็มีแสงสว่างส่องลอดมาได้ เรารีบผลุนผลันลงไปจากรถ จุดหมายปลายทางคือผืนหญ้าแห่งนั้น

ไม่นานจนเกินไปที่เรานอนกอดกันอย่างหื่นกระหาย เขาเคลื่อนลำตัวขึ้นมาทาบทับบนตัวของฉัน และส่วนเกินของเขาก็เข้ามาอยู่ในตัวของฉัน ฉันรู้ดีว่าสามีมีอารมณ์ที่เก็บกดอยู่มากเพราะเขาได้ปลุกเร้าฉันตอนอยู่ในรถจนเขาเองก็มีอารมณ์จนสุดกลั้นแล้ว และมาบัดนี้ไม่มีอะไรมากีดขวางทางรักของเราได้ เขาจึงตั้งหน้าตั้งตาเสพหาความสุขอย่างรุนแรงจนผืนดินที่มีหญ้ารองรับเราอยู่แทบถล่มทลาย

หลังจากที่เราเล่นรักกัน 2-3 รอบ เราก็กลับขึ้นรถและแวะหาอาหารรับประทาน

บัดนี้ เมื่อเราอยู่ในดินแดนที่หันไปทาง ไหนมีแต่หิมะอีกครั้ง เรามักจะนึกถึงบนเนินหญ้าแห่งนั้นเสมอ เพราะมันเป็นสถานที่ที่ทำให้เรามีความสุขอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนหน้านี้เลย และเราจะคอยหาโอกาสที่จะไปแถว ๆ นั้นอีกให้จงได้

มิสซิส.เอซี
แคนาดา

เรื่องสั้น

โดย "ภัทร ภูรินทร์"

ลมหนาว ต้นเดือนมกราพัดกรูเกรียวเข้ามาทางหน้าต่าง ไม่ขาดระยะ ม่านสีทึบไหวระริก ฉันยืนอ้างว้างเดียวดายอยู่ตรงนี้จนดึกดื่นค่อนคืน พระจันทร์สีซีดจางแขวนดวงลอยเด่นอยู่บนฟากฟ้า

จันทราคงเหงา และอ้างว้างเหมือนกับตัวฉันยามนี้

ม่านเมฆบาง ๆ ลอยเลื่อนเป็นสายผ่านไป มันบดบังดวงดาวที่เคยเกลื่อนฟ้าเสียจนอับแสง กะพริบพร่างพราย

ลมหนาวกรรโชกมาอีกเฮือกหนึ่ง ฉันรู้สึกสะท้านในอกจนต้องกระชับเสื้อนอนบางเบาเข้าหาตัว คร้านที่จะเดินไปหยิบเสื้อคลุมบนเตียงมาสวม ช่างเถอะ...บางทีความหนาวเหน็บภายนอกอาจช่วยบรรเทาความหนาวภายในได้บ้าง

ฉันถอนหายใจแผ่วเบา ฟ้าเวียงจันทน์ก็เหมือนฟ้าบางกอก... จริงสิ ฉันอยู่ที่ไหนมันก็เหงาและหนาวลึก ๆ เท่ากัน

เมื่อวานนี้เอง ฉันยังวุ่นวายอยู่กับงานบนโต๊ะในออฟฟิศที่กรุงเทพฯ ไกลจากที่นี่หลายร้อยกิโลนัก

เพียงข้ามคืน ฉันก็ข้ามมาเดินอยู่ในกำแพงนครเวียงจันทน์ เมืองที่กำลังจะเปิดรับนักทัศนาจรทั่วทุกมุมโลก

ค่ะ ฉันมาที่นี่ด้วยงานอาชีพของฉันเอง

มันเป็นอาชีพใหม่ อาชีพแรกในชีวิตของฉัน หลังจากที่จบจากมหา ลัยแห่งหนึ่งออกมาเดินเตะฝุ่นหางานอยู่เป็นปี...

มันเป็นหนึ่งปีเต็มๆ ที่ฉันเหงาเศร้า หนาวเหน็บและเจ็บปวด

ค่ะ... ฉันหนาว !

ฉันยากจนเกินกว่าจะดิ้นรนอยู่ในเมืองหลวงรึคะ เปล่าเลย... ชีวิตของฉันมีพร้อมทุกสิ่งทุกอย่าง ฉันมีพ่อแม่ที่ร่ำรวยเป็นคหบดีอยู่ในชนบทภาคกลาง ฉันเป็นลูกสาวคนโตที่พอแรกรุ่นก็โบยบินออกมาจากบ้าน มุ่งหน้าเข้ากรุงเพื่อศึกษาหาความรู้

ฉันมาเช่าแฟลตอยู่ใกล้ๆ มหา ลัย !

ชีวิตนักศึกษา ฉันมีแต่ความสุข...เงินดี เรียนดี และฉันมีความสวยที่น่าภาคภูมิใจ คณาจารย์และเพื่อนพ้องเคยชมฉันว่า ฉันสวยเหมือนดาราวัยรุ่นคนดังคนหนึ่ง ชีวิตของฉันจึงได้รับการพะเน้าพะนอจากคนรอบข้าง โดยเฉพาะเพื่อนชาย

แต่ฉันก็คือฉัน ไม่เคยข้องแวะกับใคร นานหลายปี ฉันคงรักษาความเป็นดาวไว้ได้อย่างดี ไม่ยอมเปิดประตูหัวใจรับใครเข้ามาอิงแอบสักคน

หว่า วันรับปริญญานั่นเอง ฉันก็พบรุ่นพี่คนหนึ่งที่มาร่วมงานฉลองปริญญาของน้องสาวของเขา ซึ่งก็คือเพื่อนสนิทของฉันคนหนึ่งนั่นเองแหละ

ความอ่อนโยน ห่วงหาอาทรของเขาชนะใจฉันจนได้ ฉันเปิดประตูรับเขาเข้าสู่ห้องหัวใจสีชมพูอย่างเต็มใจ เมื่อเวลาผ่านไปเพียงสามเดือนเศษ

"...หากยังหางานไม่ได้ กลับไปช่วยพ่อค้าขายดีกว่า กลับบ้านเราเถอะลูก..."

ฉันยังจำได้ถึงข้อความในจดหมายที่พ่อบังเกิดเกล้าเรียกตัว ฉันดื้อดึงไม่ยอมกลับ อ้างเหตุผลว่าอายเพื่อน เรียนแล้วไม่มีงานทำ นั่นคือสาเหตุที่ฉันเริ่มต้นได้รับความเจ็บปวด

เรื่องมันเกิดขึ้นในบ่ายวันหยุดสุดสัปดาห์หนึ่ง

วันนั้นฉันต้อนรับพี่เทพในห้องพักของฉันเองที่แฟลต พี่เทพวันนี้กลับโยนความอ่อนโยนทิ้งไว้นอกแฟลต เมื่อเข้ามาอยู่กันตามลำพังสองต่อสอง เขาก็มองฉันอย่างดื่มด่ำแทบจะกลืนกินฉันเอง จำได้ไม่ลืมว่า ตัวเองรู้สึกสะท้านหนาวเยือกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน วัยยี่สิบของฉันไม่เคยแผ้วพานเรื่องพรรค์นี้มาก่อนในชีวิต

กลิ่นไอยามใกล้ชิด รสสัมผัสเบาบางจากปลายนิ้ว มันทำให้ฉันเผลอไผล และ

กลิ่นไอยามใกล้ชิด รสสัมผัสเบาบางจากปลายนิ้ว มันทำให้ฉันเผลอไผล และเมื่อพี่เทพดึงตัวฉันเข้าสู่อ้อมกอด ฉันผวาดิ้นรนขัดขืน แต่พอเขาจู่โจมนาบริมฝีปากประกบกับฉันเท่านั้นเอง ฉันก็ผงะเกร็งไปทั้งร่าง

เมื่อพี่เทพดึงตัวฉันเข้าสู่อ้อมกอด ฉันผวาดิ้นรนขัดขืน แต่พอเขาจู่โจมนาบริมฝีปากประกบกับฉันเท่านั้นเอง

ฉันก็ผงะเกร็งไปทั้งร่างเหมือนถูกไฟฟ้าช็อต มันซาหนึบขึ้นที่ปลายลิ้นก่อน แล้วแปลบปลาบลงไปซาดิกที่ไขสันหลัง ก่อนความซาบซ่านจะแล่นปราดลงสู่ปลายเท้า

ลิ้นต่อลิ้นเรากระหวัดรัดรึงกันพัลวัน ส่งกระแสรัญจวนไปทั่วร่าง แรงขัดขืนผ่อนคลายฉันกระหวัดรัดรึงเขาอย่างลืมตัว เสียงครางครวญแผ่วเบาดังออกมาจากริมฝีปากของฉัน เมื่อพี่เทพก้มลงซอกซอนซุกหน้าลงบนอกอิ่ม ๆ ผ่านเสื้อคอกว้างตัวหลวม ๆ เข้าไป

สัมผัสฝ่ามือร้อนผ่าวรัดริงไปรอบสะโพกผึ่งผายของฉัน จนกระทั่งร่างของฉันสั่นเทาเหมือนลูกนก เมื่อพี่เทพสอดฝ่ามือผ่านชุดแซกตัวโคร่งเข้าไปสัมผัสโนมเนื้อโหนกนูนของฉัน

โอ...ฉันบิดกายด้วยความซ่านเสียวแปลก ๆ เริ่มหายใจหอบถี่ รู้สึกเร่าร้อนในอารมณ์ถวิลเรียกร้องสุดระงับ ยามนี้ฉันลืมสิ้นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง พริ้มตาหลับหายใจสะท้อนรอคอยบางสิ่งบางอย่างที่ยังไม่เคยพานพบ...ฉันบิดตัวเร่า ๆ เมื่อรู้สึกหลังแตะกับโซฟา หนาวเยือกเมื่อชุดแซ็กถูกถลกรั้งขึ้นมากองบนลาดหน้าท้องเนียนละมุน

เสียงหอบหายใจแรง ๆ เสียงปลดเปลื้องของร่างที่อยู่แค่เอื้อม มันทรมานฉันสิ้นดี

'เร็วเถอะพี่ขา...มอบสิ่งนั้นให้ชลิตา ได้แล้วพี่ขา...!'

ฉันร่ำร้องระงมในอก ไม่กล้าลืมตามอง รู้สึกหน้าตาเห่อซ่านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...ฉันสะดุ้งผวาเมื่อพี่เทพทาบทับลงมาบนร่างแนบสนิท เขาเริ่มพรมจูบไปทั่วตัว ฉันไหวสะโพกพลิกพริ้วเมื่อรู้สึกร้อนผ่าวจากสัมผัสแก่นเนื้อของเขา และแล้วฉันก็กลั้นลมหายใจ เมื่อรู้สึกว่าเขาเริ่มรุกล้ำเข้ามาในตัวฉัน

อา...เร็วเถิดพี่ขา อกชลิตาจะระเบิดอยู่แล้ว

พลัน !!

ก้อก ก้อก ก้อก...!!!

เสียงเคาะประตู เสียงร้องเรียกชื่อฉันอยู่หน้าห้อง ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างชะงักงัน

-พ่อตามาค่ะ!-

ฉันละล่ำละลักบอก พลางป่ายร่างลงจากโซฟา รีบจัดเผ้าผมและเสื้อผ้าอย่างรีบด่วน ส่วนพี่เทพคว้ากางเกงวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ

"ทำอะไรอยู่พี่ตา เปิดช้าจังเลย ?" น้องออยของฉันต่อว่าตาสอดส่าย...

"คงนอนหลับละซี" พ่อจ้องตาฉันเป็นทีคาดคั้น

"เอ้อ..."

ฉันหลุดปากออกไปได้แค่นั้นเอง พี่เทพก็เดินทำหน้าตายออกมาจากห้องน้ำ ความร้อนรุ่มในอกที่เริ่มมอดเชื้อ กลับเต้นระทึกขึ้นมาอีก ฉันไม่มีทางแก้ตัวใด ๆ

พ่อไม่เอ่ยอะไรสักคำ ก้าวเลี่ยงไปนั่งเฉยเมยอยู่บนโซฟา น้องสาวอายุสิบสองคนเดียวของฉันที่พูดฉอด ๆ แทนพ่อ ชวนฉันกลับบ้าน

ฉันอ้อนวอนพ่อ บอกว่าสมัครงานไว้สองสามแห่ง ขออยู่กรุงเทพฯ อีกสักสามเดือน ถ้าไม่ได้งาน ฉันจะกลับบ้าน

"ได้!" พ่อพูดขึ้นเสียงหนักๆ "แต่ให้ออยมันอยู่ด้วย ก่อนที่แกจะทำงามหน้าพ่อ"

ฉันมองหน้าน้องออยคนสุดท้อง ก็พบความยินดีปรีดาปรากฏขึ้น

ท่ามกลางความอึดอัดนั้นเอง พี่เทพก็โพล่งขึ้นดัง ๆ

-คุณพ่อครับ เรารักกัน ผมจะแต่งงานกับชลิตาเร็วๆนี้-

-ก็ได้...รีบไปสู่ขอ หาสินสอดไปสักสองแสน เงินสดนะ แล้วแต่งไปเลยภายในอาทิตย์นี้ !-

ฉันกับพี่เทพนั่งตะลึงตัวแข็งทื่อ เมื่อพ่อพูดเท่านั้นแล้วก็สะบัดหน้าลุกขึ้นจากไป ทิ้งน้องออยไว้เป็น กขค.ของฉันที่แฟลต

โธ่...พี่เทพเพิ่งทำงานเป็นสมุห์บัญชีในบริษัทเล็กๆ แห่งหนึ่ง จะหาสินสอดสองแสนมาจากไหนได้ทันในหนึ่งอาทิตย์...จากวันนั้นมา ไม่ว่าฉันจะก้าวย่างไปทางไหน น้องออยไม่ยอมห่าง เป็นเงาตามตัวของฉันทีเดียว

เมื่อวานนี้เอง ตอนฉันจะก้าวขึ้นรถทัวร์ ยัยหน่องเพื่อนซี้กับพี่เทพมาส่งถึงรถทัวร์ ยัยหน่องไม่ยอมเก็บความสงสัยไว้ในใจ ถามทันทีที่เห็นว่าเจ้านายของฉันเป็นใคร

-ยัยตา นายเป็นเลขาฯ ของอีตาดรัณคนนี้เองน่ะเหรอ-

"เออ...ทำไม?" ฉันยิ้ม ๆ เมื่อเห็นสีหน้าตกอกตกใจของเพื่อนซี้ ยัยหน่องทำหน้าเบ้

"เป็นฉันไม่กล้าร้อก อีตานี่เจ้าชู้ขนาดไหน ดังไปทั้งเมือง นายก็รู้..."

"เขาคงไม่กล้ากะเราหรอก เพิ่งทำงานได้ไม่ถึงอาทิตย์เอง" ฉันพูดกลบเกลื่อนหลบตาพี่ชายยัยหน่องไปทางอื่น ตาเขาน่ากลัวจัง เราถกเถียงกันตลอดสามวันที่เขารู้ว่างาน ในหน้าที่เลขานุการผู้จัดการทัวร์ จะต้องเดินทางรอนแรมบ่อยครั้ง

พี่เทพไม่รั้งรอที่จะระเบิดโพล่งออกมาอย่างกราดเกรี้ยว

-กลับมาจากลาวเที่ยวนี้ต้องลาออก ไม่งั้นเราขาดกัน-

พูดจบเขาก็กระชากแขนยัยหน่องน้องสาวเดินจากไปอย่างฉุนเฉียว

ฉันสูดลมหายใจเข้าปอดอย่างตัดใจ ก้าวมาถึงเพียงนี้แล้วเป็นไรเป็นกัน งานหาง่ายเสียที่ไหนล่ะ ฉันออกจะโชคดีที่สุดแล้ว เพิ่งจบยังไม่มีประสบการณ์ พี่ดรัณให้เงินเดือนถึงสามพัน เบี้ยเลี้ยงออกนอกประเทศต่างหาก

ตลอดคืนบนรถทัวร์ ฉันระวังตัวเต็มที่ คิดวาดภาพร้าย ๆ ไปต่าง ๆ ว่า ภายในเก้าอี้อันคับแคบที่ต้องนั่งเบียดสะโพกกันนั้น ผู้จัดการวัยกลางคนจะลวนลามเหมือนที่เคยอ่านในนิตยสาร

"หนาวมั้ยจ๊ะ ชลิตา..." ผู้จัดการสละผ้าห่มของเขามาคลุมให้อีกผืนหนึ่ง เมื่อเห็นฉันเอน ๆ ห่อไหล่ ตอนเขาคลุมผ้าห่มให้รู้สึกกระไอมือร้อนผ่าวเฉียดฉิวไปบนเนื้อผ้าบนอกอวบอิ่มของฉัน

"ขอบคุณค่ะ ผู้จัดการ..." ฉันแผ่วเสียงอู้อี้ เมินหน้าออกไปมองความมืดนอกรถ

เขากลับชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ ๆ อย่างสุภาพ

"เรียกพี่ดรัณเฉยๆ ก็พอน่า...นะจ๊ะชลิตา..."

"เรียกตาเฉย ๆ ก็ได้ค่ะ!" ไม่รู้ว่าทำไมฉันจึงยอมให้ความสนิทสนมกับเขาอย่างรวดเร็ว

เขาไม่พูดอะไรอีกปล่อยให้ฉันนอนตามสบาย ตัวเขาออกไปจับไมค์เชอัลโหลกับลูกค้าในรถ ฉันฟังเขาพูดจนเพลิน หลับไปเมื่อไหร่ไม่รู้ตัว มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อฉันตื่นขึ้นมา รู้สึกว่าตัวเองหลับเอนซบอยู่กับบ่าของเขา

ฉันผงะแต่เขาก็หลับไหลไม่รู้สึกตัว เสียงกรนเบา ๆ สม่ำเสมอ ฉันนั่งเหม่อมองไปข้างทางที่เห็นสุมทุมพุ่มพฤกษ์ตะคุ่มอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์ คืนนี้เดือนกระจ่างฟ้า แทนที่จะรู้สึกสดชื่นรื่นรมย์กับธรรมชาติ ฉันยิ่งกลับเหงา และหนาวสะท้าน...พี่ดรัณขยับตัวยุกยิก แล้วกรนต่อ หว่า...ฉันพึ่งรู้สึกตัวเดี๋ยวนี้เองว่า สะโพกและท่อนขาของเราเบียดแนบชิดกันจนร้อนผ่าว...มันจะเริ่มมาตอนไหนฉันไม่รู้ มารู้สึกเมื่อความร้อนรุ่มแล่นปราดเข้าไปอัดแน่นในหัวอก

ผู้จัดการหนุ่มใหญ่คงหลับอย่างเป็นสุข จนกระทั่งฟ้าสางเมื่อรถเข้าเขตอุดรฯ โดยไม่ได้แตะต้องลวนลามอย่างที่ฉันคิด

อ่านต่อหน้า 66

อย่างนี้ก็มีด้วย

"มอม ชายแมม"

พูดได้ไงว่า "หนูบ่ฮู้..."

-ได้เลย-ได้ลวย-เอาดวงใจไปได้ลวย...- ไม่ใช่เสียงอื่นใด เป็นเสียงของนายกร๋อย-วัยรุ่นใจร้อน ผู้เป็นโฆษกประจำชมรมชื่นชมรสสุรากาแฟแห่งประไพ ดิพาร์ตเมนท์สโตร์ แอนด์คือฟฟี่ช็อป ตอนที่แหกปากออกมานี้ไม่รู้ว่าเมาค้างจากงานลอยกระทงซึ่งล่อมาล่วงหน้าสองวัน พอมาถึงวันลอยกระทงก็เหมือนว่าจะเอาความเมาลอยไปกับน้ำ แต่ก็เปล่า กลับเมา "หัวราน้ำ" เป็นการคารวะพระแม่คงคาเต็มคราบเรอแล้วก็ไม่หาย เสพโอสถลมไล่ความคลื่นเหียนก็ไม่ทุเลา รังแต่ลมจะตีสว้านขึ้นมาเรียกหาเหล้าอีก ...อา...โอ้ก...

ทิดเปล่งซึ่งอาการไม่ต่างกันมากนัก ได้ยินเพลงร็อคทุเรศอย่างนั้น แสร้งอารมณ์ดีถามเล่น ๆ ว่า **"เอ็งจะเป็นศิลปินเดี่ยวเหรอกร๋อย"**

นายกร๋อยส่ายหน้า **"เปล่า...ผมร้องให้อาเจียนน่ะ...เพลงอย่างนี้จะช่วยได้มากถ้าเมาค้าง"**

"ขอเหตุผลหน่อยวะ"

"อ้อ เหตุผลหรือครับ คือว่าเมื่อเราเมาค้างทำให้ผะอืดผะอมจะเรอก็ไม่เรอ จะอ้วกก็ไม่อ้วก กินยาก็แล้ว ถอนก็อาจจะดีแต่ไม่มีตังค์ **เพราะฉะนั้นก็เลยหาเพลงที่เราไม่ชอบหรือหมั่นไส้เอามาร้องเพื่อจะได้ทุเรศตัวเองตามเพลงไปด้วย** ทีนี้ละก้ออาเจียนทันทีเมื่อร้องไปสักหนึ่งเที่ยว"

"งั้นเอ็งก็อ้วกแล้วสิ" ทิดเปล่งถาม

"นิดหน่อยเท่านั้น"

"ถ้างั้นเอ็งก็จงพอเพียงแค่นั้น ถ้าขืนเอ็งร้องอีก ข้าเสียคายแรงข้า"

"ผมก็ว่าอย่างนั้น" นายกร๋อยยิ้มเศร้า ๆ นั่งลงตรงข้ามกับทิดเปล่ง

บรรยากาศรอบตัวเวลานี้ซึมเซาเพราะเพิ่งผ่านความสนุกสุดเหวี่ยงมาหมาด ๆ ผู้คนในซอยและปากซอยพลอยหมดเรี่ยวแรงไปด้วย ทั้งนี้เพราะต่างก็ชื่นชมในประเพณีไทยแท้แต่โบราณ สนุกสนานกันสามวันสามคืน แล้วต่างก็ชมเชยบรรพบุรุษไทยที่ช่างคิดค้นหาความสนุกเป็นอมตะมาตลอดเป็นระยะเวลาอันยาวนาน แสดงให้เห็นว่าชาติบ้านเมืองของเรานั้นมีวัฒนธรรมประเพณีมาเนิ่นนาน ชาติที่มีวัฒนธรรมประเพณีอย่างนี้คือชาติเก่าแก่ สมควรภาคภูมิใจน้อยอยู่หรือ ความเป็นชาติอื่นซึ่งประเพณีวัฒนธรรมถูกทำลายจนเสียความเป็นตัวของตัวเองและสูญเสียวิญญาณของชาติไปแล้ว รอบบ้านรอบเมืองของเรามีให้เห็นมากมาย ประเทศเหล่านั้นกำลังควานหาความเป็นชาติ ความเป็นตัวตนอยู่เหมือนหลงทาง **ฉะนั้นเมื่อไทยแลนด์แดนสวรรค์ยังคงความมั่นคงทางศิลปวัฒนธรรมอยู่ จึงเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน ไม่ว่าจะเป็นรัฐมนตรีหรือช่างปูนฝีมือปานกลางของนายทวีก็ตาม ทุกคนมีหน้าที่รักษาความเป็นชนชาติไว้ทั้งสิ้น**

แม้จะมีตังค์หรือไม่ก็ตาม...

ในยามเย็นบัดนี้ ความร่วงโรยของบรรยากาศและร่างกายจะชวนให้ทดท้ออย่างไรก็ตาม วิถีของปราชญ์อย่างทิดเปล่งไม่มีทางจะปล่อยให้ความอ่อนล้ามาบงการเหนือชีวิตได้ เมื่อได้นั่งลง ณ สถานอันล่อแหลมต่อการดื่มกิน แม้จะยากจนอย่างไรก็ตาม จำเป็นเหลือเกินต้องมีโอสถประสานเชื้อแห่งความครื้นเครงและภาคภูมิใจด้วยการกินเหล้าไทยเพื่อเชิดชูความเป็นไทย แม้ว่ามันจะแพงและต้องแปะกินก็ต้องกระทำ...*ทนไม่ได้ที่จะให้ความมืนซึมของบรรยากาศมาทำลายความสวยงามของชีวิตไปได้ ถึงกระนั้นเมื่อบัณฑิตปากตรอกฟังนายกร๋อยพูดถึงการอยากอ้วก และเมื่อสบตากันอย่างรู้ในความหมายของกันและกันแล้ว ทิดเปล่งสวมวิญญาณกล้าหาญ ร้องสั่งเจ๊ด้วยเสียงอันดังกระทั่งเจ๊สะดุ้งเพราะมัวเพลินกับหนังสือพิมพ์ฉบับวันพรุ่งนี้อยู่*

เจ๊ผินหน้ามาถามงงงันว่า ทำไมต้องส่งเสียงดัง จะแปะหรือจะซื้อสดก็ควรมีมารยาท รู้จักพูดจาให้ระรื่นหูคนหน่อย หูคนไม่ใช่หูหมา พูดจาให้มันรู้เสียมั่ง

ทิดเปล่งยิ้มเก้อแล้วว่า **"อะไรจะขนาดนั้น"**

นายกร๋อยแซวขึ้นทันทีว่า **"เลิกทีได้ไหม ไอ้สำนวนบ้า ๆ อย่างนี้น่ะ รำคาญเป็นบ้าเลย"**

บัณฑิตปากตรอกทำหน้าไม่สบายใจแล้วว่า "ก็มันเป็นคำพูดร่วมสมัย ไม่พูดเสียเลยก็จะเชย เมื่อเอ็งรำคาญเอ็งก็เป็นบ้าไปคนเดียวซี่ เดือดร้อนอะไรด้วยเล่า"

นายกร๋อยแม้จะเป็นวัยรุ่นใจร้อนก็ไม่อยากต่อคำ แต่เจ๊ซี แกก็คงรำคาญคำพูดอย่างนั้นด้วย แกว่า

ผู้หญิง - ซึ่งเรามักจะพบว่าเป็นเพศที่มีวิจารณ-ญาณเบาบางเชื่อคนง่ายทั้งที่รู้ว่าเพศของตัวเองเป็นเพศล่อแหลมเสี่ยงภัยค่อนข้างสูงก็ตาม แต่ก็ไม่วายถูกหลอกเสียเรื่อย

"จริงของกร๋อย ชั้นเองก็หน่าย เหมือนกัน เอะอะก็-อะไรจะขนาดนั้น ฟังบ่อยเข้าก็เกิดอาการคลื่นเหียนเหมือนกัน... เอ๊! นี่สังคมไทยเรามันเป็นยังไงเสียแล้วล่ะนี่" พูดเสร็จเจ๊ตะโพกงามก็ยักย้ายประคองเหล้าครึ่งขวดมาเทียบที่โต๊ะเสียงดังกั๊ก

นายกร๋อยกับทิดเปล่งแย่งแก้วแย่งขวดอย่างขาดมารยาทเหมือนตายอดตายอยากมาจากไหนก็ไม่ปานเจ๊เลยค้อนเสียหลายวง แต่คนสองวัยก็ทำหน้าตาเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียอย่างนั้นแหละ เจ๊ว่า "นี่แหละนะคนเรา พอหิวขึ้นมาก็มักขาดมารยาท ลืมตัวได้เสมอ"

นายกร๋อยสะใจอยู่หน่อย ๆ รีบเปลี่ยนเรื่องเพราะกลัวเจ๊จะเล่นไม่เลิก ถามลัดคิวทันทีว่าอ่านหนังสือพิมพ์เมื่อครู่เห็นอะไรเข้าท่าไหม

เจ๊ทรุดลงนั่งร่วมวง มองเหล้าทำหน้าเบื่อหน่าย แถว่า **"มีอยู่หน่อยหนึ่งชอบกลอยู่ไม่น้อย หัวข่าวเขาว่า "แพ้ความหล่อ" อ่านแล้วเศร้าใจพิลึก"**

"ว่าไปทีซีครับ คุณเจ๊" ทิดเปล่งพอได้เหล้าแล้วหูตาสำบัดสำนวนแพรวพราวเป็นคนปากหวานขึ้นมาทันที แต่เจ๊แกไม่สนใจหรอก เมื่อถามมาก็ตอบไป เมื่ออยากรู้ก็เล่าให้ฟังเพราะขืนมัวพิรี้พิไรอยู่กับคำพูดทิดเปล่งก็มีแต่จะโดนจีบเท่านั้น

เจ๊พูดข่าวเนิบ ๆ ว่า "...เจ๊เพียรแกเป็นเศรษฐีเงินกู้อยู่ทางอีสาน นั่งรถไฟเข้ากรุงเทพฯ ตอนอยู่บนรถพบกับหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งพูดคุยสนิทสนมกันดี เมื่อถึงกรุงเทพฯ พ่อหนุ่มคนนั้นพาไปพักโรงแรมแถวถนนจรัญฯ พอใกล้รุ่ง หนุ่มก็แสดงความห้าวหาญปลุกปล้ำจะข่มขืน เจ๊แกอายุตั้ง 43 แล้วอาจจะไม่มีความรู้สึกอะไรก็ได้ แกก็ไม่ยอม หนุ่มก็เลยซ้อมซะกรามหักหน้าเละ แถมยังวิสาสะหยิบเอาทองหยองและเงินสดติดตัวไปด้วย เจ๊ก็เลยต้องมาแจ้งตำรวจ เรื่องก็มีแค่นี้"

"แล้วเจ๊ว่าอะไรนะ เมื่อกี้น่ะ" นายกร๋อยถามเสร็จรีบรินเหล้าให้รางวัลแก่ชีวิตตัวเองเสียจอกหนึ่งทำให้ทิดเปล่งมองค้อน

"อ้อ..." เจ๊เสยผมทำให้มองเห็นหน้าผากเกลี้ยงเกลาชวนให้ทิดเปล่งเพ้อ "ไม่มีอะไรมากหรอกจ้ะกร๋อย คือว่าอ่านแล้วก็ได้แต่ปลงเศร้าใจพิลึก"

"เศร้าตรงไหนกันจ๊ะ" ทิดเปล่งยื่นหน้าถามบ้างเหมือนกลัวเสียเหลี่ยม

"ก็เศร้าน่ะซี่" เจ๊กระแทกเสียง "อาไร...อายุปาเข้าไปตั้งสี่สิบสาม ทำมั้ยทำไมถึงหลวมตัวเชื่อเด็กหนุ่มรูปหล่อเข้าล่ะ เชื่อขนาดไปนอนโรงแรมกับเขา"

"คนเรามันก็ต้องมีอารมณ์บ้างน่ะเจ๊" นายกร๋อยพูดเป็นกลาง ๆ

"มันไม่อย่างนั้นนาซี่ อ้ายเรื่องอารงอารมณ์มันก็มีขอบเขตเหมือนกัน"

"ใช่ทีเดียว" ทิดเปล่งพยักหน้าวางฟอร์ม "อีอย่างนี้มันก็เข้าสำนวนอันแหลมคมของชาวไทยเข้าอีกแล้ว"

"พี่เปล่งพูดไว ๆ หน่อยครับ" นายกร๋อยแหย่ "เวลาพูดไม่ต้องเว้นวรรคนานอย่างนั้นเลย ผมเหนื่อยแทน"

"เออ เอ็งมันก็เบรคข้าทุกเรื่องไป"

"ว่าไงจ๊ะพี่เปล่ง" เจ๊ก็คงรำคาญเหมือนกัน เนื่องจากทิดเปล่งก็ชอบอั้นคำพูดเพื่อยั่วคนอื่นให้อยากฟัง แล้วเข้าใจว่านั่นเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของการพูด

"วื้บ ๆ ก็สำนวนที่ว่าคบคนให้ดูหน้า ซื้อผ้าให้ดูเนื้อ ไปดูเสือให้ไปดูที่เขาดิน แล้วอีกสำนวนหนึ่งก็ว่า อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน"

"จริงของพี่ทิดทั้งสองสำนวน" นายกร๋อยตบมือสามที "พี่ทิดเก่งมาก" แล้วนายกร๋อยก็รีบรินเหล้าให้ตัวเองอีก

เจ๊นิ่งฟังอยู่ ทิดเปล่งเลยแสดงภูมิให้กว้างขวางออกไปอีกว่า "เหตุการณ์อย่างนี้ เรื่องราวอย่างนี้มันก็เหมือนประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ การหลอกลวงต้มตุ๋นมีมาทุกยุคทุกสมัย แต่ก็เกิดขึ้นอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า บางเรื่องเป็นความละโมภเพราะอยากได้ทรัพย์ให้มากขึ้นอย่างการตกทอง บางเรื่องเป็นความละโมภทางกามารมณ์ **คนเรานั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เมื่อเกิดความละโมภแล้วก็ขาดสติไม่รู้เหนือรู้ใต้** จำเลขที่บ้านของตัวเองไม่ได้ แล้วเมื่อเกิดเหตุร้ายอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นแล้วจึงได้รู้ว่าที่ตนทำไปนั้นมันผิดพลาดมหันต์บางครั้งอาจถึงแก่เสียชีวิต"

"ต่อไปพี่ทิด พูดต่อไปได้ลวย" นายกร๋อยเชียร์เพราะต้องการให้ทิดเปล่งพล่ามไปเรื่อย ๆ แกจะได้ลืมกินเหล้า

"....เอ็งว่าจริงไหมวะกร๋อย" แล้วทิดเปล่งหันไปทางเจ๊ "จริงไหมจ๊ะเจ๊"

ทั้งสองคนพยักหน้ารับ "จริงจ้ะ"

ทิดเปล่งจึงแสดง สัจธรรมต่อไปว่า "เรื่องหยั่งงี้มีให้เห็นในหนังสือพิมพ์อยู่บ่อย แต่ก็ไม่มีใครจำที่จริงแล้วไม่เพียงแต่ในหนังสือพิมพ์ คนที่อ่านหนังสือไม่ออกก็ยังมีวิทยุฟังประเภทข่าวชาวบ้าน หรือไม่ก็การคบค้าสมาคมกับเพื่อนบ้านต่างก็จะมีเรื่องแบบนี้ให้ได้ยินได้ฟังอยู่เสมอ แต่ก็ประหลาดมหัศจรรย์ที่ยังมีให้เห็นอีก..อย่างนี้จะชวนให้คิดเป็นอื่นได้อย่างไร **นอกเสียจากว่า หนึ่ง-ละโมภขาดสติ สอง-มองโลกในแง่สะอาดบริสุทธิ์เกินเหตุ สาม-โลกทัศน์คับแคบขาดการสมาคมเพื่อลับสมองลองปัญญา สี่-เป็นนักเสี่ยงที่กล้าเสี่ยงแม้กระทั่งชีวิต** สรุปแล้วได้ความว่า คนเรานั้นจะทำอะไรก็ตามจะต้องมีสติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิง-ซึ่งเรามักจะพบว่าเป็นเพศที่มีวิจารณญาณเบาบาง เชื่อคนง่ายทั้งที่รู้ว่าเพศของตัวเองเป็นเพศล่อแหลมเสี่ยงภัยค่อนข้างสูงก็ตาม แต่ก็ไม่วายถูกหลอกเสียเรื่อย..."

เจ๊นั่งนิ่งอยู่นาน ฟังทิดเปล่งพูดก็ออกจะเห็นจริง แกลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจทำให้นายกร๋อยและทิดเปล่งต้องมองสบตากันคล้ายจะถามกันอยู่ในทีว่าทำไมเจ๊ทำอย่างนี้ เจ๊ไม่พูดอะไร แกเดินไปนั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์เหมือนเดิม เหม่อมองออกไปนอกร้าน ความมืดกำลังซึมเข้ามา

ทิดเปล่งกับนายกร๋อยมองเหล้าในขวดด้วยสายตาละห้อย เพราะบัดนี้มันหดปริมาณลงไปอยู่เกือบถึงก้นขวดแล้ว ทิดเปล่งมือไวกว่า ฉวยได้ขวดก็รินใส่แก้ววาบ ปล่อยให้นายกร๋อยทำตาปริบ ๆ เป็นเชิงตัดพ้อ

บัณฑิตปากตรอกกล่าวขึ้นว่า "กร่อยเอ๊ย เอ็งอย่าละโมภ ชีวิต

อ่านต่อหน้า 56

มายาพิศวาส

"รัตนาวดี"

8

พี่สุพาฉันกับปุ้ยเข้าไปภายในโรงแรมชั้นหนึ่งของประเทศ เธอพาเราผ่านการตกแต่งอย่างหรูหราทุก ๆ บริเวณไปจนถึงลิฟท์ ครู่ต่อมาเราทั้งหมดก็เข้ามาอยู่ในลิฟท์ พนักงานประจำลิฟท์ถามพี่สุว่าชั้นไหน พี่สุบอกชายหนุ่มในชุดมหาดเล็กอังกฤษว่าจะไปชั้นไหนเขาก็จัดแจงบริการให้ทันที

"ทำใจให้สบายนะจ๊ะ"

พี่สุหันมาบอกเราสองคน

"งานนี้มีคนดัง ๆ เยอะแยะเลย อย่าตื่นเต้นจนลนลานนะ"

"เขาจะให้เราสองคนเข้าหรือคะ"

"ไม่มีปัญหาจ้ะ มากับพี่สุแล้วชัวร์มากเลย"

ขณะที่อยู่ในลิฟท์นั้น ฉันสังเกตเห็นว่ามหาดเล็กอังกฤษประจำลิฟท์นั้นเอาแต่ลอบมองฉันกับปุ้ยอยู่ตลอดเวลา ลำพังฉันนั้นก็ไม่ค่อยเท่าไหร่หรอกค่ะ แต่ปุ้ยสิคะโดนเขามองบ่อยกว่าฉันมาก ก็อย่างว่าหละอยากโนบรามานี่นาก็ต้องโดนมองเป็นของธรรมดา

เมื่อถึงชั้นที่เป็นจุดหมายปลายทาง มหาดเล็กอังกฤษก็กดให้ประตูลิฟท์เปิดค้างรอให้คนที่อยู่ในลิฟท์ออกไปจนหมด พี่สุออกเป็นคนสุดท้าย แต่พอออกมาแล้วก็เดินนำหน้าพาเราไปยังห้องที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งกำลังมีเสียงกระหึ่มจากลำโพงหลายสิบตัว

"อุ๊ยตาย...วันนี้พี่สุมีน้องสาวน่ารักจังนะคะ"

สาวกลุ่มหนึ่งเอ่ยทักทายที่หน้าห้องจัดงาน ฉันจำได้ว่าเป็นนางแบบที่มีชื่อเสียงขนาดปานกลาง ทุกคนดูจะประจบประแจงพี่สุเหลือเกิน

พี่สุหยุดทักทายกับพวกนั้น 3-4 ประโยคก็ขอตัวพาเราสองคนเข้าไปข้างใน โดยที่หน้าห้องมีการตรวจบัตรด้วย

"บัตรไม่มีนะจ๊ะ"

พี่สุพูดยิ้ม ๆ กับผู้ชายวัยสี่สิบเศษที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ คนตรวจบัตร 2 คน เขาหัวเราะเบา ๆ สายตาถือโอกาสชำเลืองมองฉันกับปุ้ยเสียหนึ่งแว่บ

"โธ่คุณสุครับ"

เขาพูดเสียงทุ้ม

"อย่างคุณสุน่ะจำเป็นต้องใช้บัตรเสียเมื่อไหร่ล่ะครับ"

"ไม่รู้นี่"

พี่สุทิ้งหางตาหมับ

"นึกว่าจะต้องมีบัตรนี่คะ"

"คุณสุมาคนเดียวหรือครับ"

"แหม...คุณปรีชา"

พี่สุเอื้อมมือไปตีแขนเขาดังเพี้ยะ

"ก็น้องสาวของสุยืนอยู่นี่ตั้งสองคนยังจะถามอีกว่ามาคนเดียวหรือเปล่า"

"อ้าว...เหรอครับ"

เขาหัวเราะเบา ๆ

"ผมไม่รู้นี่ครับว่ามาด้วยกัน นึกว่ามาเจอกันในงาน"

"ไม่ต้องอ้อมค้อมหรอกค่ะ"

พี่สุพูดอย่างรู้ทัน

"สุรู้หรอกว่าคุณปรีชายอมเหนื่อยเสียเวลาอ้อมไปอ้อมมาทำไม สุแนะนำให้เดี๋ยวนี้หละค่ะ นี่น้องปุ้ยกับน้องรัตน์ค่ะ เป็นนางแบบฉบับหน้าของเรา"

แล้วเธอก็หันมาทางเราสองคน

"น้องปุ้ย น้องรัตน์ นี่คุณปรีชาจ้ะ เป็นผู้จัดการฝ่ายจัดเลี้ยงของโรงแรมนี้ โสดแล้วก็มีฐานะดีทั้งการงานและการเงิน"

เรายกมือไหว้พร้อมกัน

"แหม...คุณสุครับ แนะนำอย่างนี้เกินไปหน่อยแล้วครับ ผมเขินตายเลย"

ฉันมองตรงไปก็รู้สึกจริงตามที่พี่สุพูดอย่างเต็มเปา ชายร่างอ้วนเตี้ยกับนางแบบที่เจอหน้างานเวลาเดินเคียงกันแล้วน่าขำจริง ๆ ค่ะ

"ก็มันเรื่องจริงไม่ใช่หรือคะ"

"จริงหรือไม่จริงก็แล้วแต่เถอะครับ ผมไม่ได้สนใจอะไรหรอก"

ทักทายกับนายปรีชาอยู่ครู่หนึ่งพี่สุก็พาเราเข้าไปข้างในห้องจัดงาน มีคนทักทายเธอไปไม่เว้นเลยจนไปถึงที่โต๊ะด้านในริมฝาผนัง ที่โต๊ะมีคนนั่งอยู่ 2-3 คนเท่านั้น แต่เก้าอี้มีอยู่ 8 ตัวซึ่งทุกโต๊ะก็มีเก้าอี้ 8 ตัวเหมือนกันหมด

"โต๊ะนี้ของพี่ทั้งโต๊ะเลย นั่งได้ตามสบาย"

เธอบอกกับเรา ปุ้ยถามเธอว่า

"พี่สุจองไว้หรือคะ"

"ไม่ได้จองหรอก เขาจัดไว้ให้โต๊ะนึงเลย"

"ต้องเสียอะไรหรือเปล่าคะ"

"อุ๊ย...ไม่เสียหรอกจ้ะ"

เธอหันไปรับไหว้สาวหน้าตาเฉี่ยวคนหนึ่งที่เดินเข้าไปด้านหลังเวทีที่ทำเป็นรูปตัวทีแบบพิมพ์ใหญ่ แล้วหันกลับมายิ้มให้ปุ้ย

"ยายปิ๋มไง แสงระวี รุ่งโรจน์"

ฉันนึกออกทันทีว่าสาวหน้าตาเฉี่ยวคนนั้นก็คือนางแบบคนหนึ่งที่เคยถ่ายแฟชั่นลงในนิตยสารมาแล้วนับเป็นสิบ ๆ ครั้ง

"คืนนี้ยายปิ๋มเขาก็เดินด้วยนะ เดี๋ยวคอยดูลีลาบนแคทวอร์คของเขาสิ"

มีนางแบบอีกหลายคนที่เดินผ่านโต๊ะเราเข้าไปด้านหลังเวที แต่

ละคนล้วนหยุดยกมือไหว้พี่สุทั้งนั้นเลยหละค่ะ

"เออ...นี่น้องปุ้ย น้องรัตน์"

เธอทำท่าพึ่งนึกอะไรบางอย่างได้

"เห็นพวกสาว ๆ ที่ทักพี่ที่หน้างานหรือเปล่า"

"อ๋อ...เห็นค่ะพี่สุ"

ฉันพยักหน้าเล็กน้อย

"นั่นก็พวกนางแบบเหมือนกันนี่คะ"

"ใช่จ้ะ"

"เขาเดินคืนนี้เหมือนกันใช่ไหมคะ"

"โอ๊ย... ไม่มีวาสนาหรอกจ้ะ พวกนั้นน่ะ"

พี่สุยิ้มเหยียด ๆ ที่มุมปาก

"พวกนั้นได้เดินก็แบบแฟชั่นตามศูนย์การค้าน่ะ เดินให้คนดูฟรี ๆ ไม่ต้องเสียค่าบัตร มาเดินในงานแบบคืนนี้น่ะไม่มีวาสนาหรอก"

"เขาไม่ดังพอหรือคะ"

"ไอ้เรื่องดังหรือไม่ดังนี่มาวัดในวงการนางแบบได้ยากจ้ะ"

เธอปรายตามองไปรอบ ๆ งาน

"พวกที่เจอหน้างานน่ะมีคนรู้จักกันเยอะแยะเพราะถ่ายแฟชั่นถ่ายโฆษณากันบ่อย ก็แบบพวกตลาดล่างน่ะจ้ะ ถ้าถือว่าดังก็ต้องว่าดังหละ แต่ถ้าจะมาเปรียบกับพวกที่จะเดินคืนนี้แล้วมันคนละลักษณะกัน พวกที่เดินคืนนี้น่ะอาจจะไม่ค่อยมีคนรู้จักสักเท่าไหร่ แต่สำหรับในวงการแฟชั่นตลาดบนหรือพวกสังคมไฮโซซิตี้น่ะรู้จักพวกนี้อย่างดีเลย"

เออแน่ะ...วงการพวกนางแบบนี่ก็มีแบ่งชนชั้นเหมือนกันแฮะ

"น้องสองคนรู้หรือเปล่าว่าพวกข้างนอกน่ะทักพี่กันทำไม"

พี่สุเวียนมาเรื่องเดิมอีก

"ไม่รู้ค่ะ"

ฉันตอบเธอ ก็ฉันไม่รู้จริงๆ นี่คะ

"พวกนั้นอยากให้พี่พาเข้าฟรีน่ะจ้ะ"

"อ๋อ... ทำไมเขาไม่มีบัตรกันหรือคะ"

"ไม่มีหรอกจ้ะ"

เธอยิ้มเหยียดอีกแล้ว

"แม่พวกนั้นเขาไม่ยอมเปลืองเงินซื้อบัตรกันหรอก สู้รอเข้าฟรีอยู่หน้างานดีกว่า ยืนเสนอหน้าไม่นานเท่าไหร่ก็ได้เข้าฟรีแล้ว"

"พี่สุเคยพาพวกนั้นเข้าฟรีหรือคะ เขาถึงทักพี่สุ"

"ก็เคยบ้างเป็นบางคนน่ะจ้ะ แบบว่าตามงานทุกแห่งน่ะเขาจะจัดโต๊ะให้พี่โต๊ะนึงเลย ก็แบบที่เรากำลังนั่งอยู่นี่หละจ้ะ ทีนี้บางทีพี่ไม่มีใครมาด้วยก็เลยไม่มีเพื่อนคุย ที่หน้างานมีพวกแม่ขี้หนียวอยู่พี่ก็เลยชวนเข้ามาบ้างบางครั้ง"

"พวกนั้นเลยอยากจะเข้าฟรีกันอีกใช่ไหมคะ"

"แน่นอนอยู่แล้วน้องรัตน์"

พี่สุพยักหน้าหงึก ๆ

"แต่ก็ไม่ไหวแล้วจ้ะ พาเข้าทีไรพี่หน้าแหกหมอตี๋ไม่รับเย็บเลย"

"ทำไมหรือคะ"

ถามด้วยความสนใจ แล้วฉันก็อดยิ้มเล็ก ๆ ไม่ได้ในสำนวนของเธอ

"พวกนั้นทำยังไงเหรอ หมอตี๋ถึงเย็บไม่ได้น่ะค่ะ"

"ก็แบบทิ้งนิสัยไม่ได้น่ะจ้ะ"

เธอยกมือรับไหว้นางแบบตลาดบนอีกคนหนึ่งที่เดินไปหลังเวที

"แบบนิสัยดั้งเดิมเลยน่ะ พูดก็ออก ไม่หมดหรอกพวกนี้ พอพาเข้ามาในงานก็ดี๊ด๊าด ไม่ยอมรักษามารยาทเลย เอะอะโวยวายไปหมด เราน่ะขายขี้หน้าคนอื่นเขาเหลือเกิน บางทีก็แซวพวกนางแบบนายแบบที่เดินอยู่บนแคทวอร์ค"

"งั้นพวกนั้นก็หมดโอกาสเข้ามาในนี้แล้วน่ะสิคะ"

"โอ๊ย... ไม่หมดหรอกจ้ะ"

พี่สุหัวเราะหึ ๆ ก็หึ ๆ แบบเหยียด ๆ อีกหละค่ะ

"เดี๋ยวก็ได้เข้ามากันหมดน่ะแหล่ะ"

"ใครจะชวนเข้าหรือคะ"

"ก็พวกที่กินปูกินปลาจนเบื่อน่ะสิจ๊ะ"

เอ้า...เธอพูดตระหวักตระบวยอะไรก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ ฉันเลยต้องถามเธอว่า

"หมายถึงใครหรือคะ"

"พวกที่กินปูกินปลาแล้วนึกเบื่อก็เลยหันมากินหอยบ้างไงล่ะจ๊ะ"

"เอ้อ...แฮะ...แฮะ"

ฉันหัวเราะแห้ง ๆ แล้วลดเสียงให้เบาลงพอได้ยินกันแค่เราสามคน

"กินหอยนี่หมายความว่ายังไงหรือคะ"

"ก็แบบพวกบ้าเด็กไงล่ะจ๊ะ เห็นเด็ก ๆ เห็นเอ๊าะ ๆ ก็อดที่จะกระโจนเข้าหาไม่ได้ พี่เห็นแล้วอดขำไม่ได้ทุกทีเลย"

"ทำไมหรือคะ"

"ก็พวกที่บ้าพวกนี้น่ะ บางคนดูไม่ได้เอาเสียเลยน่ะสิ"

พี่สุหันไปมองหาใครสักคนหนึ่ง เธอพยักหน้าให้เราดูชายร่างอ้วนเตี้ยที่เดินนำสาว ๆ 2-3 คนเข้ามาในงาน

"น้องสองคนดูอีตาอ้วนเตี้ยนั่นน่ะสิ นั่นหละจ้ะน้อง ดูหุ่นดูรูปร่างสิ แล้วก็ควงเอ๊าะ ๆ แบบนั้นน่ะลองดูสิว่าน่าหัวเราะหรือเปล่า"

ฉันมองตรงไปก็รู้สึกจริงตามที่พี่สุพูดอย่างเต็มเปา ชายร่างอ้วนเตี้ยกับนางแบบที่เจอหน้างานเวลาเดินเคียงกันแล้วน่าขำจริง ๆ ค่ะ

ขณะที่เรานั่งกันอยู่นั้นแล้วก็คุยกันไปด้วย ฉันสังเกตดูผู้หญิง 2-3 คนที่นั่งร่วมโต๊ะด้วยกันนั้นก็ให้นึกสงสัยว่าเธอเป็นใครกันนะเพราะไม่ได้ทักทายอะไรพี่สุเลย

"พี่สุคะ"

ฉันกระซิบเบา ๆ

"ที่นั่งโต๊ะเดียวกับเรานี่ใครกันคะ"

"ไม่รู้เหมือนกันจ้ะ"

"อ้าว...แล้วทำไมเขามานั่งโต๊ะเดียวกับเราล่ะ"

"ก็นั่นน่ะสิ"

"นี่โต๊ะเชิญหรือโต๊ะเสียเงินล่ะคะ"

"โต๊ะเชิญจ้ะ"

"เชิญใครคะ"

"ก็เชิญพี่ไง ให้มาในนามนิตยสารเลย"

"แล้วพวกนี้มานั่งได้ยังไงล่ะคะ"

"อือม์...นั่นน่ะสิ สงสัยอยู่นานแล้วหละ"

เรานั่งซุบซิบกันถึงผู้หญิงที่อยู่ตรงกันข้าม ได้สักครู่หนึ่ง สาวหน้าตาเฉี่ยวที่เดินเข้าไปหลังเวทีก็เดินกลับออกมา เธอเดินมาหยุดใกล้ ๆ ที่พี่สุนั่งอยู่ที่โต๊ะ

"อ้าว...ยายปิ๋ม"

พี่สุทักเธอดัง ๆ

"ทำไมไม่รีบไปแต่งหน้าแต่งตาล่ะ เดี๋ยวก็ไม่ทันหรอก"

"วันนี้ปิ๋มไม่ได้เดินค่ะพี่สุ"

"อ้าว...ทำไมไม่เดินล่ะ"

"ปิ๋มมีธุระน่ะค่ะ"

นางแบบหน้าเฉี่ยวปรายตาไปมองสาว 2-3 คนที่นั่งอยู่ร่วมโต๊ะ

"เลยจะให้เพื่อน ๆ มาเดินแทน"

ตอนนี้เองฉันจึงทราบว่าผู้หญิงที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันนี้เป็นเพื่อนของนางแบบปิ๋มที่จะมาเดินแบบแทน เนื่องจากปิ๋มมีธุระบางประการ ไม่สามารถจะเดินแบบในคืนนี้ได้ แต่เธอก็ต้องพบอุปสรรคที่ว่าฝ่ายจัดงาน ไม่ยอมรับเพื่อนของปิ๋มเดินแทน

"ไม่เอาก็อย่าเอาใช่ไหมล่ะคะพี่สุ"

นางแบบปิ๋มพูดอย่างฉุนเฉียว

"ปิ๋มเดินไม่ได้ก็อุตส่าห์มาบอกถึงที่นี่เลย แล้วก็อุตส่าห์หาเพื่อนมาให้เดินแทนด้วย พามาตั้งหลายคนด้วยนะคะ ให้เลือกดูว่าจะเอาคนไหนเดินแทนก็ได้ แล้วเขาบอกว่ายังไงรู้ไหมคะ เขาบอกว่าขาดไปคนเดียวไม่ต้องมีใครแทนก็ได้"

"ทำไมล่ะ"

"ก็ไม่รู้เขาสิคะ"

นางแบบหน้าเฉี่ยวพยักหน้าให้เพื่อนของเธอ

"ไปพวกเรา กลับดีกว่าว่ะ อยู่ไปก็โมโหเปล่า ๆ"

เธอหันมายกมือไหว้พี่สุ

อ่านต่อหน้า 56

เจ็บเพราะเมา

ความเมาของเธอ ทำให้ต้องพบเคราะห์สองชั้น เจ็บทั้งพวงแก้มและพวงหัวใจ ที่สาปส่งผู้ชาย

สาเป็นดี.เจ.สาวเสียงดี ย่านสุขุมวิท เพราะเธอมีความรู้เรื่องเพลงฝรั่งเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงเปิดเพลงถูกใจลูกค้าดิสโก้เธคที่ทำงานอยู่ ข้อสำคัญก็คือ การแต่งตัวและท่วงท่าการแสดงบทดี.เจ. สุดสวิงบนเวที สร้างความประทับใจกับแขกเหรื่อผู้พบเห็นเป็นอันมาก โดยเฉพาะสาววัยรุ่นด้วยแล้ว ก็เรียกได้ว่าแทบคลั่งเลยทีเดียว

เนื่องจากเธอผิดหวังเรื่องความรักกับลูกเศรษฐีคนหนึ่ง เขาทำให้เธอท้องแล้วก็หนีไปเรียนต่อที่เมืองนอก หลังจากที่เธอทำแท้งแล้ว ก็ตัดขาดการเป็นคู่รักกับผู้ชายโดยเด็ดขาด คืน ๆ หนึ่ง เธอทำเหมือนมีความสุขด้วยการสบตากับเด็กสาวๆ เพศเดียวกันในดิสโก้เธคที่ตัวเองทำงาน

บ่อยครั้งจะได้ยินเธอพูดว่า..."เพลง ๆ นี้มอบสุดพิเศษสำหรับน้อง ๆ ทุกคนที่สารักและรักสา...บาร์เลิกแล้วไปกินข้าวกับสาด้วยนะ"

หรือบางทีก็อาจจะได้ยินว่า..."น้องคนถักเปียใส่สูทหน้าตาเจ็บจับใจจริง ๆ พี่สาอยากรู้จักจังเลย"

การพูดเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้มักจะทำให้เกิดเสียงกรี๊ด ๆๆ จากบรรดาเด็กสาวที่คลั่งในเสียงเพลงและลีลาสุดเจ็บของสา อันนี้เห็นจะต้องชมพรสวรรค์ที่ผสมกับท่าทางที่เฉียบขาดของสายามอยู่บนเวที

จากการทำงานกับมวลชนทำให้สากลายเป็นคนกว้างขวาง มีคนรู้จักมากมาย และหลังจากบาร์เลิก เธอก็มักจะไปทานอาหารข้าวต้มเคล้าเสียงเพลงรอบดึกที่โรงแรมใกล้ ๆ กับที่ทำงาน เพราะความเป็นคนดังและเป็นแขกประจำของที่นี่ ดังนั้น ถึงแม้ว่าจะมีแขกไปใช้บริการจนเต็ม ผู้จัดการแผนกข้าวต้มและดนตรีก็จะต้องหาที่ว่างให้สานั่งจนได้

คืนหนึ่ง หลังบาร์เลิก เธอกินเหล้าเข้าไปหลายแก้ว คืนนั้นเธอพาแขกพิเศษที่ไม่ใช่ชุดติดตามสม่ำเสมอมาทานข้าวต้มที่โรงแรมแห่งนี้อีก ปรากฏว่าคืนนี้มีแขกแน่นเป็นพิเศษ พนักงานต้อนรับและผู้จัดการยังไม่สามารถหาที่นั่งให้สานั่งได้ทันใจ ผู้จัดการและพนักงานทุกคนพยายามขอโทษขอโพยเพื่อไม่ให้สาโกรธ แต่คืนนี้สาไม่เหมือนทุกคืน นอกจากแสดงสีหน้าไม่อดทน ยังหาว่าคนในร้านไม่ให้เกียรติด้วย

ท่าทางของสา คืนนี้เหมือนคนขาดสติ ทั้งนี้เป็นเพราะเธอเมาผิดปกติอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็คือ เธอทำหน้าที่เป็นเจ้ามือเอง ปกติเธอมีแต่เพื่อนเมา แต่คืนนี้เธอพาแขกธุรกิจไปด้วย แอลกอฮอล์ในท้องจึงคุกรุ่นรุนแรงเป็นพิเศษ และเกิดอาการโมโหอาละวาดขึ้นมา

ก่อนที่เธอจะระเบิดกับทางโรงแรม ก็ทำให้คนในห้องอาหารและนักดนตรีแตกตื่น บางโต๊ะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ เริ่มพูดจาเหน็บแนม เป้าหมายก็คืออยากดูว่าสาจะแสดงบทอะไรต่อไปที่จะช่วยเพิ่มความอภิรมย์ในการรับประทาน

ก็เป็นไปตามความต้องการของผู้ชม การแว่วเสียงเหน็บแนมทำให้แขกผู้มีเกียรติเห็นบทตื่นเต้น เธอผลักประตูข้าง ๆ เวทีนักร้องเข้ามาในห้องอาหารอย่างแรง ร้องตะโกนดัง ๆ บอกให้แขกผู้มีเกียรติที่กำลังทานอาหารอยู่ให้กินไว ๆ แล้วกลับไปเสีย บัญชีเท่าไหร่คิดกับเธอคนเดียว

การแสดงของสาดังกล่าวก็เหมือนกับแสดงละครสด ไม่เพียงแต่ไม่มีใครเชื่อเธอที่จะยอมจ่ายเงินแทนแล้ว ยังเพลิดเพลินกับอากัปกิริยาโง่ ๆ และงี่เง่าของเธออีกด้วย

สารู้สึกเสียหน้า ดังนั้นจึงรี่เข้าไปที่กลุ่มโต๊ะของผู้มีเกียรติ แล้วตะโกนให้แขกรีบไปเสียแต่เดี๋ยวนี้ กลุ่มแขกเหล่านั้นไม่เพียงแต่ไม่เชื่อ ยังมีคนหนึ่งลุกขึ้นจากโต๊ะแล้วใช้ฝ่ามือที่ใหญ่โตตบเข้าไปที่ใบหน้าของเธอสองครั้ง

ฝ่ามือสองครั้งนี้ค่อนข้างรุนแรง มันทำให้สาถึงกับผงะถอยหลังไปหลายก้าว ยิ่งกว่านั้น ยังทำให้เธอหายเมาเป็นปลิดทิ้ง และได้แต่ร้องเจ็บ

การตะโกนของสาทำให้ทุกคนที่ห้องอาหารรู้ว่าสากำลังประสบเคราะห์กรรม เพื่อนที่มาพร้อมกับเธอ กรูกันเข้ามาช่วยเหลือ บางคนคิดจะเอาเรื่องกับกลุ่มแขกเป็นการแก้แค้น แต่ยังไม่ทันลงมือ ก็ถูกคนในร้านทั้งผลักทั้งดันกึ่งดึงกึ่งอุ้มออกจากห้องอาหารไป

สาเหตุที่สาประสบเคราะห์ร้ายในค่ำคืนนี้ เพราะบังเอิญมีเจ้าพ่อผู้ยิ่งใหญ่มาหาความสำราญด้วย การมาเจอกลุ่มเจ้าพ่อก็นับว่าโชคร้ายอยู่แล้ว ยิ่งมาไล่คนให้ลุกหนี ก็บอกได้ว่าน่าจะถึงคราวตาย ดังนั้น ละครบทนี้จึงไม่ได้จบลงเพียงแค่สองฝ่ามือ

"เกลียดไอ้พวกทอมจริง ๆ น่าจะทำให้มันเป็น

อ่านต่อหน้า ๖๐

เลขนำโชคจากดวงดาว

งวดประจำวันที่ 16 มกราคม 2532
ขึ้น 10 ค่ำ เดือน 2 ปีมะโรง
กำลังดาวอาทิตย์ 2 องศา 8 ลิปดา
ดาวจันทร์ 2 ยกเวลา 23.53 น.
กลุ่มดาวเด่น 3 รอง 4 กลุ่มกำลังวัน 5

งวดนี้เป็นงวดปฐมฤกษ์ของขึ้นปีใหม่ก็จงทำใจให้เบิกบานสำราญเอาไว้ มีเรื่องทุกข์สิ่งใดก็จงสลัดทิ้งออกไป

มามองเลขเด่นตามอิทธิพลของดวงดาวในงวดนี้ ต้องยกให้ ดาวอังคาร (3) ไม่มีดาวอื่นใดจะมากระทบไหล่ได้ ต้องเปิดทางให้ดาวอังคาร (3) ทั้งนั้น เพราะดาวอังคาร (3) ต้องนอน เพราะได้ตำแหน่งเป็นเกษตรมีพลังเข้มแข็งมาก

สำหรับดาวอีกดวงคือ ดาวพุธ (4) กำลังเดินถอยหลังในวันล็อตเตอรี่ออกพอดี ก็จะเป็นเลขที่มีพลังเช่นกัน ก็เป็นเลขที่น่ากลัวมาก ตามสถิติเมื่อดาวพุธ (4) พักร์ครั้งใด ดาวพุธหมายถึงเลข 4 มักจะออกมาเสนอหน้าเสมอ ล่วนเลข 2 และเลข 0 ก็เป็นเลขเด่นที่ไม่ควรมองข้ามไป

สรุปเลขเด่น **4 3 2 0**

34 - 32 - 30 - 43 - 42 - 40
23 - 24 - 20 - 03 - 04 - 02

ขอให้โชคดีทุก ๆ.ท่าน

บริษัทรักๆ

เจ็บเพราะเ...

ความเมาของเธอ
ทำให้ต้องพบเคราะห์สองชั้น
เจ็บทั้งพวงแก้มและพวงหัวใจ
ที่สาปส่งผู้ชาย

อากง กิ่งจันทร์

16 ม.ค 2532

เด่นมาก 6 เด่น 3

สามตัว 163 035 862 342

สองตัว 63 35 62 42

เด่นใต้ 2 4

เลขชุดเหนือ-ใต้

87	61	72	07	03
92	49	60	09	47

สาเป็นดี.เจ.สาวเสียงดี ย่านสุขุมวิท เพราะเธอมีความรู้เรื่องเพลงฝรั่งเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงเปิดเพลงถูกใจลูกค้าดิสโก้เธคที่ทำงานอยู่ ข้อสำคัญก็คือ การแต่งตัวและท่วงท่าการแสดงบทดี.เจ.สุดสวิงบนเวที่ สร้างความประทับใจกับแขกเหรือผู้พบเห็นเป็นอันมาก โดยเฉพาะสาววัยรุ่นด้วยแล้ว ก็เรียกได้ว่าแทบคลั่งเลยทีเดียว

เนื่องจากเธอผิดหวังเรื่องความรักกับลูกเศรษฐีคนหนึ่ง เขาทำให้เธอท้องแล้วก็หนีไปเรียนต่อที่เมืองนอก หลังจากที่เธอทำแท้งแล้วก็ตัดขาดการเป็นคู่รักกับผู้ชายโดยเด็ดขาด คืน ๆ หนึ่ง เธอทำเหมือนมีความสุขด้วยการสบตากับเด็กสาวๆ เพศเดียวกันในดิสโก้เธคที่ตัวเองทำงาน

บ่อยครั้งจะได้ยินเธอพูดว่า..."เพลง ๆ นี้มอบสุดพิเศษสำหรับน้อง ๆ ทุกคนที่สารักและรักสา...บาร์เลิกแล้วท่าทางของสา คืนนี้เหมือนคนขาดสติ ทั้งนี้เป็นเพราะเธอเมาผิดปกติอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็คือ เธอทำหน้าที่เป็นเจ้ามือเอง ปกติเธอมีแต่เพื่อนเมา แต่คืนนี้เธอพาแขกธุรกิจไปด้วย แอลกอฮอล์ในท้องจึงคุกรุ่นรุนแรงเป็นพิเศษ และเกิดอาการโมโหอาละวาดขึ้นมา

ก่อนที่เธอจะระเบิดกับทางโรงแรม ก็ทำให้คนในห้องอาหารและนักดนตรีแตกตื่น บางโต๊ะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ เริ่มพูดจา... คิดจะเอาเรื่องกับกลุ่มแขกเป็นการแก้แค้น แต่ยังไม่ทันลงมือ ก็ถูกคนในร้านทั้งผลักทั้งดันกึ่งดึงกึ่งอุ้มออกจากห้องอาหารไป

สาเหตุที่สาประสบเคราะห์ร้ายในค่ำคืนนี้ เพราะบังเอิญมีเจ้าพ่อผู้ยิ่งใหญ่มาหาความสำราญด้วย การมาเจอกลุ่มเจ้าพ่อก็นับว่าโชคร้ายอยู่แล้ว ยิ่งมาไล่คนให้ลุกหนี ก็บอกได้ว่าน่าจะถึงคราวตาย ดังนั้น ละครบทนี้จึงไม่ได้จบลงเพียงแค่สองฝ่ามือ

"เกลียดไอ้พวกทอมจริง ๆ น่าจะทำให้มันเป็น

อ่านต่อหน้า ๖๐

196

LI LIN LIN

PHOTOGRAPH BY PANTHER GROUP

2 พิเศษ

สาเป็นดี.เจ.สาวเสียงดี ย่านสุขุมวิท เพราะเธอมีความรู้เรื่องเพลงฝรั่งเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงเปิดเพลงถูกใจลูกค้าดิสโก้เธคที่ทำงานอยู่ ข้อสำคัญก็คือ การแต่งตัวและท่วงท่าการแสดงบทดี.เจ.สุดสวิงบนเวที สร้างความประทับใจกับแขกเหรื่อผู้พบเห็นเป็นอันมาก โดยเฉพาะสาววัยรุ่นด้วยแล้ว ก็เรียกได้ว่าแทบคลั่งเลยทีเดียว

เนื่องจากเธอผิดหวังเรื่องความรักกับลูกเศรษฐีคนหนึ่ง เขาทำให้เธอท้องแล้วก็หนีไปเรียนต่อที่เมืองนอก หลังจากที่เธอทำแท้งแล้วก็ตัดขาดการเป็นคู่รักกับผู้ชายโดยเด็ดขาด คืน ๆ หนึ่ง เธอทำเหมือนมีความสุขด้วยการสบตากับเด็กสาวๆ เพศเดียวกันในดิสโก้เธคที่ตัวเองทำงาน

บ่อยครั้งจะได้ยินเธอพูดว่า..."เพลง ๆ นี้มอบสุดพิเศษสำหรับน้อง ๆ ทุกคนที่สารักและรักสา...บาร์เลิกแล้วเหมือนคนขาดสติ ทั้งนี้เป็นเพราะเธอเมาผิดปกติอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็คือ เธอทำหน้าที่เป็นเจ้ามือเอง ปกติเธอมีแต่เพื่อนเมา แต่คืนนี้เธอพาแขกธุรกิจไปด้วย แอลกอฮอล์ในท้องจึงคุกรุ่นรุนแรงเป็นพิเศษ และเกิดอาการโมโหอาละวาดขึ้นมา

ก่อนที่เธอจะระเบิดกับทางโรงแรม ก็ทำให้คนในห้องอาหารและนักดนตรีแตกตื่น บางโต๊ะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ เริ่มพูดจา

แก้แค้น แต่ยังไม่ทันลงมือ ก็ถูกคนในร้านทั้งผลักทั้งดันกึ่งดึงกึ่งอุ้มออกจากห้องอาหารไป

สาเหตุที่สาประสบเคราะห์ร้ายในค่ำคืนนี้ เพราะบังเอิญมีเจ้าพ่อผู้ยิ่งใหญ่มาหาความสำราญด้วย การมาเจอกลุ่มเจ้าพ่อก็นับว่าโชคร้ายอยู่แล้ว ยิ่งมาไล่คนให้ลุกหนี ก็บอกได้ว่าน่าจะถึงคราวตาย ดังนั้น ละครบทนี้จึงไม่ได้จบลงเพียงแค่สองฝ่ามือ

"เกลียดไอ้พวกทอมจริง ๆ น่าจะทำให้มันเป็น

อ่านต่อหน้า 60

หลี่ หลิน หลิน

มิติที่ล้ำลึก 33-24-35

ดอกท้อแดงสดใสในลมหนาว
หิมะขาวตัดกันตะวันส่อง
กระจ่างทั่วหุบเขาเร้าใจมอง
งามผุดผ่องชวนฝันมิเสื่อมคลาย

เปรียบน้องเป็นดอกท้อสดสะพรั่ง
ดูเปล่งปลั่งแย้มบานกลีบสยาย
ทั้งดอกใบชูช่อรอมือชาย
ที่มั่นหมายเด็ดดมชมเนื้อนวล
พี่ก็คิดเช่นนั้นแหละนงนุช
ใคร่เคล้าคลึงที่สุดสิ่งสงวน
เกรงชายอื่นดัดหน้ามาเชิญชวน
พาเนื้อนวลไปก่อน...พี่นอนซม

ฝันหวานให้นานเนิ่น กับภาพชุด... เล่มที่__________
ของนางแบบประจำฉบับ ยังพอมีให้ท่านเก็บไปฝัน...
1 ชุด 5 ภาพ เพียง 50 บาท สนใจสั่งได้ทันที

ชื่อ____________________สกุล________________
บ้านเลขที่__________ ซอย __________ ถนน __________
ตำบล ______ อำเภอ ______ จังหวัด ______ รหัสไปรษณีย์ ______
ได้ส่งตั๋วแลกเงินจำนวน ________________ บาท มาด้วยแล้ว
ในนาม ชไมพร ศรีสำราญ ตู้ ปณ. 150 ปทจ.ตลิ่งชัน กทม.10170

ธนา อารีย์ชน

16 ม.ค. 2532

เลขเด่น

4 3 2

เด่นมาก

3

ชุดสามตัว 135 240 843
293 734 742

ชุดสองตัว 35 40 43 93 34 42

สรุปเลขฤกษ์เงินกำลังมาแรง

2	3	4	6
23	24	26	32
34	36	42	43
46	62	63	64

สรุปเลขฤกษ์ทองกำลังมาแรง

1	8	9	0
18	19	10	81
89	80	91	98
90	01	08	09

หลี่ หลิน หลิน

33-23-35

ชื่อ หลี่ หลิน หลิน

นิคเนม หลิน

เกิด มณฑลกวางโจว (วงเวียนใหญ่)

ส่วนสาว 19 ปี

ส่วนสัด 33-23-35

ส่วนสูง 159 ซ.ม.

ส่วนสวย ท่าทีที่อ่อนไหวระริก

ส่วนเสียว เป็นมิติที่ล้ำลึกยากที่จะบอก

รัก คนที่จริงใจ

ชอบ แบงก์สีม่วง ๆ

เกลียด อารมณ์ที่ไม่เป็นโรแมนติค

หลง คารมปนเสียงหวาน ๆ

อดีต เด็กใจแตก

ปัจจุบัน ทำงานที่ผับแห่งหนึ่ง

อนาคต อยากเดินทางไปทั่วโลกเลย

บันทึกช่างภาพ เธอมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานในอาชีพเดินแบบด้วยท่วงท่าลีลาระริกอ่อนไหวไปกับการทำงานซึ่งเป็นหลักประกันได้ว่า "หลิน" ผู้นี้มีใจรักในสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่

บทที่ 196

ไม่มีพิษไม่มีภัย

คาวรักนักศึกษา

"เริง / รามสูร"

ผมจูบยายอิ๋วอีกครั้งหนึ่งอย่างดูดดื่มเนิ่นนาน เพื่อละลายความขัดเขินให้จางหายไปจากหล่อน

และเมื่อเคลื่อนริมฝีปากออกจากกันผมก็แลเห็นดวงตาของหล่อนวะวับวามอยู่ในความมืดสลัว

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรีบร้อน เพราะผมไม่ใช่นักฉกฉวยโอกาสที่จ่อจ้องเผด็จศึกยามผู้หญิงเคลิ้มคล้อย

ผมยังคงกอดหล่อนแนบแน่นกระชับชิด แต่ใบหน้าน้อมลงจูบไซ้ซอกซอนตามวงหน้าและไต่เล็มไรผมของหล่อน....นุ่มนวล แต่ไม่อืดอาดเฉื่อยชา

หล่อนเริ่มเลื่อนฝ่ามือไล้ลามไปตามแผ่นหลังและสีข้างของผม บ่งบอกให้รู้ถึงความปรารถนาในสัมผัส

"คืนนี้จะเป็นกาลเวลาที่ผมจะขอจดจำไว้ชั่วชีวิต..." ผมกระซิบบอกขณะที่นิ้วมือเริ่มปลดปล่อยเงื่อนปมบนชุดนอนของหล่อน

"สำคัญถึงขนาดนั้นเชียวหรือคะเริง...."

"สำคัญมากสำหรับผม เพราะผมถือว่าเป็นเกียรติและความไว้วางใจที่ผู้หญิงที่มีค่าคนหนึ่งได้มอบให้ผม ไม่ใช่สิ่งที่ได้มาจากการยื้อยุดหรือใช้เหลี่ยมเล่ห์กลลวงใด ๆ ....หนาวมั้ยอิ๋ว ตรงช่องหน้าต่างนี่ลมค่อนข้างแรงนะ"

หล่อนสะท้านยะเยือกเมื่อรู้สึกตัวว่าเปล่าเปลือย

"แหม เริงนี่ร้ายกาจจริง" หล่อนพ้อ "ถอดเสื้อผ้าของผู้หญิงด้วยคำพูดก็ได้..."

"อิ๋วเต็มใจจะแก้อยู่แล้วน่ะ" ผมเริ่มลีลารื่นเริง "มันก็เลยไม่ยากเท่าไหร่"

"แล้วเริงล่ะ....จะเอาเปรียบฉันไปอีกนานมั้ย?"

"นักเล่านิทานโบราณคดีควรจะมีเสื้อผ้าติดกาย..."

"ฉันไม่ฟังแล้วย่ะ เรื่องโบร่ำโบราณอะไรนั่นน่ะ ฉันอยากฟังเริงพูดคุยเกี่ยวกับตัวเอง ตัวฉัน และใคร ๆ มากกว่า"

"ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องมีเสื้อผ้าติดกาย" ผมตอบขรึม ๆ

แต่หล่อนซอยกำปั้นทุบหน้าอกหน้าใจของผมอย่างไม่นับ

"นี่ ๆๆ เจ้าคารี้คารมนักทุบให้ตายคามือเลย!"

"โอ๊ย กลัวแล้วจ้ะ จะแก้ผ้าเดี๋ยวนี้แหละ"

ยายอิ๋วหัวเราะกิ๊กชอบอกชอบใจ

หัวเราะไม่ทันสิ้นเสียงผมก็ยืนสง่าอย่างล่อนจ้อน

"ต๊าย ทำไมไวจัง?"

"เพราะอิ๋วสวยน่ะซี"

"คนละเรื่อง"

"แต่ฉายโรงเดียวกัน"

"โธ่...เริงนะเริง..."

"ผมมีอะไรที่น่าอนาถหรือครับ?"

"เปล่าหรอก เพียงแต่ฉันอดแปลกใจไม่ได้ที่เริงมีอารมณ์ขันเหลือเฟือน่ะ ผิดไปจากที่ฉันเคยคิดไว้"

"อิ๋วคิดว่าผมต้องเป็นยักษ์เป็นมารล่ะซี"

"ฮื่อ....ก็เคยเห็นเริงเล่นฟุตบอลเป็นแบ็ค อัดกับกองหน้าของคู่ต่อสู้ตูม ๆ แล้วยังตอนเล่นรักบี้อีก โอ๊ย เถื่อนจนปิดบัญชีไม่ลงเลยล่ะ"

"แต่ในสนามรักผมนุ่มนวลมาก"

"ไม่ซาดิสม์แน่นะ?"

"ไปถามดูได้ว่ามีผู้หญิงคนไหนเคยโดนผมทุบหรือเปล่า"

"นั่นน่ะซี...จะให้ถามคนไหนบ้างล่ะ?"

"เอ้อ อย่าไปออกชื่อเธอเหล่านั้นเลยนะ เป็นจรรยาบรรณที่ผมจะไม่เปิดเผย"

"หลายคน?"

"ก็....ไม่น้อยหรอกจ้ะ"

"อย่างฉันนี่อยู่ในหลักสิบหรือหลักร้อย...หมายเลขที่เท่าไหร่จ๊ะ?" อารมณ์ของยายอิ๋วชักรื่นเริง

"หมายเลขหนึ่ง...สำหรับในรอบ 24 ชั่วโมงนี้"

"แล้วเริงอยากรู้มั้ยว่าตัวเองเป็นผู้ชายหมายเลขเท่าไหร่ของฉัน"

"ไม่มีประโยชน์ที่จะรู้ นอกจากเป็นการเพาะเชื้อความขี้อิจฉาไว้ในหัวใจของผมเปล่า ๆ" ผมตอบ แล้วรั้งร่างเปลือยของหล่อนเข้ามากอด "ผมชอบที่จะเป็นผู้ชายคนปัจจุบันมากกว่า"

สองเต้าทรวงของหล่อนรำไรอยู่ในสายตาชำเลืองของผม แม้จะไม่เป็นพุ่มเป็นพวงแต่ก็กระเปาะเหลาะน่าเกาะน่ากุม ปุ่มปลายค่อนข้างใหญ่สะดุดเด่นน่า

หน่องมันซ้ำมาหนักนะ...เคยพลาดท่าถึงกับต้องพักการเรียนแอบไปเอาเด็กออก

ดูดเล่นเสียจริง ๆ

ผมกอดหล่อนกระชับชิด เบียดบดเรือนกายสู่กันเพื่อแลกเปลี่ยนความอบอุ่น จูบอย่างสุดฝีปากฝากลิ้นอีกครั้งหนึ่งแล้วจึงประคองหล่อนไปนั่งลงบนฟูกที่ปูไว้กับพื้นกระดาน ผ้าปูที่นอนสีขาวสะท้อนเรืองขับผิวกายของหล่อนให้มลังเมลืองขึ้นมาในท่ามกลางความมืดสลัว

ขณะที่นั่งเบียดชิดเคียงคลอกันอย่างนี้ดูเหมือนหล่อนจะตัวเล็กลงไปถนัดตาจนผมอยากจะอุ้มขึ้นมานั่งซ้อนตัก

-เริงตัวใหญ่จังนะ...-

-แต่ไม่น่ากลัว-

-ใครว่า...ฉันกำลังกลัวอยู่เชียวล่ะ-

-กลัวอะไร?-

"ก็....แหม..." หล่อนเอื้อมมือแตะต้องกำกุม "ฉันยังไม่เคยเจอที่มันขนาดนี้มาก่อนเลย"

"เต็มปากเต็มคำดี"

"บ้า!"

"ไม่เลย..ถ้าอิ๋วนิยม"

หล่อนนิ่งอึ้ง ผมดักคอไม่ผิดทางหรอกครับ เพราะท่วงท่าการจับกุมลูบไล้ของหล่อนบอกให้รู้ว่าคุ้นเคยกับสิ่งนั้นมาก่อนจนไม่แขยงมือ

ขณะที่หล่อนนิ่งงันด้วยความลังเลอยู่นั้นผมก็สัมผัสบีบเคล้าที่เต้าเนื้อน้อยของหล่อนแล้วเลื่อนฝ่ามือปาดลงประกบกุมส่วนที่ซ่อนซุกอยู่เบื้องล่าง

-โอ้โฮ!- ผมอุทาน

-หือ?-

"เนื้อหน้าอกของอิ๋วหลบมารวมกันอยู่ตรงนี้เอง"

"อย่าพูดทุเรศนะ"

"จริง ๆ...ผมยังไม่เคยเจอที่มันขนาดนี้มาก่อนเลย" ผมเลียนคำพูดของหล่อน

"เกินไปล่ะ" หล่อนค้อนอยู่ในความมืดสลัว

"สำหรับคนรูปร่างขนาดอิ๋วนะ"

"แล้วเป็นไง?"

"สมดุลกับผม"

"เริง...ฉันชักกลัวเสียแล้วซี"

"ทำไม?"

"เกือบปีแล้วนะที่ฉันไม่ได้.."

"ไม่ตันหรอก"

"บ้า ฉันไม่โง่เง่าขนาดนั้นหรอกย่ะ"

"ผมจะให้ความชุ่มชื่นกับอิ๋วเอง นะจ๊ะ"

"ฉันก็อยากทำความคุ้นเคยกับของเริงเหมือนกัน"

ผมค่อย ๆ เอนร่างลงนอนบนฟูก แต่หล่อนกลับนอนคว่ำคร่อมร่างผมไว้ โดยไม่ต้องชี้แนะว่าควรหันหน้าสวนกัน

แล้วอย่างนี้มีเรอะจะไม่มันส์

ผมเอี้ยวหน้ามองไปทางช่องหน้าต่าง ฟ้าเบื้องนอกเริ่มกระจ่างนวลขึ้นมาแล้ว บอกให้รู้ว่าใกล้สว่าง

ร่างแน่งน้อยอรชรของยายอิ๋วยังซุกหลับอยู่ในอ้อมกอดของผม ลมหายใจทอดจังหวะสม่ำเสมอ และบางคราวก็กรนแผ่ว ๆ ฟังไพเราะหูดีไม่หยอก

ดวงหน้าของหล่อนจิ้มลิ้มพริ้มพรายราง ๆ อยู่ในแสงขมุกขมัวของยามอรุณจะรุ่ง ผมอดไม่ได้ที่จะแนบหน้าลงแอบอิง

กำลังสองจิตสองใจอยู่ว่าควรจะจูบปลุกหล่อนหรือไม่ เผื่อหล่อนจะสนใจ "ล้างหน้าไก่" เบิกฟ้า ก็พอดีหล่อนลืมตาตื่นเพราะเสียงเปิดปิดประตูห้องของกัลยากับฉวีวรรณดังขึ้น

ผมฉกจูบที่แก้มเป็นการรับขวัญวันใหม่ทันที

"กู๊ด มอร์นิ่ง มาย สวี๊ทฮาร์ท"

หล่อนยิ้ม ยื่นริมฝีปากจุ๊บปากผม

-ค่ะ กู๊ด มอร์นิ่ง-

ผมกระชับวงแขนกอดหล่อนแน่นขึ้น

"ยังไม่สว่าง...อย่าเพิ่งตื่นก็ได้จ้ะ" ผมกระซิบริมติ่งหู "ผมจะกอดให้นอนอุ่น ๆ อีกสักครู่"

"ยายสองคนนั้นตื่นแล้ว..."

"โลกนี้มีแต่เรา" ผมหยอดเข้าให้ด้วยอารมณ์กวี

"เป็นไปไม่ได้หรอกย่ะ เดี๋ยวอีกสองคนก็ต้องแห่กันมาจากเรือนใหญ่โน่น"

"ถ้างั้นเราก็ต้องเร่งมือ"

-เร่งมืออะไร?-

-ล้างหน้าไก่-

ยายอิ๋วทำหน้านิ่ว งงงัน

"อะไรกัน อิ๋วไม่รู้จักคำนี้เรอะ?"

หล่อนส่ายหน้า

"ผมจะอธิบายให้ฟัง คำว่า "ล้างหน้าไก่" นี่เป็นศัพท์สะแลงจ้ะ...หมายถึงการเมคเลิฟกันตอนเช้ามืดหรือเช้าตรู่ท่ามกลางเสียงขันของไก่ไงล่ะ"

"แล้วเกี่ยวอะไรกับการล้างหน้าไก่ล่ะ?" หล่อนเข้าใจในพฤติกรรมแล้ว แต่ยังข้องใจในรากศัพท์

"อ๋อ...ก็หมายถึงการเอาหัวไก่ เอ๊ย ไก่ตัวนี้..." ผมเฉียงอาวุธเข้าเบียดซอกขาของหล่อน "ลงไปล้างหน้าในบ่อในบึงของอิ๋วไงจ๊ะ"

"เดี๋ยวไก่ก็สำลักน้ำตาย เท่านั้นเอง"

"ไม่หรอกจ้ะ เพราะไก่พันธุ์นี้ดำน้ำอึดมาก เหมือนพวกประดาน้ำเลยล่ะ เอ้อ...เปิดปากบ่อซีจ๊ะอิ๋วจ๋า..."

"โธ่....จะสว่างอยู่แล้ว"

"ดีซี จะได้เห็นชัด ๆ"

อิดออดพอเป็นพิธีแล้วยายอิ๋วก็พลิกร่างนอนหงายหลังกับฟูกอย่างเต็มอกเต็มใจ

□ ■■ □

ตอนสาย...หลังจากผ่านอาหารมื้อเช้ากันอย่างอิ่มหนำแล้วก็จับคู่กันแยกย้ายไปท่องตำรา

ผมยังคงเกาะติดยายอิ๋วอยู่เหมือนเดิมทั้ง ๆ ที่หล่อนก็ไม่ได้เรียกร้องว่าไม่ให้ผมไปวอแวกับคนอื่น แต่เป็นเพราะว่ากัลยากับฉวีวรรณยังเกี่ยวก้อยกันอย่างแน่นแฟ้น และยายหน่อยกับญาณีก็ไม่มีทีท่าว่าจะยอมเหินห่างกัน..ผมก็เลยต้องจำยอมเป็น "บั๊ดดี้" กับยายอิ๋ว โดยหอบหิ้วกันไปดูหนังสืออยู่ที่ใต้ร่มมะม่วงริมบึงด้านหลังของเรือนไม้ที่พำนัก

แต่ความจริงก็ดีครับ การได้ใกล้ชิดอยู่กับยายอิ๋วอีกสักวันครึ่งวันนี่น่ะเป็นโอกาสที่ผมจะหาข้อมูลเกี่ยวกับยายหน่องต่อไป

ระยะแรก ๆ ก็ตั้งอกตั้งใจดูหนังสือทบทวนคำสอนกันดีอยู่หรอก แต่พอมีกระแสลมโชยย้อนเข้ามาหนังตาก็ชักหนัก ๆ ไม่มีอะไรดีไปกว่าพักการดูตำราแล้วหันหน้าเข้าคุยกัน

-อิ๋วจบแล้วจะเรียนต่ออีกหรือเปล่า?- ผมถาม

หล่อนส่ายหน้า

-ทำไมล่ะ ขยันออกอย่างนี้น่าจะต่อปริญญาโท-

"อยากออกไปทำงานสักพักหนึ่งก่อน หาประสบการณ์ แล้วค่อยลางานมาเรียนต่อ...เงินเดือนก็ยังได้รับ แล้วอายุงานก็ไม่ขาดด้วย เพียงแต่ในช่วงที่ลาเรียนไม่มีการพิจารณาความดีความชอบ"

"อื้อฮือ..." ผมครางด้วยความชื่นชม "คิดสะระตะเอาไว้ละเอียดยิบเลยนะ กะเอาเปรียบนายจ้างเต็มที่"

"ใครว่าเอาเปรียบ มันเป็นสิทธิของลูกจ้างต่างหากล่ะ แต่บางบริษัทเขาก็ไม่ยอมนะ ถ้าอยากเรียนก็ให้ลาออกไปเลย เรียนจบอยากเข้าทำงานก็สมัครเข้าใหม่ได้"

"ถ้ารับราชการดูเหมือนจะต้องทำงานอย่างน้อยสองหรือสามปีก่อนจึงจะมีสิทธิ์ลาเรียนต่อได้ แต่สถาบันเอกชนผมไม่แน่ใจนะ"

"ฉันพยายามสอบถามมาหมดแล้วทุกแห่งที่อยากจะเข้าทำงาน ส่วนใหญ่มีระเบียบอนุญาต แต่มีเงื่อนไขต้องเรียนแขนงที่กลับมาทำงานในบริษัทนั้น ๆ ได้ และจะต้องกลับมาทำอีกอย่างน้อยสองเท่าของเวลาที่ลางานไปเรียนต่อ ถ้าเบี้ยวจะต้องถูกปรับ"

-หมายความว่าอิ๋วอยากเข้าทำงานเอกชน?-

อ่านต่อหน้า 57

เขาก้าวเข้าไปหยิบห่อพลาสติกที่ซ่อนไว้ในหม้อชักโครกออกมา ใช้ผ้าเช็ดจนแห้งแล้วแก้ห่อออกอย่างระมัดระวัง...กล่องโลหะกริชอันนั้นปรากฏขึ้นต่อหน้า

สาวลูกครึ่งพูดโดยไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนร่าง ชาง ลีก้าวเข้ามาวางมือลงบนบ่าของหล่อนอย่างนิ่มนวล

"คน ๆ นี้ใครก็กินยาก"

สาวร่วมห้องหันขวับ ปัดมือเหี่ยว ๆ ออกจากบ่า จ้องมองหน้าชาง ลี เขม็ง แสงไฟกลางห้องทำให้มองเห็นเค้าหน้าสาวลูกครึ่งละม้ายคล้ายไดน่า ลู ผมยาวสลวยเคลียไหล่

ไฝแดงใต้ริมฝีปากสะดุดตาชวนมอง

หล่อนคือ ดอร่า ลู น้องสาวคนเดียวของ ไดน่า ลู นั่นเอง!

"เมื่อไหร่นายจะพอเสียที-" หล่อนระเบิดออกมา "-หรือว่า ต้องการเห็นเขาโดนฆ่าตายไปอีกคนแบบพี่ไดน่า"

"เขาจะไม่ตายหรอก" ชาง ลี เดินเข้าไปผสมเครื่องดื่มที่บาร์ "เขาจะต้องช่วยริดรอนศัตรูของเราไปเรื่อย ๆ"

"โดยการมอบของปลอมให้เขาไว้นะรึ?"

ชาง ลี จุดยิ้มเหี้ยมและลับลมคมนัยขึ้นที่มุมปาก จิบเครื่องดื่มดีกรีแรงเสียอีกหนึ่งก่อนที่จะเผยอปากพูดออกมาเสียงหนักแน่น

"ของจริงร้อยเปอร์เซ็นต์นะที่มอบให้เขาไป"

"นาย-!!"

สาวลูกครึ่งเบิกตากว้าง ก้าวเข้าหาอย่างลืมตัว

"นายใหญ่จะต้องโกรธแน่ ๆ ถ้านายทำแบบนั้น"

มร.ชาง ลี เดินอ้อมบาร์เครื่องดื่มมาวางมือแปะลงบนไหล่ของดอร่า ลู นัยน์ตา ยิบหยีมองไม่ห่างดอกบัวคู่งามที่สะท้อนด้วยแรงหายใจแทบว่าจะปริถี่เพ้ออกมา แต่ปากพูดว่า

"ฉันไม่มีทางเลือกจริง ๆ เมื่อพวกกริชผีสิงตามมาติด ๆ แบบนั้น และในทางสืบสวนของแผนกหาข้อมูลสีหราชคนนี้เหมาะกับขบวนการดอกท้อแดงของเรามาก"

"แค่อดีตทหารรับจ้างคนหนึ่งเท่านั้นน่ะหรือ?"

ดอร่า ลูทำเสียงเยาะ ๆ ยังไม่ขยับเขยื้อนร่าง แม้มือเหี่ยว ๆ จะเปะปะลงต่ำจากบ่าก็ตาม

"เขาเป็นมากกว่านั้น มือดีของไทยแลนด์คนหนึ่งทีเดียว ถ้าใครรู้ประวัติที่แท้จริงของเขาเข้าละก็...นายใหญ่รู้ นายใหญ่ก็ต้องชอบ" เสียงของชาง ลี เบาลง เมื่อปลายนิ้วทำท่าจะสะกิดกระดุมกี่เพ้าเม็ดแรกออก

ดอร่า ลู จับมือเหี่ยวนั้นไว้ สบตาเยาะเย้ยไม่หวั่นเกรง

"แต่ถ้านายใหญ่รู้ว่านายทำแบบนี้ นายใหญ่ต้องไม่ชอบแน่!"

มือเหี่ยวที่เกาะกุมตกแผละลงอย่างหมดแรง ชายมากเล่ห์หันเข้าหาเครื่องดื่มบนบาร์ คว้ามันมากระแทกลงคอกรวบเดียวหาย ดับอารมณ์ร้อนระอุไปด้วยไฟปรารถนา

ชั่วขณะหนึ่ง เขาก็กลับมาเป็นตัวของตัวเองตามเดิม ก้าวเฉียงไปกระแทกตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดิม ดอร่า ลู เดินตามมานั่งบนโซฟาเดี่ยวอีกตัวหนึ่งใกล้ ๆ

"มาพูดกันอย่างเป็นงานเป็นการอีกที-"

ชาง ลี เริ่มขึ้น ไม่มีแววหื่นกระหายต่อไป นับว่าหมอจิตใจแข็งเอาการ ที่ระงับอารมณ์พล่านระทึกได้ดี ทั้งที่อยู่ต่อหน้าสาวลูกครึ่งผู้มีร่างยวนสวาทสองต่อสอง

"-เพราะไดน่า ลูพลาดหลายอย่าง ให้พวกกริชผีสิงตามรอยมาจากมาเลย์..."

"แต่นายก็พลาดที่ปล่อยให้พวกกันยายนทมิฬตามมาจากอียิปต์" เสียงดอร่า ลู ขัดขึ้นทันที มองหน้าผู้สูงวัยกว่าด้วยสายตาคมกริบ

ชาง ลี ยักไหล่ จุดซิการ์มวนใหม่ อันเป็นท่าทีที่เขาชอบทำเมื่อกำลังคิดหาคำพูดที่เหมาะสม

"เชื่อรึไม่ก็ตามว่า ไดน่าอีกนั่นแหละที่ไปรับฉันที่สนามบินวันนั้น พวกมันรู้จักเธอแต่ไม่รู้จักฉัน"

"ไม่จริง, พี่ไดน่าบอกว่าไปรับเพราะห่วงนาย เมื่อรู้ข่าวว่าพวกมันตามมา"

ชายเจ้าเล่ห์มองสาวลูกครึ่งด้วยแววตาที่ยากจะทายใจถูก ชั่วครู่เขาก็จุดยิ้มบาง ๆ ขึ้นที่มุมปาก ทำให้ใบหน้าภายใต้แว่นตาดำดูเหยเกชอบกล

"เธอคิดจะรายงานเรื่องนี้ไปให้นายใหญ่รู้ละซี?"

"แน่นอน หากฉันจับประเด็นได้แน่ชัด!"

ชาง ลี ส่ายหน้าเหมือนได้ฟังคำพูดของเด็กขี้โกงตัวเล็ก ๆ

"ช้าเกินไป ต่อไปหากเธอทำงานเชื่องช้าอืดอาดแบบนี้ จะถูกลบชื่อออกจากขบวนการของเรา"

"ฮึ-!" ดอร่า ลู ทำเสียงขึ้นจมูก, ชาง ลี ไม่สนใจพูดต่อไปเสียงเข้ม ๆ

"ตรงข้ามหากเธอทำงานให้สมาคมจนบรรลุตามอุดมการณ์ เธอจะได้รับสิ่งตอบแทนอย่างจุใจที่สุด"

"คนเดียวที่จะพูดได้แบบนี้ พร้อมทั้งมีอำนาจชี้ต้นตายปลายเป็นคือ นายใหญ่เท่านั้น"

ดอร่า ลูโพล่งออกมา ชายเจ้าเล่ห์หัวร่อลงลูกคอ ก่อนจะปลิ้นอะไรอย่างหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ วางลงบนโต๊ะตรงหน้า

"ต่อไปนี้ ฉันคือผู้ที่ได้รับอำนาจสูงสุดในภาคพื้นนี้!"

ดอร่า ลูจ้องมองเจ้าสิ่งที่วางบนโต๊ะอย่างไม่เชื่อสายตา มันเป็นเหรียญโลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดสองคูณสี่นิ้วชุบโครเมี่ยมวาววับ ตรงกลางมีสัญลักษณ์รูปดอกท้อแดงเป็นลายนูนเด่นชัด

"ตรามอบอำนาจ!"

ดอร่า ลู คราง พลางเลื่อนตัวลงนั่งกับพื้น ทำกิริยาคารวะผู้ได้รับอำนาจสูงสุดตามกฎของสมาคม แล้วก้มหน้านิ่งเฉยด้วยใจระทึก

มร.ชาง ลี ลุกขึ้นก้าวเนิบ ๆ ไปผสมเครื่องดื่มแก้วใหม่ด้วยลีลาเชื่องช้า เป็นจิตวิทยาข่มขวัญอย่างได้ที

ก้าวกลับมานั่งไขว่ห้างจิบเครื่องดื่มอย่างใจเย็น ก่อนจะสั่งเสียงเฉียบ

"ต่อไปนี้คือคำสั่ง..."

"เชิญนายสั่งการมาได้เลยค่ะ" แผ่วเสียงต่ำออกมา

"...อย่างช้าที่สุด พรุ่งนี้สีหราชจะต้องไปควานหาเธอที่สนามบิน"

"ท่านรู้ได้อย่างไร?" ไม่วายค้าน ช้อนตาขึ้นมองอย่างฉงน

"ฉันดูคน ๆ นี้ไม่ผิด และทายใจเขาไม่พลาด เขาจะยังไม่กลับเมืองไทยจนกว่าจะรู้ว่า เขากำลังทำอะไรอยู่"

"หมายถึงเรื่องการรับจ้างขนของเถื่อน?"

"แน่นอน. เป็นหน้าที่ของเธอที่จะต้องบอกเขา"

"หมายความว่า...."

"บอกเขาไปว่า มันคือกริชสุลต่านที่เราลักมาจากพิพิธภัณฑ์มาเลย์จริง ๆ"

อ่านต่อหน้า 57

ความเดิม ตอนที่แล้ว

ไอ้มือเหล็ก เพชฌฆาตโหดดมกลิ่นสีหราชมาจนถึงที่พักที่ไทปัน-รามาด้า การติดต่อกลับไปรังของมันทำให้สีหราชรู้ว่า หัวหน้าของมันคือใคร

สีหราชใช้ชั้นเชิงจนเอาชนะไอ้มือเหล็กได้ มันคายความลับออกมาเพราะทนการทรมานแบบหฤโหดของเขาไม่ได้ แต่แล้วแววตางูเห่าของมันกลับเป็นคำพิพากษาชีวิตชั่วของมันเอง...

12

ดอกท้อแดง

05.13 น.

ที่จอดรถหลังไทปัน-รามาด้า โฮเต็ล, สิงคโปร์

ไอ้มือเหล็กผู้หมดสภาพร่างกาย อ่อนเปลี้ยไปทั้งแขนขา ไม่มีแรงแม้แต่จะยกแขนขึ้นปลดล็อคหน้ากากเหล็ก เมื่อโดนสีหราช เดชา ยัดลูกเกลี้ยงเข้าไปพร้อมกับปิดล็อคแน่นหนา

ไม่มีแรงแม้แต่จะป้ายขาลงจากอานรถมอเตอร์ไซค์ของมัน

ได้แต่เกลือกกลิ้งหน้ากากลงกับท่อนแขนบนแฮนด์เดิ้ลไปมา

พอสีหราชพุ่งร่างโดดตัวลอยลงบังถังขยะคอนกรีตหนาทึบมุมตึก เขาก็สอดตามองออกไปที่ไอ้มือเหล็กที่กำลังเกลือกใบหน้าทุรนทุราย

มันไม่ต้องทรมานนานเกินไป

บรึ้ม ม มม่ม!

เสียงแรงระเบิดลูกเกลี้ยงของมร.ชาง ลี ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว หมวกกันน็อคกระเด็นลอยคว้าง พร้อมกับหัวที่ขาดหลุดออกจากบ่า กระเด็นออกจากร่างไปด้วย แรงระเบิดทำให้ร่างของมันกระเด็นกลิ้งไปคนละทางกับรถมอเตอร์ไซค์คันงามใหม่เอี่ยม

เวลาเดียวกันนั้นเอง

ณ อีกมุมหนึ่งของเกาะสิงคโปร์ เป็นแหล่งลี้ลับของตึกสูงระฟ้า ภายในห้องหับกว้างขวาง เย็นฉ่ำไปด้วยแอร์คอนดิชั่น บุรุษร่างเล็กร้องแกร้งในชุดจีนกรุยกราย สวมแว่นเรย์แบนด์ชนิดปรับแสงได้ นั่งจมอยู่บนโซฟาตัวใหญ่

มร.ชาง ลี!

เขายังไม่ตาย เหมือนที่ตำรวจสิงคโปร์รู้ ทว่าพวกสมาคมกริชผีสิงไม่รู้

เบื้องหน้าของเขามีตู้ทึบสีดำสนิท ลักษณะเหมือนเครื่องวิทยุรับส่งเครื่องหนึ่งวางอยู่ไฟแดงบนหน้าปัดบอกให้รู้ว่า เครื่องกำลังทำงาน

ห่างออกไปทางริมผนังห้องเป็นบาร์เครื่องดื่มเล็ก ๆ บนสตูลมองเห็นร่างสาวลูกครึ่งคนหนึ่งนั่งคลึงแก้วสิงคโปร์สลิงอย่างเฉยเมย ใบหน้าหมองเศร้า

มร.ชาง ลี ปลายหางตามองโคนขาอวบสะพรั่งที่พ้นรอยแหวกของกี่เพ้าออกมานิดหนึ่ง แล้วหันกลับมามองเครื่องรับส่งวิทยุ มันเงียบเสียงไปชั่วระยะหนึ่งแล้ว

ชายจีนร่างเล็กจุดซิการ์มวนเล็กยาวปรี๊ด สูดควันเข้าปอดเต็มอีกแล้วปล่อยมันไหลออกมาทางรูจมูกเป็นสาย เลื่อนสายตามาที่เครื่องโทรศัพท์ข้าง ๆ อย่างรอคอย

แน่นอน สรรพสำเนียงที่เกิดขึ้นให้ห้อง 1213 และ 1215 ของโรงแรมไทปัน-รามาด้ามันมาดังขึ้นที่นี่ แม้กระทั่งเสียงการต่อสู้, การสอบสวนของสีหราช เดชา

นับว่า ข่ายงานของดอกท้อแดงกว้างขวาง และหูตากว้างไกลมาก

ชาง ลีเผยอยิ้มอย่างพอใจ เมื่อเขาคิดว่า เขาเลือกคนไม่ผิด สีหราช เดชาคนนี้เหลี่ยมคูทันเกมและทันเขาทุกอย่าง เหมาะที่จะดึงเข้าร่วมงานด้วยจริง ๆ

กริ๊ง ๆ...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขารีบยกหูขึ้นฟังรายงานทันที

"เขาฆ่าไอ้มือเหล็กแล้วละนาย!"

"ด้วยอะไร?" ถามเสียงเรียบ

"ระเบิด..."

แล้วปลายสายก็รายงานเหตุการณ์ตั้งแต่สีหราช เดชา ประคองไอ้มือเหล็กมาที่รถจนกระทั่งถึงการวางระเบิดเด็ดหัวไอ้มือเหล็ก

ชาง ลี วางหูโทรศัพท์ลงอย่างนิ่มนวล ดีดนิ้วเปาะ ก่อนลุกขึ้นกล่าวว่า

"ฝีมือเฉียบจริง ๆ คนไทยคนนี้ เขาฆ่าศัตรูสำคัญของเราลงได้อีกคนหนึ่งแล้ว"

"ตราบใดที่เขายังไม่โดนฆ่า..."

8

คาวดารา

"รงค์ โรจน์รวี"

แพรวนึกไม่ถึงเลยว่า หล่อนจะเป็นดารา ได้ง่ายๆ ดูสิ หล่อนเฝ้าใฝ่ฝันมานานนับปี แต่บทจะพบความสำเร็จ ดูมันช่างง่ายดายเกินกว่าที่หล่อนจะคิดเสียอีก

อย่างนี้มั้งที่เขาเรียกว่า "ดวง"

หล่อน มีดวงที่จะเป็นดารา ได้ง่าย ๆ แล้วเดี๋ยวนี้ หล่อนก็ไม่ได้ชื่อสั้น ๆ ว่า **แพรว** เหมือนเก่าแล้ว หล่อนได้ชื่อใหม่จากการตั้งชื่อให้ของหนังสือพิมพ์ฉบับยักษ์ที่เสี่ยวิชัย แสงศิริ พาหล่อนไปฝากเนื้อฝากตัว พร้อมขอให้นักข่าวชื่อดังคนนั้นตั้งชื่อให้

แพรวพรรณ ปัทมา

คือชื่อที่หล่อนใช้แสดงหนังเป็นชื่อง่าย ๆ ที่นักข่าวคนดังตั้งให้ โดยยึดถือชื่อเก่าของหล่อนเอาไว้ต่อเติมลงไปใหม่ และตั้งนามสกุลให้ง่าย ๆ มันจะได้จำง่าย นักข่าวคนนั้นบอก

แต่หล่อนก็ยังถูกเรียกติดปากว่า แพรว เหมือนเดิม

แพรว จำวันแรกจนถึงวันที่เข้าฉากถ่ายทำภาพยนตร์ของเสี่ยวิชัย เรื่อง "ถึงคราวหล่อนสู้ตาย" ได้ดี

ชื่อหนังเรื่องแรกของหล่อนโลดโผนเอามาก ๆ จนคนจำติดปาก มันเป็นชื่อแบบสองง่ามสองแง่ แต่เนื้อเรื่องกลับกลายเป็นเรื่องของ ผู้หญิงที่ถูกผู้ชายรังแก จำยอมเพื่อรักษาชื่อเสียงไว้ จนในที่สุด นางเอกของเรื่องก็เหลืออด ยอมสู้ตายเพื่อสอนบทเรียนให้พระเอกของเรื่องหลาบจำเสียที

ชื่อของแพรวพรรณ ปัทมา นางเอกใหม่จากภาพยนตร์เรื่อง "ถึงคราวหล่อนสู้ตาย" ดังระเบิดขึ้น เห็นจะเป็นเพราะชื่อหนัง มีบทส่งให้ แพรวดังขึ้นมาโดยไม่ยาก

"ถึงคราวหล่อนสู้ตาย" ยังไม่ทันฉาย แพรว ก็ดังไปทั่ว จากการประชาสัมพันธ์ของเจ้าของหนัง จากการเชียร์ของหนังสือพิมพ์และพี่มานะ อัครเดช ก็ช่วย "ลุ้น" ฝากฝังบรรดาช่างภาพด้วยกัน ให้นำหล่อนไปถ่ายภาพตีพิมพ์ตามนิตยสารนับสิบ ๆ ฉบับ

แพรวพรรณ ปัทมา มีทั้งภาพถ่ายสวยงามและประวัติก่อนมาเป็นดารากระจายกันไปทั่ว

ประวัติของหล่อนไม่มีอะไรด่างพร้อย อยู่ที่เด่นชัยต่างหากจะมาโวยวายแฉความสัมพันธ์ที่หล่อนมีอะไรกับเขา แต่เด่นชัยก็เงียบมีแต่เพียงจดหมายที่เขียนมาถึงแพรว บอกแต่ว่าคิดถึง เขาไม่ได้เขียนถึงเรื่องเร้นลับของเขากับแพรว

เพราะแพรวมันฉลาดพอ รีบเขียนจดหมายไปหาเด่นชัยก่อน ขออย่าให้เด่นชัยเขียนรำพันเรื่องราวเก่า ๆ มาถึงหล่อน เพราะแพรวมันรู้ว่าจดหมายที่มาถึงหล่อนจะต้องถูกคนของเสี่ยวิชัย แสงศิริ เปิดออกอ่าน ในฐานะที่หล่อนเป็นดาราของเขา

แพรว ดักทางไว้ก่อน เรื่องราวฉาวโฉ่ที่หล่อนกลัวว่าเด่นชัยจะรำพันมาจึงไม่มี

คงมีแต่สองเพื่อนซี้คืออีแต้มกับนังอ้อย ที่เขียนจดหมายมาแสดงความยินดีกับหล่อนและเล่าถึงเด่นชัยว่าตั้งแต่แพรวจากมานั้น เด่นชัยกลายเป็นคนดื่มหนัก และเป็นเพื่อนดื่มคู่ใจกับพ่อของหล่อน

แพรวรู้ดีว่า เด่นชัย คงหาทางออกด้วยการดื่มเหล้าหนัก เพื่อให้มันหลับง่าย จะได้ไม่คิดถึงหล่อนอีก เด่นชัย คงปลงตกคงรู้ตัวดีว่าหล่อนเป็นดาวมีหรือจะมองดินอย่างเขา

สาธุ...ถ้าเด่นชัยปลงตกได้เช่นนั้น คงเป็นบุญของหล่อน ที่สร้างเอาไว้

หล่อนอดกลัวไม่ได้ว่าเด่นชัยจะห้าวตามมารังควานหล่อน แต่เวลาก็ผ่านไปกว่าสามเดือนแล้ว เด่นชัยไม่มีแม้แต่เงาที่จะมารังควานหล่อน

เขาคงเสียสละ ยอมทำตัวเป็นพ่อพระ เปิดทางสวรรค์ให้หล่อนกระมัง?

แพรวอดนึกขอบใจและนิยมชมชอบความเป็นลูกผู้ชายจริงของเด่นชัยไม่ได้ ก็ดีที่เขาเป็นเพื่อนดื่มเหล้ากับพ่อของหล่อน พ่อจะได้ไม่เหงา มีเด่นชัยเป็นเพื่อนคุย นี่ถ้าหล่อนเบื่อหน่ายวงการบันเทิงแล้ว แพรวคิดว่าอาจจะกลับไปอยู่กับเด่นชัย อย่างคู่ผัวตัวเมียที่ดีต่อกัน เด่นชัยคงจะรอการกลับมาของแพรวแน่ ๆ

แต่คนอย่างแพรวรึจะมีวันเบื่อหน่ายวงการบันเทิง ที่หล่อนสู้ฝันมานาน พอฝันสำเร็จ หล่อนจะรามือรึ ลาจากไปให้โง่สิ

แพรวสลัดความคิดถึงพ่อถึงบ้าน ถึงเด่นชัยถึงความเก่า ๆ เสียสิ้นเชิง หล่อนกำลังเริ่มทอแสง ค่าตัวแสดงหนังเรื่องแรก เพียงแค่สองหมื่นบาท จากเสี่ยวิชัย แสงศิริ หล่อนก็ถือว่ามันมากพอดู แต่แพรวมันก็ใช้จ่ายหมดไปเพียงไม่กี่วัน ด้วยการซื้อหาเสื้อผ้าใหม่เพียงแค่สองสามชุดเท่านั้น

หล่อนยอมรับว่า เสื้อผ้าที่พี่เฉลิมศรีพา ไปตัดนั้นมันแพงหูฉี่ แต่มันก็สวยเอามาก ๆ เพราะเป็นฝีมือดีไซเนอร์ชื่อดัง ที่หล่อนเคยอ่านพบในหนังสือแฟชั่น

หล่อนใส่มันออกงานสังคมที่มานะ อัครเดชชักจูงไป เสื้อผ้าที่ทางกองถ่ายจัดหาให้ มันไม่หรูหราเหมือนชุดที่หล่อนไปตัดมาใหม่นี้ จนหมดค่าตัวที่ได้มา แต่เมื่อแพรวมันใส่ออกงาน ทำให้เป็นที่สนใจของคนที่พบเห็น

ทำให้แพรวมันภูมิใจที่ใคร ๆ ก็นิยมชมชอบกับเสื้อผ้าที่หล่อนใส่ สมกับเป็นนางเอกหนังคนใหม่ ที่กำลังมาแรง

หล่อนจะทำตัวล้าหลังเชย ๆ ไม่ได้ ของแบบนี้มันต้องแข่งกัน

แพรวเริ่มรู้จักคนมากมาย โดยเฉพาะเพื่อนดาราด้วยกันทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง รุ่นแม่ หล่อนอ่อนน้อมกับทุกคน ในบรรดาดารารุ่นพี่ หล่อน

พี่บันเทิงเป็นฝ่ายพูดคนเดียว เพราะแพรวไม่กล้าที่จะโต้ตอบ กลัวเสียงของตัวเองจะสั่นระรัวบอกความอ่อนแอของวัยสาวที่กำลังกระเจิดกระเจิงด้วยอารมณ์สวาท

ยอมรับว่า รู้สึกนิยมชมชอบนักแสดงรุ่นพี่คนนี้มาก

บันเทิง วรานันท์

เป็นนักแสดงรุ่นพี่ ที่มักแสดงบทเสี่ยใหญ่ เห็นจะเป็นเพราะลักษณะของพี่ บันเทิงภูมิฐาน สมลักษณะเสี่ย และอันที่จริง พี่บันเทิงคนนี้ก็มีฐานะทางบ้านร่ำรวยพอดู มีความรู้สูง พี่บันเทิงเป็นคนจีนร้อยเปอร์เซ็นต์

ที่แพรวศรัทธาพี่บันเทิงก็เพราะแกเป็นคนพูดคุยสนุก มีเรื่องขำขันเฮฮาไม่ขาดระยะ และพี่บันเทิงมีพรสวรรค์ในทางร้องเพลง และเล่นเปียนโนได้อย่างไพเราะมาก

แพรว รู้จักกับพี่บันเทิงในกองถ่ายหนัง ที่พี่บันเทิงรับบทเป็นเสี่ยใหญ่ในหนังเรื่องแรกของหล่อน "ถึงคราวหล่อนสู้ตาย"

รู้จักกับพี่บันเทิงเพียงไม่กี่วัน แพรวยอมรับว่า มันกลายเป็นความสนิทสนมเหมือนกับรู้จักกันมาเป็นแรมปี

พี่บันเทิงมีลูกเล่นแพรวพราวพูดคุยให้ใคร ๆ หัวเราะไม่หยุดปาก *แพรวเองก็พลอยเพลิดเพลินไปด้วย วันไหนมาถ่ายหนังไม่มีพี่บันเทิงเข้าฉากละก็วันนั้นแพรวรู้สึกเหงาชอบกล*

หล่อนบอกกับตัวเองไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมถึงไปนิยมชมชอบผู้ชายหนุ่มใหญ่อย่างพี่บันเทิงได้ทั้ง ๆ ที่พระเอกหนังหรือพระรองที่แสดงหนังร่วมกันต่างก็มีความหล่อสมาร์ทและชื่อเสียงที่เหนือกว่า บันเทิง วรานันท์

หรือว่า เขามีเสน่ห์ในตัวเหลือล้นที่ดลใจให้หล่อนชื่นชมเขา

หล่อนยอมรับว่าผู้ชายถึงไม่หล่อ แต่ขอให้มีเสน่ห์ในตัวเป็นใช้ได้ รสนิยมของแพรวในเรื่องผู้ชายหล่อนไม่เคยคิดที่จะชอบผู้ชายหล่อแบบยี่เก หรือหล่อแบบหน้าผู้หญิงเหมือนอย่างพระเอกคนดังหลาย ๆ คน หล่อนว่าเขาหล่อจริง แต่หล่อแบบผู้หญิง ซึ่งไม่มีอยู่ในความฝันของหล่อนเลย

แพรว ชอบผู้ชายหน้าคมเข้ม หล่อนว่ามันบึกบึนสมคำว่า "ผู้ชาย"

แต่สำหรับบันเทิง วรานันท์นั้น หล่อนยอมรับว่าถึงพี่บันเทิงจะไม่จัดอยู่ในประเภทหล่อหน้าผู้หญิง หรือหล่อหน้าเข้มแบบ "ผู้ชาย" แต่พี่บันเทิง มีเสน่ห์ตรงที่ช่างพูดช่างคุย มีเรื่องให้คนที่รับฟังหัวเราะเฮฮาไม่หยุด แม้นพี่บันเทิงจะอ้วนจนลงพุงสักหน่อย แต่ก็เป็นลักษณะของคนมีเงิน อาเสี่ยเงินหนาดี ๆ นี่เอง

ข้อสำคัญพี่บันเทิงมีนัยน์ตาขี้เล่น สนุก จนดูไม่มีพิษมีภัยกับใคร

แล้วกลางดึกของคืนนั้นแพรวก็มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับพี่บันเทิงอย่างไม่ตั้งใจหลังจากที่ผู้อำนวยการสร้างวิชัย แสงศิริ กับเมียคือพี่เฉลิมศรี พาหล่อนมางานวันเกิดของผู้กำกับคนดังคนหนึ่งที่หล่อนเคยได้ยินชื่อของเขาบ่อย ๆ ในผลงานสร้างและกำกับหนังใหญ่มีระดับหลายเรื่อง

บันเทิง วรานันท์ มาในงานวันเกิดของผู้กำกับคนนั้นด้วย ในฐานะดาราและเพื่อนซี้ ทั้งพี่บันเทิงก็เป็นเพื่อนสนิทซี้เก่ากับพี่วิชัย ผู้อำนวยการสร้างร่างอ้วนราวกับช้าง ในฐานะที่ทั้งคู่เคยเรียนหนังสือมาด้วยกัน จนรู้ไส้กี่ขนต่อกี่ขดของกันและกันดี

เจ้ากรรม ที่รถซีตรองคันใหม่เอี่ยมของผู้อำนวยการสร้างวิชัยเกิดเอ็กซิเดนตายกลางถนน ท่ามกลางฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก ทั้งพี่เฉลิมศรีกับพี่วิชัยก็ปวดหัวกับรถซีตรอง ราคาแพงนี้ ที่มันดูออกจะพยศเอาบ่อย ๆ แต่ก็จำเป็นต้องใช้ เพราะถือเป็นเฟอร์นิเจอร์ประดับบารมีของผู้อำนวยการสร้างอย่างวิชัย และพี่เฉลิมศรี

กลางดึกฝนตกหนักอย่างนี้ ใครจะมาช่วยได้ พี่วิชัยบ่นอย่างหัวเสียครั้นจะทิ้งรถไว้กลางถนน ก็ไม่ปลอดภัยแน่ จะเข็นเข้าข้างทางก็ไม่ไหว เพราะเป็นรถระบบออโตเมติค จะนั่งหง่าวกันในรถทั้งสามคนก็ไม่ปลอดภัย เผื่อสิบล้อเจ้ากรรมห้อตะบึงมาชนตูมเดียวก็เละทั้งรถและคนนั่ง

พี่วิชัย กำลังนั่งด่าฝนฟ้าเจ้ากรรมที่ตกลงมา ไม่ลืมหูลืมตาก็พอดีมีรถเก๋งวิ่งมาจอดเทียบทั้งสามคนมองฝ่าสายฝนออกไป ก็เห็นว่าเจ้าของรถเก๋งสีเทานั้นคือพี่บันเทิง วรานันท์ นั่นเอง

พี่วิชัยก็เลยได้ไอเดียให้พี่เฉลิมศรี กับแพรวนั่งรถของพี่บันเทิงไปตามช่างมาแก้รถให้ติด ตัวพี่วิชัยจะนั่งรออยู่ในรถ ที่เปิดไฟกะพริบบอกถึงสัญญาณของรถเสียกลางถนนอยู่

แพรวพรรณ ปัทมา ก็ต้องวิ่งตากฝนเสื้อราตรีชุดสั้นตัวเก๋พลอยเปียกฝนไปด้วย มานั่งตัวสั่นกระทบไอเย็นจากแอร์ในรถเก๋งของบันเทิง วรานันท์ โดยมีพี่เฉลิมศรี นั่งมาในตอนหลังของรถด้วย

พี่เฉลิมศรี บอกสถานที่ของช่างแก้รถขาประจำ ที่จะต้องไปเคาะประตูเรียกกลางดึกให้มาแก้รถให้ แต่เพราะมีเงินหนาพอที่จะจ่ายค่าแรงได้อย่างสูง ปัญหาช่างแก้รถกลางดึกจึงไม่เกิดขึ้นกับพี่เฉลิมศรี และพี่วิชัย

"แอ๋วไปกับรถช่างเอง พี่เทิงช่วยพาแพรวไปส่งบ้านก่อนก็แล้วกันนะ"

พี่เฉลิมศรี เรียกชื่อเล่นของตัวเองกับคนที่สนิทสนมอย่างพี่บันเทิง เพราะคงเห็นว่าดึกมากแล้วตีสองกว่าขืนพาแพรวไปที่รถก็เสียอีก คงจะสว่างคาตา จึงหวังดีให้แพรวมันได้กลับไปนอนพักผ่อนเสียก่อน

พี่เฉลิมศรี ก้าวขึ้นรถกระบะของช่างฟิตที่คุ้นเคยกัน เพื่อจะนำทางไปยังรถซีตรองที่จอดตายประจานหน้าเจ้าของรถอยู่กลางถนน พี่บันเทิงก็ออกรถฝ่าสายฝนแยกไปจากกัน

"หนาวมั้ยแพรว"

พี่บันเทิง หันมาทำตาเจ้าชู้กับแพรว ที่มันก็อ่านใจพี่บันเทิงออกว่า สายตานั้นมีความหมายยังไงกับแพรว ที่พอจะรู้ทันผู้ชายได้ไม่น้อย

แพรวมันเองก็มีความว้าเหว่พอประมาณ ของที่เคยกินอย่างรสชาติกามารมณ์ที่นังแพรวมันเคยเสพติดมาจากเด่นชัยก็ยังคุกรุ่นอยู่ในร่างกายสาวอวบอัดที่เต็มไปด้วยไฟปรารถนาของหล่อน

บัดนี้นานกว่าสามสี่เดือน ที่แพรวไม่เคยได้รับรสสัมผัสจากไอสวาทที่เคยเสพมากับเด่นชัย บางคืนแพรวมันเคยนอนฝันถึงบทรักที่หล่อนเคยร่วมสนุกกับเด่นชัย จนกลายเป็นฝันเปียกไปก็มี เพราะแรงของโฮโมนในร่างกายสาวเลือดลมแรงด้วยไฟปรารถนาพุ่งฉีดให้หล่อนมีอาการเกร็ง เมื่อฝันไปถึงว่าหล่อนกำลังเปลือยกายล่อนจ้อนรอรับการบุกประชิดติดตัวของเด่นชัย ที่เขาร่วมรสรักรสสวาทบนเตียงกับหล่อนจนถึงวินาทีสุดท้าย แพรวถึงกับตัวเกร็ง ขาทั้งสองข้างหนีบกับหมอนข้างแน่น และกลายเป็นฝันเปียกกลางดึกไปก็มี

เมื่อสะดุ้งตื่นกลางดึกแพรวมันจึงรู้ว่า ตัวเองฝันไป พยายามระงับใจไว้ เคยมีหลายครั้งที่แพรวรู้สึกอึดอัดเพราะมีความต้องการก็ของเคยกินเคยลิ้มลอง

อ่านต่อหน้า 58

85

-สมมติว่าป๋อมาถึงที่นี่แล้ว แต่ว่ามีคนอยู่ข้าง ๆ รถนี่สักคนหนึ่ง ป๋อจะออกมาได้ยังไงโดยที่ไม่ให้เขารู้น่ะ อีกอย่างหนึ่งตอนที่เจอพวกตำรวจตั้งด่านที่ปากทางบ้านเราน่ะ ถ้าไม่มีพี่อยู่ด้วยพวกนั้นอาจจะตรวจค้นรถคันนี้อย่างละเอียดยิบก็ได้น่ะ-

พี่แหม่มอธิบายเหตุผลต่างๆ ให้ผมฟัง ซึ่งผมก็นิ่งฟังอย่างสงบ เพราะเหตุผลของเธอนั้นเป็นจริงหมดทุกประการ เธอถามผมต่ออีกว่า

"ป๋อเข้าใจพี่หรือยังล่ะ"

"เอ้อ...ครับพี่แหม่ม"

"งั้นก็รีบหลบไปได้แล้วจ้ะ"

เธอโบกมือไล่ผม

"เดี๋ยวพวกนั้นกลับออกมาเห็นเข้าเสียก่อน"

"ครับ"

ผมขยับจะก้าวเท้า พี่แหม่มเรียกเบา ๆ

-ป๋อ-

ผมหันไปมองหน้าเธอ

"โชคดีนะจ๊ะ"

"ขอบคุณครับพี่แหม่ม"

ผมพาตัวเองหลบมาจากพี่แหม่ม ทิ้งให้เธออยู่แก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ผมต่อไป ส่วนตัวผมนั้นก็รีบเดินอย่างเร่งรีบไปยังบ้านของนายสมพลที่อยู่ห่างออกไปจากปั๊มน้ำมันประมาณ 3-4 ก.ม. ผมหมดเหงื่อไปโขทีเดียวก็ถึงหน้าบ้านของนายสมพลซึ่งเป็นครึ่งตึกครึ่งไม้ 2 ชั้นอยู่ในเนื้อที่ 100 ตารางวาเศษ

ผมรู้สึกดีใจอยู่ประการหนึ่ง *ที่สมัยเมื่อ 3-4 ปีที่แล้วสมัยที่ผมยังเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยมนั้น ผมได้ไปเที่ยวตามบ้านของคนในบริษัทอยู่บ่อย ๆ การเป็นลูกชายคนเดียวของประธานบริษัททำให้ผมเข้านอกออกในจนรู้ลู่ทางเป็นอย่างดี*

เพลิงแค้นนักรัก

"อรรถกร รักษาสุข"

ภายในบ้านรถของนายสมพลยังจอดอยู่ ชั้นบนนั้นผมเห็นว่ามีไฟเปิดสว่างอยู่ทุกห้องแสดงว่าเจ้าของบ้านยังไม่ได้เข้านอน

-ดีหละ-

ผมพึมพำกับตัวเอง

"อีกไม่นานมึงก็จะได้นอนไปตลอดเลย"

ผมเลือกปีนเข้าทางด้านขวาของรั้วเพราะในบ้านตรงนั้นมีเรือนกล้วยไม้ที่ทำให้ผมแฝงตัวได้โดยที่คนข้างบนมองลงมาไม่เห็น

ครู่หนึ่งผมก็เข้ามาหมอบอยู่ข้างกระสอบใส่ใยมะพร้าวสำหรับยัดก้นกระถาง ตัวบ้านอยู่ห่างออกไปแค่เมตรกว่า ๆ เท่านั้นเอง

ประตูหลังบ้านถูกเปิดออกด้วยวิธีง่าย ๆ คือแกะบานเกร็ดที่หน้าต่างติดกับประตูออก 2-3 แผ่น แล้วล้วงมือเข้าไปถอดกลอนออก

-ชะตามึงขาดแล้วไอ้สมพล-

ผมยิ้มเหี้ยมเกรียม

ประตูถูกปิดใส่กลอนไว้ตามเดิมเมื่อผมเข้ามาในตัวบ้านแล้ว ค่อย ๆ ย่องขึ้นไปชั้นบนอย่างช้า ๆ เสียงในห้องนอนที่ประตูแง้มอยู่นั้นบ่งบอกว่าเจ้าของบ้านกำลังวุ่นวายอยู่

ผมเบียดร่างชิดขอบประตูโผล่ศีรษะเล็กน้อยเข้าไปมองเหตุการณ์ภายในห้อง ผมเห็นนายสมพลกำลังเก็บเอกสารและของใช้บางอย่างยัดใส่ในกระเป๋าเดินทาง 2-3 ใบ

-เตรียมหนีกูหรือวะ-

ผมหัวเราะเบา ๆ

"มึงไม่มีทางหนีกูได้หรอกไอ้สมพล"

มือของผมดันประตูให้กว้างออก ก้าวเท้าเข้าไปในห้องช้า ๆ นายสมพลหันมามองแล้วเบิกตากว้างด้วยความตกใจอย่างเต็มที่

"คุณอรรถกร"

เขาอุทานออกมา ผมยิ้มให้เขา

"สวัสดีครับคุณสมพล"

"แบบมึงนี่ต้องเจอแบบตื่นจากความฝันมาพบกับความจริง มึงถึงจะรู้รสว่ามันเป็นอย่างไรบ้างสำหรับความผิดที่มึงทำลงไป"

"เอ้อ..."

"เก็บข้าวของจะไปไหนหรือครับ"

"คุณอรรถกรมีธุระอะไรกับผมหรือครับ"

"อยากคุยด้วยน่ะ"

นายสมพลค่อย ๆ ขยับตัวไปที่โต๊ะใกล้ ๆ มือของเขาเลื่อนไปบนโต๊ะ ผมยิ้มอยู่ในลักษณะที่มีความพร้อมอยู่แล้ว พอนายสมพลตวัดมือขึ้นมาผมก็กระโจนเข้าไปถึงตัวของเขา ปืนในมือของเขาที่ติดขึ้นมานั้นถูกผมฟาดสันมือลงที่ท่อนแขนเต็มแรง

-โอ๊ย...-

ปืนหลุดลงไปบนพื้น กำปั้นซ้ายตวงเข้าที่ท้องของเขาเสียงดังบึ๊ก นายสมพลตัวงอลงมาก็พอดีกับกำปั้นขวาที่งัดเข้าปลายคางเต็มแรง

-พล็อก...-

นายสมพลผงะหงายหลังลงไปกองกับพื้นห้อง ใบหน้าที่เหยเกของเขานั้นก็ต้องมีอันสะบัดไปอีกด้วยแรงของเท้าขวาของผมซึ่งหวดตูมเข้าที่กกหู

-พลั่ก...-

ร่างของนายสมพลสงบเงียบ

"มึงต้องโดนแบบนี้ถึงจะสาสม"

ผมพูดเสียงกร้าว

"เมื่อมึงทำได้ กูต้องทำมึงได้เหมือนกัน"

ไม่มีเสียงตอบหรือพูดใด ๆ ออกมา ผมเดินไปก้มดูก็เห็นว่านายสมพลนั้นสิ้นสติไปเสียแล้ว ใบหน้าบวมขึ้นมาตรงรอยที่โดนเท้าขวาเข้าไป

"กูจะทำกับมึงยังไงดีนะ"

ผมพึมพำเบา ๆ

"ถึงจะเหมาะสมกับสิ่งที่มึงทำเอาไว้"

ผมกัดกรามแน่น ใช้ความคิดพิจารณาถึงการลงโทษต่อนายสมพลว่าจะทำอย่างไรดี ผมหันไปมองรอบ ๆ ห้องแล้วก็มีปีศาจเข้ามาสิงสู่ในจิตใจของผมอย่างรวดเร็ว

"กูคิดได้แล้ว"

ผมยิ้มเหี้ยม ๆ

"แบบมึงนี่ต้องเจอแบบตื่นจากความฝันมาพบกับความจริง มึงถึงจะรู้รสว่ามันเป็นอย่างไรบ้างสำหรับความผิดที่มึงทำลงไป"

หน้าต่างทุกบานปิดสนิทหมดแล้ว เสียงแอร์ดังเบา ๆ อยู่ด้านนอก ผมหันไปหยิบเศษผ้าที่มีอยู่แถวนั้นมายัดใส่เข้าไปในปากของนายสมพลจนแน่น มือของเขาข้างขวาถูกผมจับมามัดติดกับเก้าอี้ ส่วนมือซ้ายนั้นปล่อยว่างไว้

"เดี๋ยวเถอะมึง"

ผมหัวเราะในลำคอ

"กูจะบรรเลงเพลงแค้นให้มึงฟัง"

ผมออกไปค้นของที่ต้องการนอกห้อง เพียงครู่เดียวผมก็ได้ของที่ต้องการ ผมถือมันขึ้นมาบนห้องก็พบว่านายสมพลเริ่มได้สติแล้ว

"เป็นยังไงครับ"

ผมทักทายเบา ๆ ขณะที่ก้าวไปยืนจังก้าอยู่ใกล้ ๆ

"เตรียมตัวจะหนีผมน่ะนึกว่าหนีพ้นเหรอ"

เขาเหลือกตาขึ้นมามองพร้อมกับใช้มือข้างซ้ายยกขึ้นจะแกะผ้าจากในปากออก ผมหวดตีนเข้าที่แขนของเขาเต็มแรง

"อื้อห์..."

เสียงของนายสมพลเล็ดรอดออกมาเพียงค่อย ๆ เท่านั้น แขนซ้ายตกวูบไม่มีแรงพอที่จะทำอะไรได้อีก

"คุณสมพลรับผิดชอบงานบัญชี"

ผมพูดกับเขาเสียงเรียบ ๆ

"เท่าที่ผมตรวจดูบัญชีของบริษัทก็ไม่พบอะไรผิด แต่อย่างว่าหละครับ ผมตรวจเพียงคร่าว ๆ เท่านั้นเอง เพราะไม่มีเวลามากพอ บัญชีอาจจะถูกตกแต่งไว้เรียบร้อยก็เลยไม่พบอะไร แต่ผมสงสัยเหลือเกินว่าคุณมีเงินฝากธนาคารหลายล้านบาท"

พูดถึงตอนนี้ผมก็นาบแข้งเข้าที่ชายโครงของเขาเมื่อเขาพยายามจะขยับตัวอีก

"พลั่ก..."

"อยู่เฉย ๆ สิ"

ผมตวาดใส่หน้า

"ผมพูดคุณต้องฟังผม"

เจอเข้าไปแบบนี้ทำให้นายสมพลอยู่ในอาการสงบขึ้นทันที ผมยิ้มออกมาได้ต่อท่าทางของเขา

"ดีมากคุณสมพล"

ผมพยักหน้าช้า ๆ

"เอาหละ!...ผมจะพูดต่อแล้วนะ"

แข้งขวาหวดเข้าจุดเดิม

"พลั่ก..."

"พยักหน้าสิครับว่าเข้าใจแล้ว"

นายสมพลรีบพยักหน้าทันที 2-3 ครั้งติดต่อกัน

"เงินฝากในธนาคารของคุณผมจะไม่สนใจหรอกว่าเอามาจากไหน แต่ผมสนใจที่ทำไมในเวลา 3-4 วันนี้ คุณถึงถอนเงินออกมาหมดทุกบัญชี เหลือติดไว้บัญชีละไม่กี่พันบาทเอง"

ผมเว้นระยะพูดเพื่อสร้างความกดดันให้เพิ่มขึ้นอีก

"เอาหละ...คุณอาจจะเดือดร้อนต้องใช้เงินด่วนก็ได้ แต่คุณก็บอกว่าตอนนี้มีคนคอยติดตามคุณอยู่ตลอดเวลา คุณเป็นวัวสันหลังหวะนี่ครับ คุณคิดว่าคนที่ลงมือฆ่าคนอื่น ๆ อยู่น่ะอาจจะตามมาฆ่าคุณบ้าง คุณก็เลยสร้างเรื่องว่าถูกตำรวจตาม"

ของในมือที่ค้นขึ้นมาได้นั้นถูกขยับให้กระชับมือขึ้น

"ผมรู้ว่าตำรวจไม่ตามคุณแน่นอน แล้วการที่คุณคิดว่ามีคนอาจจะตามฆ่าคุณบ้างก็ไม่ใช่อีกเหมือนกัน เพราะผมเองคือคนที่รู้เรื่องทั้งหมด"

ของในมือของผมเริ่มใช้งานทันที

"ตึ๊บ !"

ฆ้อนในมือขวาถูกหวดทักทายก่อนที่มือซึ่งถูกมัดติดกับเก้าอี้ นายสมพลดิ้นโผงผางด้วยความเจ็บปวด

"มือมึงทำความผิดไว้เยอะ"

มือซ้ายจ่อตะปูขนาด 3 นิ้วกับมือของเขา มือขวาของผมหวดฆ้อนไปบนหัวตะปู

"อื้อห์..."

นายสมพลดิ้นรนอย่างเต็มที่แต่ก็ไม่พ้นไปจากแรงหวดฆ้อนที่ตามลงไปอีก 3-4 ทีจนตะปูตรึงมือของเขาไว้แน่น เลือดโกรกลงเต็มเก้าอี้

"คราวนี้กูก็ไม่ต้องมัดมือมึงแล้วหละ"

ผมก้มลงไปแก้เชือกที่มัดมือเอาไว้ นายสมพลรวบรวมแรงใช้มือซ้ายล็อคคอผมจนล้มลงไปเก้าอี้กลิ้งตามมาด้วย

"โธ่ไอ้สัตว์"

ผมขยับตัวเล็กน้อยก็หลุดออกมา

"ริจะสู้กูอีกเหรอ"

ตะปูตัวที่สองถูกจ่อลงบนฝ่ามือ

"ตึ๊บ...ตึ๊บ...ตึ๊บ..."

หวดฆ้อนลงไป 3 ทีติดต่อกัน ร่างของนายสมพลดิ้นพรวดพราด แต่ยิ่งดิ้นก็ทำให้เขาต้องเจ็บปวดมากขึ้นอีก เพราะมือที่ถูกตรึงด้วยตะปูนั้นต้องกระทบกระเทือนตามไปด้วย ผมหยุดดูเขาอยู่ครู่หนึ่ง

"อยู่เฉย ๆ ดีกว่า"

ผมเตือนด้วยความหวังดี

"ดิ้นไปก็เจ็บมากขึ้นเปล่า ๆ"

ใบหน้าของนายสมพลบิดเบี้ยวเหยเกเจ็บปวดอย่างที่สุด ผมมองอย่างเฉยเมย ไร้ความรู้สึกเมตตาใด ๆ ต่อภาพตรงหน้า ในเมื่อผู้ใดได้สร้างรอยแค้นไว้มัน ผู้นั้นก็ต้องได้รับการตอบแทนเป็นของธรรมดาอยู่แล้วอย่างแน่นอน

"มือของมึงใช้ทำความผิดก็ต้องลงโทษที่มือของมึงให้สาสม กูต้องการให้มึงรู้ถึงรสชาติของความเจ็บปวดว่ามันทรมานเพียงไร"

ขาดคำผมก็ก้มลงคว้าข้อมือข้างซ้ายของนายสมพลกดแน่นกับพื้นห้อง ตะปูถูกจ่อด้วยมือที่เลื่อนขึ้นสูงแล้วใช้เท้าเหยียบไว้แทน

"มึง"

ฆ้อนในมือกระหน่ำลงไปที่หัวตะปูเต็มแรง

"ตึ๊บ !"

ร่างของนายสมพลไหวเยือกขึ้นสุดตัว มือทั้งสองข้างถูกตรึงด้วยตะปูอย่างแน่นหนา ผมยิ้มออกด้วยความสะใจในภาพตรงหน้า

"อโหสิให้ผมด้วยนะคุณสมพล"

ผมก้มศีรษะให้เขาเล็กน้อย

"ถ้าไม่อโหสิให้ก็ตามมาทวงคืนได้ทุกเวลาเลยนะ"

ตะปูอีกตัวหนึ่งถูกนำไปจ่อที่หน้าผากของนายสมพล เขาพยายามสะบัดศีรษะให้พ้นจากตะปู ผมหัวเราะเบา ๆ

"ยังไงมึงก็ต้องตายไอ้สมพล"

ผมวางฆ้อนกับตะปูลงบนพื้น สองมือยกขึ้นสูงไปเหนือศีรษะของนายสมพล ครู่เดียวก็ลดลงต่ำจนได้ระดับแล้วตวัดมือเข้าหาสองหูของเขาเต็มแรง

"เพี๊ยะ !"

แบบนี้เขาเรียกว่าตบบ้องหู มันทำให้ผู้ที่ถูกตบนั้นชะงักไปได้ชั่วขณะทีเดียว ผมยิ้มเหี้ยม ๆ ตะปูขนาด 3 นิ้วกับฆ้อนถูกหยิบขึ้นมาใหม่

"อโหสิ"

มือซ้ายจ่อตะปูเข้ากลางหน้าผาก มือขวาหวดฆ้อนลงไปพอหน่วง ๆ ตะปูจมลงไปได้ประมาณหนึ่งนิ้ว

อ่านต่อหน้า 59

80

ขอแค่ครั้งเดียว

"ยุพา รำไพ"

ปุบปับน้าหวานก็ผลักออกจากสะโพกสดสะพรั่งโดยที่ผมไม่รู้อีโหน่อีเหน่อะไรทั้งสิ้น

และพริบตานั้นเอง

น้าหวานก็หมุนกายขวับ ไม่ได้หมุนไปทางไหนหรอก ก็หมุนประจันหน้าใส่ผมตรง ๆ ก่อนจะก้มตัววาบลงไปคุกเข่ากลางหว่างขาของผมพอดิบพอดี

"น้าหวาน..."

"เรียกทำไม ไอ้บักห่ำ!"

"ผะ-ผม...."

"ทำไม?"

"จะ-จวนจะระเบิดแล้ว..."

"ก็ระเบิดเลยซิวะ รอห่าหยัง!"

"ตะ-แต่ว่า..."

"อะไร?"

"น้าหวานบะ-บอกว่าให้รอเดี๋ยว..."

"ไม่ต้องรอแล้ว ระเบิดได้เลย"

"หะ-ให้ผมระเบิดกลางอากาศนี่เหรอ"

"เออ!"

"มะ-มันเคว้งคว้าง..ผมคงทรมานตายแน่ ๆ...ทะ-ทำไมไม่ให้ผมระเบิดเข้าไปในนั้น..ข้างหลังน้าหวานนั่น..."

"ไม่เอ๊า!"

"ทำไมเล่า"

"เสียดาย!"

"หมายฟามว่า?"

"ข้าอยากให้เอ็งระเบิดแบบนี้มันดีกว่ากันเยอะ"

"ดีกว่ายังไง ไม่มีอะไรรองรับเลย ผมคงจะ..."

"ไม่ต้องวิตกกังวลอะไรร้อกก์ก์...ข้ารองรับอยู่แล้ว-เร็ว!"

"หมายฟามว่า..."

"พูดมากนัก ข้ากินเองซะเลย!"

นึกว่ากินท่าไหนซะอีก

ที่แท้ก็กล้ำกินของผมทันทีไม่ปล่อยให้ผมยืดเยื้อเหยียดผยองเฉย ๆ อีกแล้ว ตอนแรกคงจะรอแรงระเบิดจากผมเพื่อจะได้เปรอะเลอะเต็มใบหน้าตามที่น้าหวานชอบเป็นชีวิตจิตใจอยู่แล้ว แต่เมื่อผมชักช้าเหมือนไม่เข้าใจอะไรเลย จึงกลืนกินซะเองราวกับหลงใหลในรสชาติอาหารชิ้นนี้อยู่ทุกเวลานาที

ถ้าผมระเบิดจากข้างหลังน้าหวานซะเลย มีอยู่เท่าไหร่ก็คงทะลักทลายออกไปเท่านั้นไม่มีสิ่งอื่นใดจะต้องไปรีดนาทาเร้นอีกแล้ว

แต่กับปากน้าหวานไม่ยักเป็นอย่างงั้น

ระเบิดจนหมดสิ้นไปแล้วน้าหวานยังไม่ยอมหยุดยั้งง่าย ๆ ทั้งขยอกทั้งขยับจนแทบจะหลุดหายลงไปในลำคออยู่แล้ว กลีบปากชุ่มฉ่ำยังเม้มลึกต่อไปอีกเรื่อย ๆ กระทั่งกระเดือกจนเต็มเอือก ผมถึงกับตาค้าง

ร้องครางหวีดหวิว

"โอ๋ยย์ย์...น้าจ๋า..."

"สะใจดีมั้ย"

"พอซะที..ผม..มะ-ไม่ไหวแล้ว..."

"มันเป็นยังไง ลองพูดมาซิ!"

"เหมือนใจจะขาดริก ๆ"

"เพราะฝีปากของข้าน่ะเหรอ"

"ใช่.."

"คิดว่ายังมีอีกมั้ย หมดรึยัง-หือม์ม์?"

"มะ-หมดแล้ว..."

"แน่ใจนะ"

"ป๊ะโธ่เอ๊ยย์ย์..ขะ-ของผมเองแท้ ๆ ทำไมจะไม่รู้..โดนน้าหวานเอาไปทำวิตามินคราวนี้ ผมคงหมดแรงระเบิดกับใครไปหลาย ๆ วันแน่ ๆ"

"ก็ดีซี้...ข้าจะได้ลิ้มลองความเข้มข้นของเอ็งอีก รู้มั้ยว่ามันทำให้ผิวพรรณของข้าเต่งตึงมีน้ำมีนวลก็เพราะไอ้เชื้อวายร้ายแสนจะซุกซนของเอ็งนี่แหละ"

"ยิ่งกว่ายาวิเศษวิโสในโลกนี้เลยมั้ย?"

"แน่นอน!"

"ถ้างั้นผมต้องคิดตังค์แล้วล่ะ"

"ค่าอะไร?"

"ก็ที่น้าหวานกินเข้าไปน่ะซีคำล่ะพันห้า"

"พ่อมึง!"

"สิบคำก็หมื่นห้า"

"มะเหงือกแน่ะ ไอ้เ..ร!"

ไม่ยักด่าใส่พุงผมเฉย ๆ

ดันเขกทั้งกำปั้นลงบนเป้าโด่เด่ของผมอย่างจัง ทำเอาผมสะดุ้งเหยง ร้องเอาซะสุดเสียง

"โอ๊ยย์ย์!"

คืนนั้นเอง

หลังจากเลิกงานตามปกติเมื่อเวลาตีสอง ผมก็เฆี่ยนรถขับกลับบ้านรวดเร็วด้วยใจห่วงใยพี่ย้อยเหลือหลาย ไม่รู้ว่าหนีหายไปตั้งแต่เช้าไปไหนมาบ้าง หรือว่าไปแล้วไปลับไม่กลับเข้าบ้านอีกแล้วก็เหลือจะคาดเดาได้ถูกต้อง

ถ้าหากกลับมาแล้ว ก็ยังพอหาทางแก้ไขกันได้

แต่ถ้าไปซะแล้ว ไม่กลับมาอีกเลย

"ผมจะทำยังไง?"

แม่คงด่าผมเปิง ที่พี่ย้อยพี่สาวบุญธรรมของผมหายออกจากบ้านไปทั้งคนเพราะผมเป็นตัวต้นเหตุก่อเรื่องบัดสีบัดเถลิงขึ้นในบ้าน

น้าหวานก็คงจะช่วยด่าผมอีกแรงในฐานะที่ผมทำให้พี่ย้อยท้องแล้ว ป้องกันอะไรไม่ได้

คิดไปก็ใจหาย!!

ยิ่งคิดก็ยิ่งจะปวดกบาลซะมัด

พอขับรถเข้าบ้านเห็นปิดไฟมืดมิดผมก็เซ่อเลย ทั้งซึมทั้งเศร้าอย่างที่ไม่เคยว้าเหว่วังเวงอย่างนั้นมาก่อน

ขนาดพ่อผมตาย ยังไม่เซ่อเท่านี้

นี่มาเจอะเอาบ้านทั้งบ้านมืดมิดสนิทราวกับบ้านร้างฉะนี้ ผมก็แทบจะเดินหันหลังออกจากบ้านเมาหัวราน้ำให้รู้แล้วรู้แร่ด

แตใจหนึ่งก็รั้งเอาไว้

อย่างน้อย ๆ ก็เดินเข้าบ้านซะก่อน แล้วรอคอยแม่กลับจากตระเวนขอหวยค่อยกระแซะถามแม่ถึงเรื่องพี่ย้อยก็ยังไม่สายเกินไปนัก

คิดแล้วก็ใจชื้นขึ้นมาบ้าง

พอเปิดไฟในบ้านแชะ ผมก็แทบจะผวา

"พี่ย้อย!"

เรียกซะลั่นบ้านเมื่อเห็นพี่ย้อยพี่สาวบุญธรรมของผมนั่งหน้ามุ่ยบอกบุญไม่รับอยู่กลาง

เราจะต้องร่วมแรงร่วมใจกันเพื่อให้เหตุการณ์ครั้งนี้ผ่านไปเรียบร้อย ฉันจะรับผิดชอบเองทั้งหมด พี่ย้อยเพียงแต่ยอมทรมานบ้างเท่านั้นเอง

เก้าอี้รับแขกคนเดียวเงียบ ๆ ปล่อยผมยาวสยายเต็มไหล่เต็มหน้า ผมนึกว่าโดนผีหลอกเข้าแล้ว

"..นึกไงมานั่งคนเดียวมืด ๆ กลัวพี่จะไม่อยู่ซะแล้ว"

พี่ย้อยฉวัดสายตามองผมแว่บ ทำท่าจะพลั้งปากออกมาแล้ว กลับจ้องตาเฉย!

"ฉันเป็นห่วงพี่ย้อยแทบแย่เลยรู้มั้ย โทรไปที่ทำงานเค้าก็บอกว่าพี่ย้อยลาป่วย ไม่ได้ไปทำงานเลยไม่รู้ว่าพี่ย้อยไปไหน และก็ไม่รู้จะไปตามหาได้ที่ไหนถึงจะพบ ก็ได้แต่กลุ้มกะโหลกทั้งวัน คิดห่วงกังวลทั้งวัน ทำไมหนอพี่สาวเราถึงได้ทอดทิ้งเราไปได้นะ ช่างไม่มีเยื่อใยไมตรีกะเราซะบ้างเลี้ยย์ย์...พอท้องแล้วก็จะทิ้งเราไปซะแล้ว..."

เพี๊ยะ!

กำลังจะนั่งลงเคียงข้างอยู่แล้ว พี่ย้อยก็ซัดผมซะเต็มแก้ม ทำเอาผมประสาทสะดุ้งสองตลบ

"ซะ-อุ๊ยย์ย์..."

อุทานได้แค่นั้น พี่ย้อยพี่สาวบุญธรรมของผมก็ระเบิดอารมณ์ออกมาเลยเดี๋ยวนั้น

"ไอ้จัญไร... ไอ้ปีศาจร้าย... ไอ้คนรกโลก...คนอย่างแกน่ะเหรอรู้จักห่วงใยชั้น รู้จักคิดถึงชั้น...ชาติหน้าตอนบ่าย ๆ มั้งที่แกจะรู้สึกกะชั้นอย่างเงี้ย...รู้มั้ยว่าวันนี้ทั้งวันชั้นไปไหนมา!"

"ไม่รู้หรอก"

"แกรู้มั้ยว่า...ชั้นเดินไปไหนมามั่ง!"

"ไม่รู้เลย"

"งั้นก็รู้ไว้ซะซี่...ชั้นไปฆ่าตัวตายมา!"

"ซะ-เอ๊ยย์ย์..."

"แกรู้มั้ยว่า...ชั้นไปฆ่าตัวตายแบบไหน...ชั้นถึงยังไม่ตาย"

"ยากที่จะรู้..."

"ชั้นไปกระโดดน้ำตาย...อุตส่าห์เดินไปถึงกลางสะพานพระรามหกแล้ว...เกาะราวสะพานขึ้นไปแล้ว...เห็นสายน้ำลิบ ๆ อยู่ข้างล่างโน่นแล้ว..."

"กระโดดตูมเลย"

"เปล่า..."

"อ้าว-?"

"ชั้นไม่กล้า...ว่ายน้ำไม่เป็น...กลัวสำลัก...กลัวว่าจะตายลำบาก...กลัวว่าตายไปแล้ว...เนื้อตัวจะขึ้นอืด...ยังไม่อยากตายแบบนั้น"

"เลยเปลี่ยนใจกลับบ้าน?"

"ยัง..."

"ไปไหนอีกเหรอ?"

"ขึ้นไปบนตึกธนาคารสูง ๆ"

"เพื่อ..."

"กระโดดลงข้างล่าง!"

"แถวไหน?"

"สีลม!"

"แล้วไง ไม่สำเร็จเหรอ"

"เห็นรถมันเหลือเท่ากล่องไม้ขีด...กลัวว่ากระโดดลงไปแล้ว...กระดูกคงแหลกเละไม่เป็นชิ้น"

"ก็เลยเปลี่ยนใจ กลับบ้าน"

"ยัง..."

"ไปไหนอีก?"

"กินข้าว"

"แล้วไป รู้จักคิดก็ดีแล้ว ฆ่าตัวเองไม่สำเร็จ เลยหิวซีนะ"

"ก็...ไม่รู้จะทำยังไง อยากตายก็อยากตาย แต่ก็ไม่กล้า...ใจมันไม่แข็งพอ...คิดถึงแม่ที่เลี้ยงดูชั้นมาแต่เล็กแต่น้อยก็สงสาร กลัวว่าแม่จะช้ำใจ...เสียใจ...ชั้นเกลียดแกรู้มั้ย... ไอ้จัญไร... ไอ้ปีศาจร้าย...ทำชั้นท้อง...ทำให้ชีวิตชั้นต้องเปลี่ยนแปลงไปหมด!"

"ไม่ได้เปลี่ยนตรงไหนเลย"

"ทำไมจะไม่เปลี่ยน...ความรู้สึกนึกคิดไม่เปลี่ยนเหรอ...ท้องที่ใหญ่ขึ้นแกจะว่ายังไง...แกจะให้ชั้นทำยังไง ไอ้ปีศาจร้าย!"

"ฉันหาทางออกไว้แล้ว"

"หายังไง!"

"ก็..."

"หาแบบไหน!"

"ออกไปเช่าบ้านอยู่ที่อื่น"

"ใคร?"

"พี่ย้อย..."

"ไอ้ควาย"

"ทำไมล่ะ"

"ไม่เอ๊า!"

"ทำไมเล่า ฉันจะพาพี่ย้อยไปเอง เราจะช่วยกัน..."

"อะไร?"

"หาบ้านเช่า..."

"ไม่เอา!"

"ฟังฉันก่อนซี...อย่าเพิ่งเอา

(อ่านต่อหน้า 58)

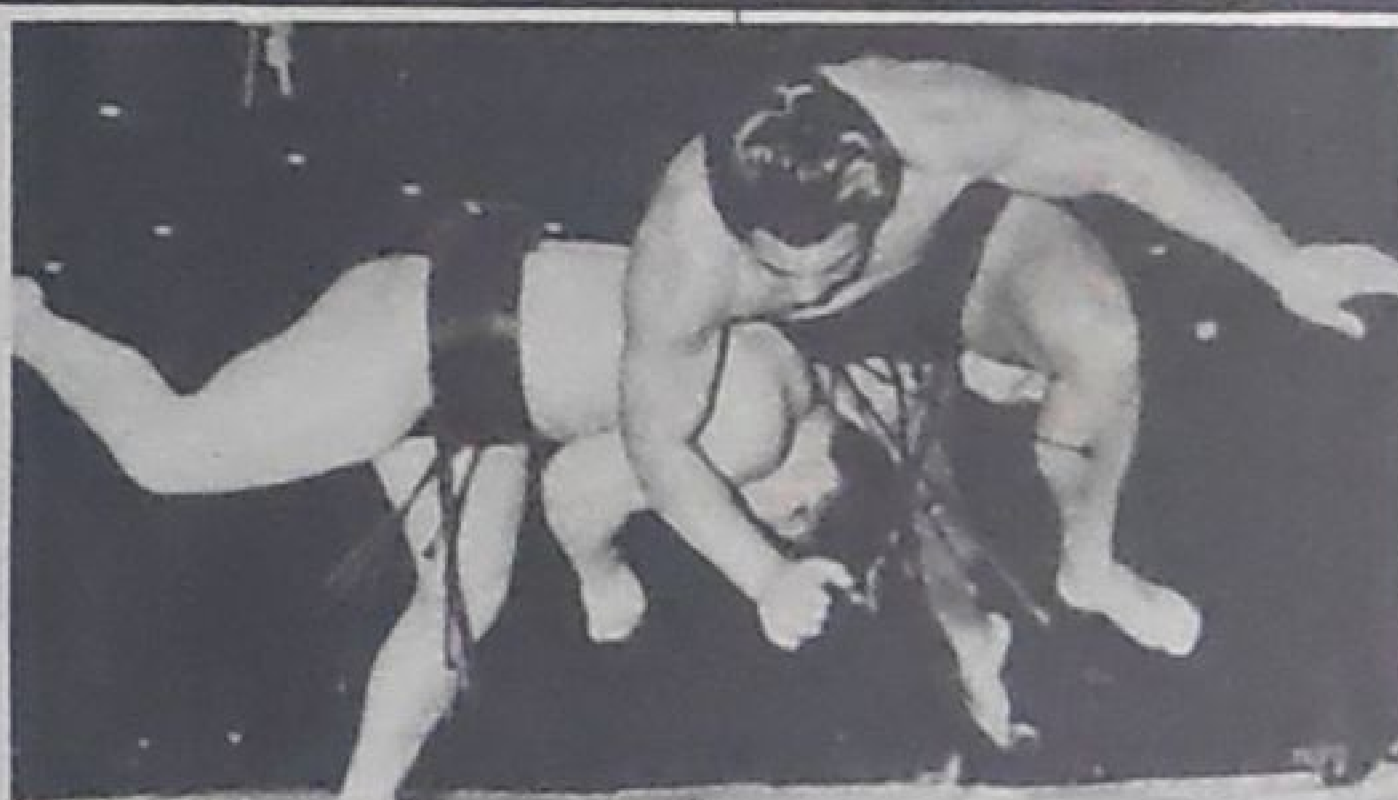
ซูโม่คืออะไร?

ซูโม่นั้นมิใช่มวยปล้ำนะครับ ใครที่เข้าใจผิดไปขอโปรดเข้าใจกันเสียใหม่

ซูโม่ คือเกมกีฬาชนิดหนึ่งที่ชาวญี่ปุ่นโดยเฉพาะคนแก่ ผู้เฒ่าผู้สูงอายุ ชอบกันมากเสียเหลือเกิน

ซูโม่นั้นว่ากันว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากประเพณีอันเก่าแก่ตามวัดต่าง ๆ ในสมัยโบร่ำโบราณ ส่วนจะกี่ร้อยกี่ปีย้อนหลังนั้น ผมก็ลืมสอบถามมาเสียด้วยสิ

เอาเป็นว่าซูโม่ในยุคจรวด-ดาวเทียม-และเลเซอร์นี้ เป็นกีฬาประจำชาติญี่ปุ่น ไปเรียบร้อยแล้ว มีการแข่งขันกันทุก ๆ ฤดู คือฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาวและก็ฤดูใบไม้ผลิ

หากมาแข่งในเมืองไทย คงแข่งลำบากสักหน่อย เพราะเมืองไทยเราฤดูกาลมันดูมั่ว ๆ กันอยู่ชอบกล

ใครจะเล่นซูโม่นั้น มิใช่แค่อ้วนฉุมีน้ำหนักเกิน 100 กิโลกรัมเท่านั้น ต้องฝึกฝนให้แข็งแรง เพราะต้องมีศิลปะด้วย มิใช่แค่ดัน ๆ ให้คู่ต่อสู้ล้มลงไปเท่านั้นจะต้องเข้าค่ายบำรุง ฝึกวิทยายุทธกันอย่างหนักทีเดียว

คนไทยผู้ใดคิดจะเล่นซูโม่แล้วหละก้อ โปรดเปลี่ยนความคิดได้แล้ว

เพราะ...ต้องกิน ต้องดื่มเป็นพายุบุแคมกันทีเดียวคุณเอ๋ย

มื้อหนึ่งต้องสวาปามข้าวอย่างน้อย ๕ ชาม เอาแค่นี้ก็พอแล้ว กินกันล้มละลายไปตาม ๆ กันทีเดียวจะบอกให้

และอีกอย่าง อ้วน ๆ แบบนี้นะ โอ้ย...หาเมียยากตายโหงเลยคุณ...!!

25

ริชาร์ด แลงฟอร์ดไม่ใช่นักดื่มประเภทคอทองแดง เขาเคยประสบด้วยตัวเองว่าฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้พลังทางเพศเสื่อมถอยมาครั้งหนึ่ง และเขาจะปฏิบัติตัวกับสุรารสแรงด้วยความไว้ตัวและยำเกรงเสมอเป็นนิจ แต่เขาก็ยังดื่มได้เมื่อถึงคราวจำเป็นและถ้าเขาแอบเทวิสกี้ญี่ปุ่นทิ้งมากกว่าดื่ม เจ้าสิ่งที่ใช้สอดเข้าไปของเขาก็ยังคงแข็งแรงดี เขาไม่แม้แต่จะคิดไล่ให้ทันชัมวา-ชิมะ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ เมื่อไปส่งกันถึงที่พักในท้ายที่สุด ตัวแทนของชิบะก็ไร้สตินอนแอ้งแม้งอ้าขาผวาปีกอยู่บนเบาะท้ายรถยนต์เมอร์ซีเดสแล้ว

แลงฟอร์ดรู้สึกโล่งอก โอกิอยู่กับชัมวาชิมะด้วย ต้องใส่ใจดูแลนายของมันและบางทีอาจต้องลากชัมวาชิมะไปนอนบนเตียงด้วย แลงฟอร์ดไม่ได้ให้ความห่วงใยมากนัก สิ่งสำคัญก็คือเขาเป็นอิสระจากการไม่พูดไม่จาของโอกิในบัดนี้อย่างน้อยที่สุดก็ชั่วโมงสองชั่วโมงละ

เข็มนาฬิกาบอกเวลาหลังสี่ทุ่มไปเล็กน้อยเมื่อแลง-ฟอร์ดกลับมาถึงโรงแรม รับลูกกุญแจจากเคาน์เตอร์หน้าแล้วขึ้นลิฟท์มายังห้องสูทบนชั้นที่สี่ เมื่อถอดเสื้อแจ๊คเก็ตออกอย่างเร็ว เขาสวมเสื้อสเว็ตเตอร์คอม้วนสีเข้ม เปลี่ยนรองเท้าไปใส่บู๊ทหุ้มแข็งพื้นยางและคุ้ยเลือกเสื้อหนัง เย็บติดหมวกคลุมสีดำอมครามตัวหนึ่งออกมาจากตู้เสื้อผ้า เมื่อปิดไฟในห้องแล้ว เขาก็ย่องไปที่ทางเดินร่วมอย่างระมัดระวัง ไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้นเลยขณะที่เขาเดินผ่านลิฟท์และย่องลงมาตามขั้นบันได

ที่ชานบันไดชั้นหนึ่งเขาพบทางออกหนีไฟฉุกเฉิน ประตูทางออกนั้นเปิดออกได้อย่างสบายเพราะเป็นกลอนที่มีกลไกแบบง่าย ๆ แลงฟอร์ดก้าวออกไปยังทางหนีไฟซึ่งเป็นบันไดเหล็กที่ทอดลงมายังลานเล็ก ๆ ซึ่งรกไปด้วยถังขยะ มีประตูอีกบานนำตรงออกไปที่ถนน และในไม่กี่นาทีถัดมา เขาก็นั่งอยู่บนเบาะหลังของรถแท็กซี่คันหนึ่ง พร้อมกับขมวดคิ้วนิ่วหน้าขณะที่จุดบุหรี่สูบ

ถ้าการลอบออกจากโรงแรมโดยไม่มีใครพบเห็นเป็นเรื่องง่าย แลงฟอร์ดก็รู้ดีว่าการจะเข้าไปให้ถึงเขตของบริษัทชิมาดะในบริเวณอู่ต่อเรือโกเบคงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย และเมื่อเข้าไปภายในแนวเขตนั้นแล้ว การขึ้นไปบนเรือซีบี ๙ ลำมหึมาก็อาจยากเย็นแสนเข็ญทีเดียว แต่ขณะที่รถรับจ้างแล่นผ่านถนนอันว่างเปล่ามืดทึม

ปัญหาที่บีบรัดแลงฟอร์ดมากที่สุดก็คือการพยายามคิดว่าทำไมเขาจึงมีความรู้สึกอยากกลับไปที่เรือลำนั้นอีก ในยามที่สติสตังเป็นปกติ ชัม-วาชิมะฟุ้งฝอยถ้อยคำโกหกออกมาเป็นชุดไม่ขาดสาย

แต่ยามเมามายขาดสติเขากลับผิดแผกไปโดยเปิดเผยให้เห็นถึงความขึ้งเครียดและสิ้นหวังของเขาออกมาอย่างเต็มที่ไม่อำพราง ริชาร์ดแลงฟอร์ดเงี่ยหูฟังคำพูดรัวอ้อแอ้ของเขาทุกคำพูด แต่ชัมวาชิมะก็ไม่ได้พูดอะไรที่ให้ร่องรอยเรื่องที่เขาสืบหาอยู่เลย ใช่ว่าแลงฟอร์ดมีความคิดอันกระจ่างชัดเจนในเรื่องที่เขากำลังสืบค้นก็หาไม่ ทั้งหมดที่เขามีก็คือความสังหรณ์ใจที่ดูเหมือนเชื่อได้แน่ว่าความตายของดอกเตอร์ซี.อี.เบลีย์ไม่ใช่เรื่องตรงไปตรงมา ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุหรือเป็นการวางแผนโดยจงใจก็ตาม

ด้วยไม่แน่ใจในอาณาบริเวณของอู่ต่อเรือ แลงฟอร์ดรีบจ่ายเงินค่าโดยสารให้คนขับแท็กซี่ทันทีที่เขาแลเห็นเงาตะคุ่มของเรือและโรงเก็บสินค้าซึ่งทะมึนอยู่ในฟ้ากลางคืน ดูเหมือนคนขับมีท่าทางงงงวยถ้ากิริยาอาการนั้นไม่ใช่ความ

เขาต้องคอยหาโอกาส ถ้าเขาเลือกช่วงเวลาผิด เขาก็คงถูกกระแทกแบนเป็นกล้วยปิ้งเหมือนแมลงวันตัวเล็ก ๆ เท่านั้นเอง

ระแวงสงสัยโดยตรง แล้วแลงฟอร์ดก็ก้าวลงยืนบนบาทวิถีคอยอยู่จนกระทั่งรถรับจ้างคันนั้นลับไปที่หัวมุมถนนก่อนที่เขาจะเคลื่อนตัวต่อไป

เขาพบตัวเองอยู่ในเขตอู่ต่อเรือแทบจะก่อนตระหนักรู้และเกิดความรู้สึกเชื่อมั่นขึ้นมาในฉับพลัน ขณะที่เดินเงียบกริบไปตามถนนหินเคล้ายางมะตอยสายตรงมุ่งหน้าไปทางเขื่อนบริเวณนั้นดูเหมือนเป็นที่เปลี่ยวร้างและการหันหลังกลับมามองข้างหลังของเขาก็ไม่บ่อยครั้งเท่ากับที่มุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่ระแวง แล้วเขาก็มาถึงท่าเรือที่สงัดเงียบยาวเหยียดท่าหนึ่ง แลง-ฟอร์ดรู้ในทันทีนั้นว่าเขาทำผิดมหันต์อยู่สองประการ

เรือบีซี-๙ เป็นภาพอันประหลาดที่มองเห็นได้ชัดเจนขณะลอยอยู่ในน้ำเหมือนเกาะเหล็กขนาดมโหฬาร ที่มีเสาและหลังคาดาดฟ้าด้านท้ายเรือสว่างด้วยแสงไฟฟ้าและส่วนยาวของดาดฟ้าใหญ่อันกว้างขวางก็มีไฟอาร์คแสงกล้ากวาดสาดไปทั่ว แลงฟอร์ดสบถด่าตัวเองงึมงำ สามัญสำนึกควรบอกให้เขารู้ว่าพวกญี่ปุ่นจะทำงานกันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงและยังมีการทำงานกะดึกเป็นข้อผิดพลาดประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็คือ

จุดที่เขาอยู่ในเขตอู่ต่อเรือในขณะนี้

บีซี-9 จอดเทียบท่าเรือที่ 13 ซึ่งอยู่ห่างจากจุดที่แลงฟอร์ดยืนอยู่เพียงห้าร้อยหลาเท่านั้น แต่มันเป็นระยะทางห้าร้อยหลาของน้ำทะเลที่ขวางกั้นอยู่ เขาเข้ามาภายในเขตอู่ต่อเรือผิดทางเสียแล้ว

เมื่อเดินกลับเข้าหลบในเงามืด แลงฟอร์ดเกือบเชื่อว่าวิธีที่ดีที่สุดที่เขาต้องทำคือกลับโรงแรมก่อนที่โอกิจะกลับมาทำหน้าที่เฝ้าเขาตามเดิม แต่แล้วเขาก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างที่ทำให้ตัวเขาแข็งทื่อ บุหรี่ที่ยังไม่ได้จุดซึ่งคีบไว้ระหว่างนิ้วของเขาย่นอยู่ขณะที่กล้ามเนื้อกระตุกดึง เสียงนั้นคุ้นหูแผ่ว ๆ ผสมผสานผิดธรรมดาระหว่างเสียงพุ้ยโพงน้ำดังสวบ ๆ กับเสียงลั่นเอี๊ยด ๆ แล้วเขาก็ยิ้มกับตัวเองเมื่อตระหนักว่าเรือแจวลำหนึ่งกำลังล่องมาตามสันเขื่อน

เรือบดลำเล็กนั้นเกยกระแทกสันหินของเขื่อนและผู้ชายสองคนรีบตะกายขึ้นมาบนเขื่อน หนึ่งในจำนวนนั้นผูกเชือกหัวเรือไว้กับเสาโยงคู่เล็ก ๆ ทั้งสองยืนอยู่ครู่หนึ่ง พร้อมกับจุดบุหรี่สูบและพูดคุยกันอย่างเงียบ ๆ ไม่กระโตกกระตาก ถัดจากนั้นคนหนึ่งก็เดินไปที่ทางเข้าโรงเรือนที่ดูคล้ายกับโรงเก็บสินค้าพลางทำเสียงฮึดฮาดขณะเลื่อนประตูเปิดออกและพิงอยู่ที่ประตูนั้นขณะที่เพื่อนของมันก้าวเข้าไปข้างใน

จากที่ซ่อนในเงามืด แลงฟอร์ดได้ยินเสียงรถยนต์คันหนึ่งสตาร์ทเครื่อง เสียงเร่งเครื่องยนต์ดังกระหึ่มหนวกหู แล้วรถยนต์คันนั้นก็โผล่ออกมาจากโรงเก็บสินค้า คนขับเปิดไฟหน้าฉายแสงสาดไปทั่วแนวยาวของเขื่อนในพลัน แลงฟอร์ดแนบตัวเข้ากับกำแพงรั้วขณะที่รถคันนั้นแล่นหมุนไปรอบ ลำแสงจากดวงไฟหน้ากวาดมาทาบร่างเขา และแลงฟอร์ดได้ยินเสียงมากกว่าได้เห็นกับตาว่าประตูเลื่อนนั้นถูกปิดแต่บัดดลนั้นความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวลของเขาก็ถูกสั่งให้เตรียมพร้อมขณะที่ชายญี่ปุ่นคนปิดประตูเดินปรี่ตรงมาทางที่เขาอยู่

ชายคนนั้นรูปร่างสูงล่ำสันเหมือนโอกิ ขณะมือสองข้างเกร็งโดยไม่รู้ตัว แลงฟอร์ดยืนนิ่งคอย เป็นการยากที่จะมองให้ถนัดชัดเจนได้ด้วยแสงจ้าที่ส่องเข้าตาจนพร่าพรายแต่ชายญี่ปุ่นผู้นั้นเดินช้าและอืดอาดเหมือนโอกิไม่ผิดเพี้ยน ฉับพลันนั้นมันก็หยุดเดินและเริ่มบิดขี้เกียจ และเมื่อเสียงน้ำทะเลที่สาดกระเซ็นกราว ๆ ขึ้นมาถึงพื้นดินเงียบสงบลง ชายคนนั้นก็หันหลังเดินกลับไปที่รถยนต์

แลงฟอร์ดคอยจนกระทั่งรถคันนั้นเลี้ยวพ้นไปจากเขื่อนก่อนที่เขาจะเสี่ยงก้าวออกจากเงามืด ขณะที่เขามองลงมาที่เรือแจวซึ่งดูคล้ายลอยนิ่งไม่ไหวติงบนผิวน้ำดำมะเมื่อมเหมือนทาบทาด้วยน้ำมัน แลงฟอร์ดยังสองจิตสองใจอยู่ว่าเขาควรทำอย่างไร แล้วเขาก็ก้มตัวลงคลายเชือกผูกหัวเรือและปีนอย่างหวาดหวั่นลงไปในเรือซึ่งโยกโคลงเคลงขณะที่เขานั่งลงบนกระทงเรือ การตั้งพายเข้าหูกรรเชียงยากเย็นแสนเข็ญอย่างประหลาด แต่ในท้ายที่สุดเขาก็ทำได้สำเร็จและเริ่มพายมุ่งหน้าไปที่บีซี-9

เพราะแลงฟอร์ดแทบไม่มีความรู้ความชำนาญกับการพายเรือเลย บางครั้งเขาก็ต้องบังคับความเร็วของเรือบดลำเล็กนั้นให้แล่นเป็นแนวตรงลิ่วไปข้างหน้าเรื่อย ๆ แต่ชั่วครู่มันก็ดูเหมือนว่าเขากำลังพายวนเป็นวงกลมขณะที่พายเฉไป ขณะชำเลืองข้ามไหล่ของตัวเอง แลงฟอร์ดมองเห็นกระแสน้ำกำลังพัดพาเขาล่องไปทางหัวเรือบรรทุกน้ำมันยักษ์ เขาจึงรามือชั่วขณะพลางคาดคะเนความเร็วของกระแสน้ำ มันไหลเชี่ยวกรากและแลงฟอร์ดก็เริ่มต้นคัดพายอีกครั้ง เขารู้ว่าถ้าเขาถูกกระแสน้ำพัดพาเลยเรือลำมหึมานั้นไป มันก็อาจเป็นการยากที่จะพายกลับเข้ามาใกล้ได้อีก

แต่เมื่อเขาพายเข้ามาใกล้น้ำกลับไหลนิ่งและเขาสามารถยักย้ายเรือบดเทียบข้างเรือบีซี-9 ได้โดยไม่ลำบากและพายไปรอบท้องเรือช่วงหัวจนกระทั่งเขาถูกประกบไว้ระหว่างตัวเรืออันสูงตระหง่านง้ำกับท่าเทียบ

มันเหมือนกับอยู่ในอุโมงค์อันมืดมิดยาวเหยียด เสียงแผ่วเบาทุกเสียงอุโฆษระงมก้องอยู่รอบตัวขณะที่เขาวาดพายอย่างระวังและใช้มือดันเรือที่แล่นไปตามข้างท่าเทียบจนกระทั่งพบบันไดพาดอันหนึ่งเข้า หลังจากผูกเชือกหัวแล้ว เขาก็เริ่มปีนขึ้นเหมือนแมลงตัวกระจิดริดเกาะกระดึบข้างเรือบรรทุกน้ำมันอันกว้างใหญ่นั้น

ขณะเงยหน้ามองขึ้นไป แลงฟอร์ดสามารถคะเนขอบเขื่อนกับช่องแคบ ๆ ที่แยกมันออกจากตัวเรือได้ ดูเหมือนช่องห่างนั้นแคบมากขณะที่เขาปีนป่ายขึ้นไป เขารู้ว่าระยะห่างคงราวสี่ฟุต เขาสังเกตเห็นด้วยว่าเครื่องป้องกันการกระทบกระแทกติดตรึงอยู่กับเขื่อนเป็นแผ่นยาวหนาขนาดมหึมากันเรือกระแทกกับเขื่อนหิน เขาชะงักหยุดหันมองไปที่ลำเรือซึ่งเป็นแผ่นเหล็กกล้า มันเพียงแต่ไหวโคลงเล็กน้อยอยู่ในน้ำซึ่งอาจเกิดจากการถูกคลื่นจากเรือที่แล่นผ่านซัดและบีซี-9 ก็โคลง วัตถุไร้ชีวิตหนักเกือบครึ่งล้านตันบดเบียดกับเครื่องกันกระทบกระแทกอย่างไม่ปรานีปราศรัยเหนือบริเวณที่เขาต้องปีนขึ้นไป

การเสี่ยงภัยเพิ่มทวีขึ้นขณะที่เขาขึ้นไปใกล้ยอดบันไดพาด -

อ่านต่อหน้า 59

ปลาตัวใหญ่

ณ บึงตกปลาแห่งหนึ่ง ธงไชย ให้ประหลาดใจเป็นนักหนาที่เห็นชาวประมงผู้หนึ่ง ซึ่งยืนอยู่ริมขอบบึง กำลังใช้กระจกเงาบานเล็ก ๆ ส่องลงบนผืนน้ำ แทนการใช้เบ็ดหรือเครื่องมือจับปลาชนิดอื่น ๆ...

ด้วยความอยากรู้ ธงไชยจึงเดินเข้าไปหาชาวประมงผู้นั้น พร้อมกับเอ่ยถามว่า...

"คุณ...กำลังทำอะไรอยู่น่ะ..."

"ผมกำลังจับปลาโดยใช้วิธีใหม่...มันได้ผลมากทีเดียว"

ธงไชยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่เพื่อให้รู้แจ้งถ่องแท้ จึงต้องสืบถามให้ได้ความ

"นอกจากกระจกเงานี่แล้ว...คุณทำยังไงอีก..."

"คุณต้องจ่าย 100 บาท สำหรับกรรมวิธีที่ผมคิดขึ้น" ชาวประมงกล่าวอย่างแยบยล

"เอ้า...ตกลง...100 ก็ 100"

หลังจากจ่ายเงินกันเสร็จสรรพเรียบร้อย ชาวประมงก็เผยเคล็ดลับออกมา

"คุณ...ต้องใช้กระจกเงานี้...สะท้อนแสงลงบนผิวน้ำ พอปลามาเจอแสงเข้ามันจะงง และตาลายไปเอง...ทีนี้คุณก็จะจับมันได้อย่างง่ายดายที่สุด..."

"แล้ววันนี้...คุณจับปลาได้กี่ตัวแล้ว..." ธงไชยถามด้วยความซื่อ....

"คุณ...เป็นรายที่ 6 แล้วสำหรับวันนี้..."

เดือนร้าวดาวร่วง

"ชไมพร ศรีสาราญ"

15

-พี่น่ะเหมือนกับเป็นลูกอกตัญญูน่ะแหวว ไม่เคยติดต่อไปถึงทางบ้านเลยหลายปีแล้ว นี่พอนึกกลุ้มใจขึ้นมาก็คิดถึงแม่ขึ้นมาด้วยเลย น่าละอายใจเหลือเกินที่พี่เป็นลูกแบบนี้ ไม่เคยนึกถึงใครเลย เวลากลุ้มใจเวลาลำบากกายก็มีแต่คิดถึงแม่คนเดียวนี่แหละ-

แหววฟังสาวรุ่นพี่พูดออกมาเรื่อย ๆ ซึ่งตลอดเวลาที่ได้ฟังเธอก็ต้องกลั้นเสียงสะอื้นเอาไว้ไม่ให้มันออกมาจนชัดเจนเกินไป อย่างน้อยๆ เธอก็ไม่อยากให้ศรีรู้ว่าเธอนั้นร้องไห้ออกมา เพราะเธอรู้ตัวดีว่าเธอนั้นร้องไห้เพราะเหตุใดกันแน่

เรื่องคำพูดของศรีในทำนองว่าคิดถึงแม่นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งที่บีบให้เธอหลั่งน้ำตาออกมาคลอเบ้า แต่ทว่าโดยเนื้อแท้แล้วเธอหลั่งน้ำตามาจากส่วนลึกของจิตใจในความเข้าใจผิดที่เธอมีต่อสาวรุ่นพี่

เธอคิดไปว่าศรีอาจจะกระทำบางอย่างที่ไม่ประสงค์ดีกับเธอ แต่เอาเข้าจริง ๆ แล้วเธอเองเสียอีกที่มิได้ประสงค์ดีกับศรีเลย

"พี่ศรีกินข้าวหรือยัง"

แหววเลี่ยงถามเรื่องอื่นให้พ้น ๆ ไป

"กินแล้ว กินเสร็จก็ขึ้นมาเขียนจดหมายนี่หละ"

เหมือนกับว่าจะแกล้งให้เธอต้องชอกช้ำขึ้นไปอีก เลี่ยงไปแล้วก็ยังไม่วายจะย้อนกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่งจนได้

สำหรับศรีนั้นเธอก็นึกแปลกๆ ใจอยู่เหมือนกันที่วันนี้แหววมีอาการที่ผิดไปจากปกติอย่างมาก เธออยากจะถาม แต่ความเกรงใจก็มีมากพอทำให้เธอไม่ได้ถามอะไรเจ้าของห้องออกไป

ศรีชำเลืองมองสาวรุ่นน้องผู้เป็นเจ้าของห้องที่กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าเข้าไปอาบน้ำ เธอพอจะรู้ตัวว่าตอนนี้แล้วสาวรุ่นน้องต้องการความสงบอย่างแน่นอน

ศรีก้มลงมองแผ่นกระดาษที่อยู่ตรงหน้า ตัวอักษรโย้เย้ที่พยายามบรรจงเขียนให้เป็นระเบียบและอ่านง่าย แต่ก็ทำได้ไม่ค่อยดีนักเพราะว่าความรู้ของเธอนั้นมีแค่จบ ป.๖ แล้วก็ลาออกกลางคันเมื่อเรียนอยู่ ป.๖

"แม่..." เธอพึมพำเบาๆ

"ขอให้แม่ได้อ่านจดหมายฉบับนี้ด้วยเถอะนะจ๊ะ"

ตอนเย็นศรีอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานทุกวัน แต่ในเวลาเดียวกันแม่ของเธอคงพึ่งจะกลับจากกลางนามาหุงข้าวต้มแกงที่บ้าน ด้วยเวลาเดียวกันแต่สภาพกลับแตกต่างกันเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ดีความผูกพันทางสายเลือดก็ยังคงมีอยู่มิเสื่อมคลาย

ตลอดยามหัวค่ำไปจนดึกจนดื่นและถึงขึ้นวันใหม่เมื่อหลังเที่ยงคืนไปแล้ว ศรีตรากตรำทำงานด้วยความคิดเพื่อยังชีพให้กับตนเอง อีกทีหนึ่งไกลออกไปที่บ้านหลังย่อม ๆ แม่ของเธอนอนหลับหรืออาจไม่หลับก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามก็ยังได้เอนหลังลงราบกับพื้น

คงใช่...ถ้ามีคนแย้งว่าศรีก็มีโอกาสได้เอนหลังลงราบกับพื้นเหมือนกัน

แต่ทว่า...บัดซบ...ชีวิตหนอชีวิต

ศรีเอนหลังลงนอนราบกับพื้นนั้นก็เป็นเพียงแค่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อถึงจุดกำหนดที่สิ้นสุดเธอก็ต้องลุกขึ้นสู้อีกครั้งหนึ่งแล้ว

"พี่ศรี..."

เสียงเรียกเบา ๆ มาทำให้เธอคลายจากการใช้ความคิดล่องลอยไปไกล กลับมาสู่ตนเองภายในห้องที่เธออาศัยเจ้าของเสียงเรียกชื่อเธอเบา ๆ นั่นเอง

"สงสัยวันนี้ฉันจะไม่ไปทำงานหละพี่ ถ้าพี่ศรีจะไปทำงานก็ไม่ต้องปลุกฉันหรอกนะ ฉันกะว่าจะนอนยาวยันมืดไปเลย"

"ไม่สบายหรือเปล่าแหวว"

"เพลียน่ะพี่" แหววยิ้มเนือย ๆ

"เมื่อคืนเจอแขกแม่งอดอยากมาน่ะ แม่งเลยฟัดฉันเสียเพลียเลย"

ศรีมองร่างของเจ้าของห้องที่ก้าวขึ้นไปนอนบนเตียง ครู่เดียวก็เงียบเสียงไปแล้ว ศรีอดนึกถึงตนเองไม่ได้ เพราะเธอเองก็เคยเป็นแบบนี้มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง

เมื่อศรีเห็นว่าแหววนอนหลับไปแล้ว เธอก็เลยรีบเขียน จ.ม.จนเสร็จ จากนั้นก็พับใส่ซองปิดแสตมป์จ่าหน้าซองถึงบ้านเดิมอันเป็นบ้านเกิดของตนเอง

ศรีลงมาข้างล่าง เดินไปทิ้งจ.ม.ใส่ตู้ไปรษณีย์ที่อยู่ไม่ไกลจากแฟลตนัก ตอนขากลับจะขึ้นแฟลตเธอแวะซื้อของใช้ส่วนตัว 2-3 อย่าง

เธอกลับขึ้นมาห้องพักคราวนี้เธอพยายามไม่ทำเสียงดังให้ผู้ที่นอนหลับอยู่ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมา เวลาพึ่งบ่ายสามโมงกว่า ๆ ยังมีเวลาเหลืออีกมากพอที่เธอจะหลับได้อีกสักตื่นนึง

ศรีเลือกมุมห้องที่มีหมอนอิงวางกองอยู่หลายใบ เธอเองก็ใช้เวลาเพียงไม่นานเท่าไหร่นักก็หลับสนิทลงเหมือนกัน

เมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเวลาก็ห้าโมงเย็นจะครึ่งแล้ว ศรีรีบอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานยังที่ทำงานแห่งใหม่ของเธอ

ภายในตู้กระจกของสถานอาบอบนวดชั้นล่างสุดของทุกระดับ ศรีกลายเป็นดาวเด่นของตู้ ทั้งๆ ที่วัยของเธอนั้นก็เหยียบขึ้นเลข 3 นำหน้าแล้ว

ดาวดวงใหม่ได้จุติขึ้นที่สถานอาบอบนวดทุก ๆ แห่งถ้ามีผู้ไปทำงานใหม่ ศรีเองก็เช่นเดียวกัน เธอเป็นคนใหม่ความเป็นดาวก็เลยมาเยือนเธอเป็นของธรรมดา

"ศรี..." เพื่อนร่วมตู้ชวนคุย

"นึกยังไงน่ะถึงมาเป็นหมอนวด"

"ก็ตกงานน่ะ ความรู้ก็น้อยแล้วที่สำคัญก็คือทางบ้านจน"

"ทำงานมานานหรือยัง"

"หลายปีแล้ว"

"เมื่อไหร่จะเลิกทำ"

"ถ้าไม่มีแขกเรียกก็คงต้องเลิกหละ"

เพื่อนร่วมตู้ที่ศรีค่อนข้างถูกชะตามากเป็นพิเศษชื่อแป๋ว อายุอานามก็อ่อนกว่าเธอแค่ 3-4 ปีเท่านั้นเอง จึงดูเหมือนกับเป็นรุ่นราวคราวเดียวกัน

แป๋วเป็นผู้หญิงรูปร่างเล็ก

**สาเหตุเหล่านี้เป็นธรรมดา
เพราะทุกสถานบริการ
ย่อมมีปัญหานี้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา
แต่ทว่าด้วยสาเหตุอื่นก็คือเงินทิปรวม
ถูกยักยอกออกไปบางส่วน
ก่อนถึงเวลาแบ่งตามตัวหาร**

กะทัดรัด และอาจจะดูเล็กจัดมาก ๆ เมื่อเทียบกับเพื่อนร่วมตู้ทุก ๆ คน แป๋วบอกกับศรีว่า

"ตัวเล็ก ๆ นี่ดีเหมือนกัน ทำให้ดูไม่ค่อยแก่นะ"

แป๋วเองก็ผ่านการทำงานมาแล้วหลายตู้ด้วยกัน โดยที่ในตอนแรก ๆ นั้นแป๋วจบ ม.3 ก็ทำงานที่โรงงานแห่งหนึ่ง ทำได้ไม่นานก็ออกมาอยู่กับผู้ชายที่ได้เสียกันในโรงงานนั่นเอง

เมื่อออกจากงานมาอยู่บ้านเฉย ๆ ก็อยู่ได้ไม่นานนัก ผัวคนแรกของแป๋วหายหน้าหายตาไปได้ 4-5 เดือนแป๋วก็มีผัวคนที่สองเป็นคนขับรถสองแถว

ผัวคนที่สองถูกตำรวจจับในข้อหาขับรถชนคนตาย แป๋วไร้งานไร้รายได้ แต่เธอต้องกินต้องใช้ทุก ๆ วัน ไม่กี่เดือนหลังจากที่มีผัวคนที่สอง และไม่กี่วันหลังจากผัวคนที่สองติดคุก แป๋วก็ได้งานทำเป็นสาวเสิร์ฟในคาเฟ่

เงินเดือนไม่กี่ร้อยบาท เพราะอาจจะมีรายได้จากส่วนแบ่งเงินทิปรวม และเงินทิปที่จะได้เป็นการส่วนตัว จึงทำให้สาวเสิร์ฟโดยทั่วไปได้เงินเดือนคนละไม่เท่าไหร่

แต่ก็มิใช่ว่าเงินทิปเป็นการส่วนตัวจะได้อยู่บ่อย ๆ หรือได้เป็นประจำอยู่ทุกวัน อีกอย่างหนึ่งก็คือเงินทิปรวมเมื่อแบ่งแล้วได้ไม่เท่าไหร่

สาวเสิร์ฟหลายคนต่างก็พบปัญหาเหมือน ๆ กันในลักษณะนี้ เงินทิปส่วนตัวก็ไม่ได้เงินทิปรวมก็ได้ส่วนแบ่งมาน้อย

สำหรับเงินทิปรวมนั้นอาจจะได้ส่วนแบ่งกันน้อยก็มีสาเหตุหลายประการ อาจจะเป็นด้วยสาเหตุเพราะมีลูกค้าทิปกันน้อย อาจจะเป็นด้วยสาเหตุเพราะมีพนักงานร่วมเป็นตัวหารมากเกินไป

สาเหตุเหล่านี้เป็นธรรมดา เพราะทุกสถานบริการย่อมมีปัญหานี้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา แต่ทว่าด้วยสาเหตุอื่นก็คือเงินทิปรวมถูกยักยอกออกไปบางส่วนก่อนถึงเวลาแบ่งตามต้องการ

"ออกไปกับแขกสิ"

หลายคนต่างก็เคยถูกแนะนำในทำนองนี้

"คืนเดียวก็ได้เท่ากับทำงานตั้ง 5 วัน 10 วันแน่ะ"

แล้วหลายคนต่างก็ปฏิเสธตามคำแนะนำนี้ เพราะแต่ละสถานบริการก็ล้วนแล้วแต่มีการยอมให้พนักงานกระทำดังนี้ทั้งนั้น

ตอนแรกแป๋วก็ไม่กล้าทำเหมือนกัน อย่างน้อย ๆ เธอก็ละอายใจอยู่มิใช่น้อยทั้งสายตาของคนอื่นและความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตนเอง

"นี่...แม่แป๋ว" ป้าเจ้าของบ้านพูดในตอนเย็นวันหนึ่ง

"บ้านนี้น่ะปลูกขึ้นมานะจ๊ะ ไม่ใช่อยู่ดี ๆ มันก็งอกขึ้นมาได้นะจะบอกให้"

แป๋วพึ่งขอเลื่อนการจ่ายเงินค่าเช่าบ้านมา 2-3 ครั้ง ก็ถูกทวงเสียแล้วในตอนเย็นนี้

"พรุ่งนี้ฉันจะให้ป้าจ้ะ"

เธอบอกกับป้าเจ้าของบ้านที่มองเธอตาเขม็ง

"แน่เหรอแม่แป๋ว"

"แน่สิป้า คืนนี้เงินฉันออกพอดีน่ะ"

"งั้นก็ได้ แต่พรุ่งนี้ต้องแน่นะจ๊ะแม่คุณ"

"จ้ะป้า"

แป๋วมาถึงที่ทำงานพร้อมกับปัญหาที่สุมอกมาหลายประการ ค่าเช่าบ้านที่จะต้องจ่ายในวันพรุ่งนี้ ค่าของที่เซ็นไว้และคำขาดที่บอกว่าถ้าไม่จ่ายของเก่าก็ไม่ต้องเอาของใหม่

"เป็นอะไรไปวะแป๋ว"

เพื่อนร่วมงานเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วงเมื่อเห็นท่าทางและอาการของเธอว่าไม่มีความสดชื่นเอาเสียเลย

"มีเรื่องอะไรกลุ้มใจหรือเปล่า ?"

"อยากถามอะไรสักหน่อยได้ไหม"

"เอาสิ จะถามอะไรล่ะ"

"เอ้อ...ถ้าเราจะออกไปกับแขกต้องทำยังไงบ้าง"

เพื่อนร่วมงานมองหน้าแป๋วอย่างพิจารณา

"ก็เหมือนกับเราไปกับแฟนเราน่ะ"

"เอ้อ...แล้วเรื่องเงินล่ะ"

"ก็ได้เท่า ๆ กันน่ะแหละ" ทุกคนก็ได้เท่า ๆ กันตลอด"

ในที่สุดคืนนั้นแป๋วก็ออกไปกับแขกเป็นครั้งแรก ราคาที่ตกลงกันนั้นทำให้เธอใจหาย ไม่อยากเชื่อว่าเป็นความจริงเลย การหลับนอนกับผู้ชายนั้นได้เงินตอบแทนเพียงไม่กี่ร้อยเอง

"ก็แบบนี้แหละแป๋ว" เพื่อนร่วมงานบอก

"เรามันแค่เด็กเสิร์ฟเท่านั้นจะให้แพงเหมือนรีเซฟชั่นหรือนักร้องได้ยังไง ได้เท่านี้ก็นับว่ามากแล้วนะเนี่ย"

"ฉันพึ่งออกกับแขกเป็นครั้งแรกนะเธอก็รู้"

อ่านต่อหน้า 59

แมวมอง
(ต่อจากหน้า 3)

ช่วงเช้าวันที่หวยออกมันจะมีเสียงมาดังแว่ว ๆ ข้างหูบอกเลขท้ายสองตัวก็ถูกเกือบทุกงวด เมื่อก่อนตอนที่เอร้องเพลงอยู่ที่ชาลีการ์เด้นช่วงกลางวันมีแขกมานั่งทานข้าวเอก็จดให้ 3 งวดติดต่อกันจนตอนหลังมากันเยอะ ๆ อุ้มลูกจูงหลานมาเลยไม่ให้เดี๋ยวเขาจะคิดว่าเอเป็นเจ้าให้หวยแทนเป็นนักร้อง"

★ ถ้ามีแฟนจะร้องเพลงให้ฟังทุกคืนหรือเปล่า

"ไม่ชอบร้องเพลงให้ฟัง เอจะร้องเฉพาะตอนมีหน้าที่เท่านั้น"

☐ ถึงแม้คืนนี้เราจะไม่ได้ผ้าห่มตราคนติดมือกลับบ้านแต่เรามีข้อผูกมัดทางหัวใจว่าคืนพรุ่งนี้คงได้อยู่ใกล้ชิดกับ "กุสุมา มณีกาญจน์" ที่ร้านอาหารชื่อเก๋ไก๋ ติ๊กต๊อก สี่แยกพรานนกอีกครั้งเพราะเธอหยอดถ้อยคำหวาน ๆ ก่อนปิดประตูรถเก๋งคันงามว่า

"ถ้าใครคิดจะจีบเอก็ต้องใช้ความพยายามหน่อยนะคะ"

สารคดี
(ต่อจากหน้า 14)

เป็นก้อนเดียวกันกับก้อนหินศักดิ์สิทธิ์ในประเทศอินเดีย เมื่อท่านเดินทางกลับถึงอินเดีย จึงได้มีการทวงก้อนหินใหญ่ก้อนนั้นกลับคืน ปรากฏว่าชาวจีนที่นี่ไม่ยอมให้เนื่องจากถือว่าเป็นของชาวจีน เพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งนั้นต่อมาชาวบ้านจึงช่วยกันนำก้อนหินนั้นมาแกะสลักเป็นพระพุทธรูปเสีย ซึ่งสามารถทำได้ถึง 500 องค์

ปัจจุบันมีพระพุทธรูปที่แกะสลักจากหินนี้เหลืออยู่เพียง 400 องค์ องค์ที่ได้ชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุดชื่อว่า พระเมตไตรย์ (พระพุทธรูปหัวเราะ) หลังจากชมวัดและยอดเขาที่มีพระพุทธรูปมากมายแล้ว ผมหยุดรับประทานอาหารที่ภัตตาคารของวัดนั่นเอง ทานไปดูพระพุทธรูปไป อาหารที่เสิร์ฟเป็นพวกอาหารมังสวิรัติทั้งสิ้น แต่ก็ไม่เหมือนกับอาหารมังสวิรัติที่เคยทานจากที่อื่นๆ *เนื่องจากมีการทำอาหารพวกพืชให้มีรสชาติเหมือน ไก่ หมู เนื้อและปลาได้เกือบเท่าของจริง ค่าอาหารก็ไม่ถูกแต่ก็ไม่แพง เพราะทานสองคนมีเบียร์พื้นเมืองด้วยคิดเป็นเงิน 25 ดอลลาร์*

โรงแรมที่พักมีชื่อว่า หางโจวโฮเติ้ล เป็นโรงแรมเก่าแก่แต่สะอาดเรียบร้อยน่าพักมาก เคยเป็นที่พักของเมาเซตุงและ ประธานาธิบดีนิกสันในขณะที่มาประชุมหารือกันที่เมืองนี้ พนักงานโรงแรมให้การต้อนรับและบริการดีมาก ภายในโรงแรมมีร้านเสริมสวย ร้านขายของที่ระลึกไว้บริการ ไม่แพ้โรงแรมในประเทศโลกเสรีอื่น ๆ *มีบริการต่าง ๆ ให้แขกที่มาพักได้ใช้บริการอีกหลายอย่างและมีจักรยานไว้ให้เช่าขี่ไปชมความงามรอบ ๆ ทะเลสาบด้วย*

ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลสาบเป็นสวนสาธารณะชื่อหัวถาง ซึ่งมีไม้ดอกนานาชนิด มีสัตว์เล็ก ๆ ใกล้ ๆ กับสวนสาธารณะยังมีเจดีย์สูง 60 เมตรอยู่ถึง 6 องค์ ลักษณะเป็นเจดีย์จีนเป็นชั้น ๆ มีถึง 13 ชั้น สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 970 เอาไว้สำหรับให้ผู้สนใจได้ใช้เป็นที่ชมทิวทัศน์ของทะเลสาบและเมืองหางโจว ปัจจุบันส่วนใหญ่อยู่ในสภาพสลักหักพังเนื่องจากถูกพวกเรดการ์ดทำลายในสมัยปฏิวัติวัฒนธรรม

ปัจจุบันชีวิตในประเทศจีนได้กลับเข้ามาสู่ยุคแห่งความสงบอีกครั้งหนึ่ง ผู้คนไม่ต้องถูกบังคับให้รีบร้อนและเร่งรีบ **ทุกหนแห่งจึงเต็มไปด้วยความสุขและความสงบ และดินแดนที่ถือว่าเป็นแดนสวรรค์ของชาวโลกที่ชื่อหางโจวนี้ก็คงจะเป็นแดนสวรรค์อีกต่อไปตราบนิรันดร์**

ชีวิตพิสดาร
(ต่อจากหน้า 15)

ในสนามของพวกเขาตอนเที่ยงคืน"

เกลรีด ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับสุขภาพจิตของท้องถิ่นกล่าวว่า

"การหลับนอนอย่างเพียงพอเป็นปัญหาใหญ่ของผู้คนส่วนมากที่อยู่ในเมืองแบร์โรว์ เพราะไม่มีเวลากลางคืน ที่จะบอกให้พวกเขารู้ว่าใกล้เวลาที่จะนอนแล้ว คนส่วนมากจะปฏิบัติกันเอง"

แต่พอมาสักระยะหนึ่งร่างกายของพวกเขาจะเริ่มต่อต้านกับทุก ๆ สิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่เสมอในเวลากลางคืน และถ้าพวกเขาไม่เอาใจใส่อย่างจริงจัง พวกเขาก็จะกลายเป็นคนที่โกรธง่ายไปอย่างรวดเร็ว เศร้าซึม และทางด้านจิตใจกับกายภาพจะเกิดสภาพแห้งแล้ง" รีดบอกอย่างเชื่อมั่น

"การอดนอนทำให้บางคนคลุ้มคลั่ง เริ่มวิวาทบาดหมางกับทางครอบครัว อย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ โอกาสที่จะสังเกตหรือตั้งความสงสัย ยังไม่ได้ถูกค้นพบโดยสมบูรณ์

แสงแดดอันคงที่มันก็เหมือนกับการจุดเทียนทั้งสองด้าน ผลลัพธ์มันอาจกลายเป็นเรื่องยุ่งยากถ้าคุณไม่ระมัดระวัง"

ฮิวเวส บอกว่า "ผู้คนที่อยู่จำนวนมาก มักจะมีเล่ห์กระเท่ห์กับร่างกายของตัวเองในการคิดว่ามันถึงเวลาที่จะนอนแล้วหรือยัง บางคนนำแผ่นอลูมิเนียมไปติดไว้เหนือหน้าต่าง"

"ในบ้านของเรา เราดึงม่านบังตาลงทุกคืน เวลา 3 ทุ่มและเปิดที.วี.เหมือนเราเคยทำ ถ้าเราอาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมกันตามปกติ"

"แต่แสงแดดที่ส่องอยู่ตลอดเวลานี่เองแหละ ความจริงได้ช่วยเป็นแรงให้การแต่งงานยืนยงคงมั่นขึ้น "เบทซ์ ภรรยาของฮิวเวส ครูผู้ช่วยโรงเรียนไฮสคูลในท้องถิ่นกล่าว

เมื่อแสงแดดมีตามรอบนาฬิกา คู่ผัวตัวเมียทั้งหลายจะออกไปทำอะไรร่วมกันนอกบ้าน และมันก็ช่วยชักนำให้พวกเขาได้ใกล้ชิดกัน

มีการหย่าร้างและการแตกแยกกันในฤดูร้อนน้อยกว่าในฤดูหนาว

"แต่มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งคือคนที่อยู่เดียวดายก็มักจะบ่นว่า ปราศจากบรรยากาศของความมืดและดวงดาว การกระจุ๋กระจี๋กันมันก็ขาดอารมณ์รักไปบ้าง"

"จะกระซิบ กันว่า **ฉันรักเธอ** แล้วค่อย ๆ เลื่อนแหวนหมั้นไปที่นิ้วของน้องนาง มันก็คงไม่เหมาะเหมือนกับตอนพระอาทิตย์ดับหรอกน่า!" เชื่อซิ!!! ☐

ความรักความหลัง
(ต่อจากหน้า 26)

แม้ว่าเทวดาจะมายืนห้ามอยู่ก็ตาม กระเถิบตัวเข้าใกล้กอดรัดเธออย่างตั้งใจ นวลผลักผมเบา ๆ ปากก็ร้องห้ามปราม แต่เสียงร้องอย่างนี้ยิ่งกระตุ้นความต้องการของผมมากขึ้น ปากผมพูดเสียงสั่นเรียกชื่อนวลกระเส่า-ผมรักนวล...นวลได้ยินไหม...

เธอไม่พูด ดิ้นขลุกขลักแต่ก็ไม่พ้นแรงของผมไปได้ ที่สุดเธอก็ถูกผมประคองลงนอนราบกับพื้นหญ้าคา ผมรู้สึกแสบคันที่แขนแต่ไม่มากนัก ใบหน้าของนวลที่นอนอยู่ใต้ผมตอนนี้มันชวนชื่นใจกว่าอะไรทั้งหมด เธอหน้าแดงตาปรือ เส้นผมดำสยายแผ่เต็มผมจูบปาก หอมแก้ม ไล่ลงมาถึงคอ นวลหายใจฟืดฟาดลืมตัว พอรู้ตัวก็ผลักผมอีก แต่เรี่ยวแรงเธออ่อนล้าเหลือเกิน

อย่างรวดเร็วในท่ามกลาง

เสียงหายใจฟืดฟาดของเราทั้งสอง และเสียงสวบสาบของหญ้าคาที่เรานอนทับ ผมทำทุกอย่างเพื่อจะให้นวลเป็นของผม แล้วในเวลาไม่นานนักทุกอย่างก็สำเร็จเสร็จสิ้น นวลรีบจัดผ้านุ่งนั่งจ้องหน้าผมด้วยแววตาอ่อนหวาน ผมจัดการกับตัวเองพลางถามว่านวลจะแต่งงานกับผมได้ไหม... นวลเงียบ ไม่ยอมพูดอะไรทั้งนั้น สักพักหนึ่งเธอจึงเดินเงียบ ๆ ไปเกี่ยวหญ้าคา ปล่อยให้ผมมองตามอย่างไม่เข้าใจ

ผมมารู้เหตุผลภายหลังซึ่งมันทำให้ผมกินไม่ได้นอนไม่หลับ คล้ายมีนรกอยู่ในใจ เพราะนับแต่วันนั้นอีกวันหนึ่ง นวลก็ขนตับหญ้าคากลับบ้านของเธอ เธอไปตอนไหนผมไม่รู้ ในตอนหลังเมื่อผมพยายามสืบจากคนนั้นคนนี้ ผมจึงรู้ว่านวลมิใช่สาวแต่อย่างใด เธอมีลูกแล้วด้วยซ้ำ... นี่ผมทำชั่วถึงเพียงนี้หรือ...

พรรษานั้นผมบวชเพื่อให้ใจสงบ แผ่กุศลและขออโหสิกรรมแก่นวลและสามีของเธอ ผมตั้งใจว่าต่อไปนี้ผมจะไม่ทำอะไรโดยไม่ได้ไตร่ตรองอีก...โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง

สมยศ

ครั้งแรกๆ

(ต่อจากหน้า 24)

เธอเท่าไหร่นัก จนครั้งต่อมานั่นหละ ...ผมก็เริ่มใช้ลีลาพลิกแพลงและหาวิธีแปลก ๆ มาเล่นเสียวกับเธอ **แล้วผมก็ค้นพบอ่าวอารมณ์ของเธอจนได้ครับ...คือคืนหนึ่งนั่นเอง ผมชวนเธอไปร่วมรักที่บนโซฟาตัวหนึ่งซึ่งอยู่ในห้องนอน** ซึ่งครั้งนี้ได้ผลเกินคาดจริง ๆ ครับ เพราะตลอดเวลาที่ผมมอบความสุขให้กับเธอนั้น เสียงครวญครางจากปากของเธอจะดังระงมห้องเลยทีเดียว หน้าซ้ำยังพร่ำเพ้อด้วยความสะใจในความสุขทุกขณะที่ผมกดกระหน่ำจนโซฟาสะเทือนอีกด้วย

แหม...ผมหลงกลุ้มแทบตาย เธอน่าจะบอกให้รู้ตั้งแต่แรกว่าชอบเล่นเสียวบนโซฟา ไม่งั้นผมก็ชวนเธอตั้งแต่ครั้งแรกแล้วซินะ

นพพร

ชไมพรสอนอึ๊บ

(ต่อจากหน้า 66)

เสื้อผ้าที่ทำให้คุณดูดีขึ้นไม่ใช่ที่ทำให้คุณดูแย่ลงกว่าเดิม

สำหรับเรื่องเนรมิต ให้ตัวเองดูสวยสดเป็นที่น่าสนใจนั้น คุณจะต้องทำงานหนักและใช้เวลามากสักหน่อยหละค่ะ แต่พรคิดว่ามันให้ผลคุ้มค่าอย่างแน่นอน

คุณต้องรู้จักเสริมจุดเด่นของคุณ ต้องรู้จักอำพรางจุดด้อยของคุณ แล้วก็อย่าบอกพรนะคะว่าทั้งเนื้อทั้งตัวของคุณไม่มีอะไรตรงไหนสวยเลย

พรไม่เชื่อคุณหรอกค่ะ!

ลองสำรวจตัวเองให้ดี ๆ สิคะแล้วคุณจะพบเองว่าตรงไหนของคุณน่ะใช้ได้บ้าง ดวงตา เส้นผม น้ำเสียง รอยยิ้ม รูปร่างบางส่วน และอาจรวมไปถึงกิริยามารยาทด้วยเลย สิ่งเหล่านี้คุณอาจจะมองข้ามไปเพราะนึกไม่ถึงว่าจะสร้างจุดน่าสนใจให้กับคุณได้

แต่อันที่จริงแล้วสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญไม่น้อยเลยนะคะ คุณจะหาผลประโยชน์ได้แบบเต็มที่เสียด้วยซ้ำไปค่ะขอให้เชื่อพรสิ

พรเองเคยพบกับปัญหานี้มาแล้วเพราะพรน่ะไม่ใช่คนสวยคนน่ารักเอาเสียเลย แต่เมื่อพรใช้เวลาพิจารณาแล้วพรก็รู้ตัวเองว่าถึงพรนั้นจะไม่ใช่คนสวยคนน่ารักก็ตาม แต่พรนั้นเป็นคนที่มีเสน่ห์ต่างหากล่ะคะ มีเสน่ห์อย่างมากมายเสียด้วยนะจะบอกให้

แน่ะ...คุยเสียเลยหละค่ะ

สัปดนคนดัง

(ต่อจากหน้า 16)

เป็นองครักษ์ของพระราชินี ทั้งฟ้าชายชาร์ลและซาร่าห์ต่างมีความสนใจในเรื่องที่คล้าย ๆ กัน ชอบอ่านหนังสือเหมือนกัน โดยเฉพาะแนวประวัติศาสตร์

"ฉันมีความสุขมากที่ได้ไปเล่นโปโลกับเจ้าชาย เขามีม้าดี ๆ ให้ฉันขี่ ฉันดีใจที่มีม้าสวยงามมาอยู่รอบ ๆ ข้าง ฉันเองก็ชอบโปโลแต่ก็เล่นไม่เก่งนัก จึงหยุดเสียก่อนที่จะมีอะไรเกิดขึ้น"

"แต่ไม่มีอะไรลี้ลับเลยนะคะเกี่ยวกับการเดทกับเจ้าฟ้าชายชาร์ล ก็เหมือนชายหนุ่มที่ชวนหญิงสาวไปเที่ยวด้วยกันเท่านั้น"

"พระองค์จะทรงโทรศัพท์ไปที่ทำงานหรือที่บ้านเพื่อนัดหมาย บางครั้งเราก็นัดกันในตอนจะจากกันของการนัดครั้งก่อน"

แต่ทั้งสองก็มีอันต้องแยกทางกัน ก่อนที่ซาร่าห์ไปอยู่กับคุณแม่และพ่อเลี้ยงนั้น เธอเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง และมีอาการทางประสาท ที่นั่นซาร่าห์ทำงานอยู่กับเพื่อนของเธออยู่ 3 เดือน หลังจากนั้นอีกสองปีเธอก็อยู่ในความทุกข์ทั้งโรคกายโรคใจ

เมื่อเธอได้พบกับฟ้าชายชาร์ลอีกครั้งที่พระราชวังวินเซอร์ หลังจากที่ทักทายกันเรียบร้อยแล้ว พระองค์ได้ถามถึงสุขภาพของเธอ โดยเฉพาะโรคพิษสุราเรื้อรัง ซาร่าห์ปฏิเสธ ฟ้าชายชาร์ลแม้จะรู้ว่าเธอยังเป็นโรคนี้อยู่แต่ก็ไม่ได้บีบเค้นถามเอาความจริงจากเธอ

ซาร่าห์ยืนกรานว่าความจริงเป็นเช่นนั้น ซึ่งตรงข้ามกับข่าวลืออื่น ๆ เช่นว่าฟ้าชายชาร์ลเป็นผู้ช่วยทำให้เธอหายจากโรคนี้

ต่อมาภายหลังซาร่าห์เริ่มเป็นทุกข์ว่าเธอจะมีลูกที่ดีหรือไม่ เพราะกลัวโรคร้ายของเธอจะมีผลต่อลูกในท้อง

บัดนี้เธอแต่งงานแล้วกับ นีล แมคคอร์โคเดล มีลูกสองคน ผู้หญิงชื่อเอมิลีเจน ผู้ชายชื่อยอร์ช

ส่วนพี่สาวคนที่สองของเจ้าหญิงไดแอนน่านั้นไม่มีปัญหาอะไร เวลานี้เจนอายุ 29 เธอแต่งงานแล้วกับ โรเบิร์ต เฟลโล่ว์ เมื่อปี ค.ศ. 1978 เวลานี้เธอเป็นนางสนองพระโอษฐ์ส่วนพระองค์ของควีนอลิซาเบธ

เจนนั้นมีอุปนิสัยตรงข้ามกับพี่สาว เพื่อนคนหนึ่งเล่าว่า เธอสนใจอยู่แต่เรื่องหนังสือ แต่ใช่ว่าเธอจะเป็นคนน่าเบื่อ แต่เธอรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร เธอสวยพอ ๆ กับพี่สาวและน้องสาว แต่เวลาที่ไม่ทำงานเธอก็เล่นอะไรตลก ๆ เช่นกัน

เจนเป็นผู้หญิงที่ฉลาด เธอเป็นนักกีฬาของโรงเรียน แม้ทุกวันนี้สามพี่น้องยังมีความผูกพันธ์กลมเกลียวกัน แต่เจนผู้สนิทสนมกับไดแอนน่ามากกว่าบอกว่า **"ไดแอนน่ายังหึงพี่ซาร่าห์อยู่บ้าง ตรงที่เวลาพี่ซาร่าห์ชอบทำอะไรแบบให้ท่ากับฟ้าชายชาร์ล"**

เอ้อ...ละครวิทยุและโทรทัศน์ประเภทจักร ๆ วงศ์ ๆ จึงยังขายดีเสมอแบบนี้แหละเพคะ ☐

สีหราช เดชา ส่ายหน้าช้า ๆ สบตาไม่มีพิรุธ

"แปลว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของงานที่นายทำอยู่เหรอ?" ผู้จัดการหนุ่มแผ่วเสียงกระซิบถาม

เขาจำต้องรีบพยักหน้ารับ ไม่ลังเล

ผู้จัดการหนุ่มดูเหมือนจะพอใจคำตอบ ล้วงเอาพวงกุญแจพวงหนึ่งออกมาวาง มันเป็นกุญแจดอกเล็ก ๆ หลากหลายขนาด

-นี่คือสิ่งที่นายต้องการเราหาให้ได้เท่านี้แหละ นายจะไปแอบเปิดเซฟใครกันแน่สีหราช?-

เขารีบคว้าพวงกุญแจนั่นมาหย่อนลงกระเป๋าทันที ลุกขึ้นหัวเราะเบา ๆ

"อย่าห่วงไปเลยลิมเต็ง เราไม่ทำให้นายเดือดร้อนหรอก แต่ว่าเราสัญญานะ ถึงเมืองไทยเมื่อไหร่เราจะสั่งเก้าอี้ตู้โต๊ะชุดไม้แดงมาเพิ่มให้นายตามที่สั่งแน่นอน"

"ขอให้จริงเถอะสีหราช" ลิมเต็งลุกขึ้นเขย่ามือเขาแรง ๆ "เราเชื่อนายเพราะชุดไม้แดงทั้งหมดในโรงแรมนี้มาจากฝีมือนายคนเดียว ไม่ลืมบุญคุณหรอก!"

สีหราช เดชา พริ้วร่างเดินผิวปากขึ้นลิฟท์กลับห้องอย่างสบายอารมณ์

แต่พอหลุดเข้ามาในห้อง ทีท่าของเขาก็เปลี่ยนเป็นกระฉับกระเฉงขึ้นมาทันที

เขาก้าวเข้าไปหยิบห่อพลาสติกที่ซ่อนไว้ในหม้อชักโครกออกมาใช้ผ้าเช็ดจนแห้งแล้วแก้ห่อออกอย่างระมัดระวัง

กล่องโลหะกริชอันนี้นั้นปรากฏขึ้นต่อหน้า

เขาใช้กุญแจผีที่ลิมเต็งหามาให้ตามสั่ง เวียนไขไปลูกแล้วลูกเล่าอย่างอดทน หมดลูกกุญแจไปหลายโหล จนเขานึกว่า หมดหวังก็พอดีดอกสุดท้ายหมุนไปได้รอบตัวหนึ่งรอบ

ฝากล่องดีดตัวอ้าออกทันทีด้วยสปริง!

กริชปรากฏขึ้นต่อหน้าเขาแล้ว

หว่า มันมีเพียงด้ามกริชเก่าคร่ำอันหนึ่งเท่านั้นเอง เป็นด้ามกริชที่ปราศจากใบกริชเขานั่งนิ่งขึงไปหลายอึดใจ ในที่สุดก็ยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงใครคนหนึ่งขึ้นมาได้

ดอร่า ลู!

น้องสาวคนเดียวของไดน่า ลูอาจตอบคำถามได้ กับทั้งน่าจะรู้ว่าสมาคมดอกท้อแดงอยู่ที่ไหน หากคำบอกเล่าของไอ้มือเหล็กเป็นความจริง

รูปสี่สีของดอร่า ลู ถูกเขาล้วงออกมาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

ไฝเม็ดแดงใต้ริมฝีปากของสาวลูกครึ่ง ชวนให้น่าประทับริมฝีปากยิ่งนัก

หล่อนอยู่ที่สนามบินจางฮีแน่นอน ดอร่าเปอฟูม คือ ชื่อร้านน้ำหอมของหล่อน เสียดายวันก่อนไปไม่พบหล่อน คราวนี้โชคดีทุกอย่างคงกระจ่างออกมาได้

นับว่า ความคิดของเขาเข้าล็อคของมร.ชาง ลี ราวกับว่า ชาวจีนคนนั้นมีผีพรายคอยกระซิบ ●

ฉบับหน้า ตอน 13 : แผนเหนือเมฆ

คาวดารา

(ต่อจากหน้า 45)

รสสวาทแล้วมาอด ๆ อยาก ๆ ทำไมใจสาวมันจะไม่ถวิลหา แพรวเคยคิดจะโลดแล่นแสร้งกลับไปเยี่ยมพ่อที่บ้าน เพื่อจะได้พบกับเด่นชัย ซึ่งแน่ละ เด่นชัยก็จะสนองความใคร่พานังแพรวไปถึงสวรรค์อย่างแน่นอน

แต่ถ้าระงับใจไม่ไหว แล่นถลากลับไปบ้าน เด่นชัยมันก็จะเคยตัว รู้ทันว่านังแพรวมันอดใจเก็บกดความเสน่หาไว้ไม่อยู่ ต้องถลันกลับมาให้มันนำร่องพาหล่อนขึ้นสวรรค์ เด่นชัยก็จะเคยตัวและถือโอกาสครองความเป็นเจ้าของหล่อน และอาจจะไม่ไว้หน้าแพรวจนถึงกับทำลายอนาคตนางเอกคนดังอย่างแพรวลงได้

แพรวเคยคิดอยู่เสมอ อดข้าวสิตาย อดเสน่หามิชีวาวาย

หล่อนจึงต้องระงับใจ เก็บกดอารมณ์ใคร่วัยสาวที่กำลังกระเจิงและอยากลิ้มลองรสสวาทอยู่เสมอเอาไว้

-คิดอะไรรึแพรว-

เสียงพี่บันเทิง กระตุ้นอารมณ์เคลิ้มของแพรวให้ชะงัก หล่อนยอมรับว่าเผลอไปที่หวนคิดถึงภาพขณะเด่นชัยกำลังกระทำย่ำยีเนื้อตัวของหล่อน

ตาวาวเร้าเสน่ห์ของแพรวมันฟ้องอยู่

มิน่าพี่บันเทิงถึงได้ใจยื่นมือมากุมมือของแพรวไว้

แพรวแสร้งชักมือหนี

"แพรวของพี่สวยจริงมีแฟนรึยังล่ะ"

พี่บันเทิงเป็นฝ่ายพูดคนเดียว เพราะแพรวไม่กล้าที่จะโต้ตอบ กลัวเสียงของตัวเองจะสั่นรัวบอกความอ่อนแอของวัยสาวที่กำลังกระเจิดกระเจิงด้วยอารมณ์สวาท

"พี่ชอบแพรว พี่รักแพรวรู้มั้ย"

พี่บันเทิง ทำใจกล้า ไม่พูดปากหวานเปล่า มือยังเอื้อมมาจับมือของแพรวบีบไว้ แพรวเองก็อยากจะตอบโต้เบี่ยงชักมือหนี แต่ยามนี้ไม่รู้ว่าผีห่าซาตานตัวไหนดลใจให้แพรวมันอ่อนแอปล่อยให้พี่บันเทิงจับมือบีบไว้ และโลมเลียร่างกายที่เสื้อผ้าเปียกฝนอย่างละลานใจ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขอแค่ครั้งเดียว

(ต่อจากหน้า 49)

แต่มุทะลุหัวชนฝา เราจะต้องหาทางแก้ไขให้ดีที่สุด ไม่ให้แม่รู้เรื่องนี้ และก็ไม่ให้ชาวบ้านแถวนี้มันรู้ด้วย ฉันจึงคิดว่า..."

"คิดอะไร?"

"เราจะต้องร่วมแรงร่วมใจกัน เพื่อให้เหตุการณ์ครั้งนี้ผ่านไปเรียบร้อย ฉันจะรับผิดชอบเองทั้งหมด พี่ย้อยเพียงแต่ยอมทรมานบ้างเท่านั้นเอง ทุกอย่างก็จะราบรื่นไม่มีใครรู้"

"ทรมานยังไง?"

"ก็...พี่ย้อยต้องยอมทนอยู่บ้านเช่าคนเดียวไปพลาง ๆ ก่อน ยอมอยู่ห่างจากแม่ซักระยะ ยอมอยู่ห่างจากบ้านหลังนี้ซักไม่ถึงปี ฉันรู้ว่าพี่ย้อยต้องทนทรมานแค่ไหน แต่มันก็จำเป็น"

"แล้วแกล่ะ อยู่กะชื้นเรอะ"

-ฮื่ออ์อ์...-

"แปลว่าอะไร?"

"ฉันอยู่ที่นี่"

"ไอ้ผีทะเล!"

"ทำไมล่ะ ก็ฉัน..."

"แกเสือกไสชั้นออกจากบ้านหลังนี้ แล้วแกก็อยู่อย่างสบายใจเฉิบ มันไม่ระยำไปหน่อยหรือ แกกล้าแสดงความเห็นแก่ตัวกะชั้นถึงเพียงนี้เชียวหรือ ไอ้ปีศาจร้าย!"

"ไม่...ฟังให้เข้าใจก่อน ค่อยเอ็ดตะโรซี่...ฉันหมายถึงว่า..."

"ไม่ฟังแล้ว ไอ้เดนมนุษย์...ไอ้เศษสวะสังคม...ชั้นอยากตาย!"

"ใจเย็น ๆ ไว้"

"ชั้นอยากตาย!"

"พี่ย้อย..."

เรียกไปก็เท่านั้น

พี่ย้อยพี่สาวบุญธรรมของผมผลุนผลันลุกพรวดพราดเข้าไปในห้องนอนของแม่ปิดประตูปึงปังแทบจะทำเอาบ้านถล่มทลายซะให้ได้ ผมต้องลุกตามไปเคาะประตูเรียกก็ไร้ผล พูดปาว ๆ ก็แล้ว พี่ย้อยก็หาได้ยอมมาเปิดประตูรับไม่

ในที่สุด...

ผมต้องอ้อมไปปีนหน้าต่างกระโดดตุ้บเข้าไปในห้อง ในขณะที่พี่ย้อยพี่สาวบุญธรรมของผมหันมาเห็นเข้าพอดี คว้าได้หมอนของแม่ก็เขวี้ยงใส่ผมทันที

เพล้งงง!

โดนเอาแจกันประดับดอกไม้ใกล้หน้าต่างแตกกระจุยไปทั้งใบ แค่นั้นยังไม่หนำใจพอ ยังอุตส่าห์คว้าขวดแป้งน้ำปาใส่ผมอีกเฮือก

โพล๊ะ!!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลิงแค้นนักรัก
(ต่อจากหน้า 47)

"อื้อห์..."

ร่างของเขาผวาเฮือก ดวงตาเหลือกถลน

"มึงต้องตายอย่างทรมานไอ้สมพล"

ม้อนหวดลงไปอีกทีหนึ่ง ตะปูก็มิดทั้งตัว ร่างของเขาดิ้นรนแล้วค่อย ๆ อ่อนลงทีละน้อย ลมหายใจรวยรินแผ่ว ๆ

"จำหน้ากูไว้ให้ดี"

ผมก้มลงไปจ้องหน้านายสมพล

"มึงตายไปแล้วก็กลับมาหลอกหลอนกูนะ แค้นกูให้มาก ๆ ชาติหน้าก็มาตามล้างแค้นกู กูนึกว่าจะขอให้มึงอโหสิให้กูตั้งแต่ตอนแรก ๆ แต่ตอนนี้ไม่ต้องแล้ว กูอนุญาตให้มึงจองเวรกูได้เต็มที่เลย จะตามจองล้างจองผลาญกูอีกกี่ชาติก็ได้นะ"

ตะปูอีกหนึ่งตัวถูกนำไปจ่อกลางกระหม่อมของนายสมพล ม้อนยกขึ้นหวดไปแบบพอเหมาะหนึ่งทีตะปูจมลงไปกว่าครึ่ง

"ลาก่อนคุณสมพล"

ผมกล่าวอย่างสุภาพเป็นครั้งสุดท้าย

สิบนาทีต่อมาผมก็ออกมาจากบ้านของเขา หลักฐานบางอย่างที่อาจพาดพิงมาถึงผมถูกทำลายจนหมดสิ้น ผมถอดถุงมือทิ้งเข้าไปในป่าละเมาะข้างทางเมื่อเดินห่างมาแล้วเกือบ 2 ก.ม.

ผมมาถึงปั๊มน้ำมันก่อนเวลานัดประมาณยี่สิบนาที ซุ่มตัวอยู่ในที่มิดชิดได้พักใหญ่ ๆ ก็เห็นรถปิคอัพคันเดิมแล่นมาจอด พี่แหม่มกับป้าอิ่มลงมาจากรถแล้วเรียกลูกน้อง 2-3 คน ให้ตามเข้าไปในห้องเก็บของ ผมเห็นพี่แหม่มหันมามองรอบ ๆ คล้ายกับจะมองหาใคร

"พี่แหม่ม..."

ผมเรียกเธอเบา ๆ ขณะที่เดินเข้าไปหา เธอหันมามองผม

"ป๊อ..."

พี่แหม่มยิ้มอย่างดีใจ

"รีบเข้าไปใต้ห้องรถเลยป๊อ เร็ว ๆ เข้า"

"ที่บ้านมีอะไรหรือเปล่า"

"ไม่มีหรอก ป๊อรีบเข้าไปเถอะ"

"ก็ได้ครับ"

ผมก้มลงมุดเข้าไปใต้ท้องรถ พี่แหม่มก้มลงมาช่วยเลื่อนฝาเปิดให้ผม โดยตัวผมเองก็สอดตัวเข้าไปนอนงอ ๆ อยู่เหมือนตอนขามาที่นี่

"ไปได้นะป๊อ"

พี่แหม่มถามด้วยความเป็นห่วง

"ได้สิครับ ตอนมาผมยังมาได้เลย"

"งานเสร็จไหม"

"เรียบร้อยครับ"

ฝาช่องพิเศษถูกเลื่อนปิดสนิท ครู่หนึ่งก็มีเสียงคนเดินมาใกล้ ๆ มีของบางอย่างถูกยกขึ้นวางบนกระบะท้าย ไม่นานเท่าไหร่รถก็แล่นออกจากปั๊มน้ำมัน

"ผมฆ่ามันอีกคนนึงแล้วครับคุณพ่อคุณแม่"

ผมคิดอยู่ในใจก่อนที่จะหลับตาลงด้วยความเพลีย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สู้ยิบตา
(ต่อจากหน้า 51)

จนทำให้มันสะบัดออก แลงฟอร์ดเริ่มลังเลด้วยรู้ว่า ไม่มีทางอื่นใดที่เขาจะเลือก ได้เลยถ้าเรือโคลงขึ้นในฉับพลัน เขาต้องคอยหาโอกาส ถ้าเขาเลือกช่วงเวลาผิด เขาก็คงถูกกระแทกแบนเป็นกล้วยปิ้งเหมือนแมลงวันตัวเล็ก ๆ เท่านั้นเอง

ขณะเกี่ยวขาทั้งสองข้างพันบันไดพาด เขาค่อย ๆ ผ่อนตัวเองอย่างช้า ๆ และคลานไปที่ยางกันกระแทกแผ่นนั้นจนกระทั่งนิ้วของเขาแตะกับส่วนที่ฉีกขาดที่เขาเกาะจับได้ แล้วเขาก็เริ่มดึงตัวเองขึ้นไปบนยางอันลื่นโดยมีเสียงน้ำสาดซัดซ่าดังก้องระงมอยู่เบื้องล่าง เมื่อเขาดันตัวเลื่อนไถลไปถึงเขื่อนในท้ายที่สุด เขาก็ได้ยินเสียงพูดคุยกันแล้วก็มีเสียงฝีเท้าดังกุบกับตามมา

ชายสี่คนที่เดินผ่านเขาไปล้วนสวมหมวกนิรภัยกันถ้วนหน้า และในมือของพวกมันถืออะไรบางอย่างซึ่งแลงฟอร์ดเดาเอาว่าคงเป็นกล่องอาหาร เขานอนราบนิ่งจนกระทั่งพวกมันเดินผ่านเลยไปก่อนที่เขาจะค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมองและพยายามหาวิธีขึ้นไปบนเรือที่ดีที่สุด

ด้วยรู้ว่าอาจจะมียามรักษาการณ์อยู่บนทางเดินบนเรือ เขาตัดสินใจปีนขึ้นไปที่ลวดเคเบิลเส้นที่ใกล้ที่สุดอยู่ที่หัวเรือ โดยค่อย ๆ ขยับตัวอย่างระวังไปตามขอบเขื่อน เขาหมอบลงใกล้เสาโยงคู่ขนาดใหญ่เสาหนึ่งพลางมองขึ้นไป ลวดเคเบิลนั้นอยู่สูงและดึงทำมุมราวห้าสิบองศา แลงฟอร์ดยิ้มกับตัวเองขณะที่นึกไปถึงเครื่องกีดขวางแบบเดียวกันนี้ที่เขาเคยผ่านมาแล้วในหลักสูตรจู่โจมทางทหาร

หลังจากตรวจดูอย่างเร็วว่าลู่ทางผ่านตลอด เขากระโดดขึ้นจับลวดเคเบิลแขวนตัวเองห้อยหัวและใช้มือกับขาแบบเดียวกับลิงค่างไม่ผิดเพี้ยน

ลวดเหล็กนั้นเย็นเฉียบและสากขรุขระ แลงฟอร์ดมีความรู้สึกรับรู้ได้ว่าฟั่นเกลียวลวดเคเบิลนั้นบาดฝ่ามือของเขาปวดแสบ แต่เขาก็เคลื่อนตัวไปข้างหน้าได้ดีพอใช้และแม้ว่ากล้ามเนื้อหลังไหล่ของเขาจะแสบร้อนกับการใช้กำลังก็ตามเขาก็ยังเชื่อมั่นว่าเขาจะทำได้สำเร็จ...*จนกระทั่งเรือเริ่มโคลงอีกครั้ง*

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เดือนร้าวๆ
(ต่อจากหน้า 53)

"ใช่ ฉันรู้" เพื่อนร่วมงานหัวเราะเบา ๆ

"แต่แขกเขาไม่ได้รู้ด้วยซี่นา"

เด็กเสิร์ฟจะออกกับแขกหรือไม่ออกกับแขกก็เป็นสิทธิ์ของคนเอง ในทำนองเดียวกัน แขกที่มาอุดหนุนก็มีสิทธิ์ที่จะตีราคาเด็กเสิร์ฟทุกคนเท่า ๆ กัน

เขาไม่สนใจว่าจะเป็นครั้งแรกหรือครั้งที่ร้อย เขาคิดแต่ว่าเด็กเสิร์ฟถ้าตกลงไปกับเขา จะให้เขาจ่ายในราคานักร้องราคารีเซฟชั่นได้อย่างไร

"ราคาเรามีเท่านี้เองเหรอ"

แป๋วพึมพำด้วยความปวดร้าว

"นี่เงินไม่กี่ร้อยบาททำให้เรากล้าทำเชียวหรือ"

คืนนั้นเป็นคืนเริ่มต้นของแป๋วในการออกไปกับแขก เมื่อในการได้เงินแบบง่าย ๆ ประกอบกับผัวของเธอก็อยู่ในคุก แป๋วจึงมีคืนต่อมาอีกเรื่อย ๆ โดยมีความเต็มใจเป็นที่ตั้ง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ชไมพรฉอเลาะ

(ต่อจากหน้า 66)

6. สุชาติ มีภาค กทม.
7. เมตตา เครือพันธ์ กทม.
8. ชัยวัฒน์ มานะพันธ์พงศ์ เชียงใหม่
9. สมเดช ยะลาทรัพย์ ลำปาง
10. อำนวย พักพวก กทม.
11. วรศักดิ์ บุญคง สุราษฎร์ธานี
12. ศุภเลิศ เกียรติเจริญวงศ์ กทม.
13. ประทีป ศรีวิลาศ นครปฐม
14. พนัส คุ้มยำรุง กทม.
15. พิชาญ เพียรพิสูจน์ กทม.
16. กุศล โพธิสุวรรณ สระบุรี
17. ตรัส พินิจศักดิ์ กทม.
18. เล็ก รณชัย กทม.
19. อนันต์ บุญถาวร สมุทรปราการ
20. อมร กิจสวัสดิ์ นครปฐม
21. พจน์ สิชณนุกฤษฎ์ อ่างทอง
22. แสวง ปานสว่าง สมุทรสาคร
23. ไม่มีชื่อ นครสวรรค์
24. อารีย์ พงษ์เกียรติ์ ยะลา
25. พิเชษฐ์ เอมดี่ เชียงใหม่

☐ กรุณาแจ้งชื่อที่อยู่ที่ชัดเจนถูกต้องไปให้ทางกองบก.ด่วนเลยนะคะ จะได้ไม่เสียสิทธิ์ของคุณ

ชไมพร

บริษัทรักๆ

(ต่อจากหน้า 34)

ผู้หญิงเสียที" เจ้าพ่อพูดเปรยๆ

"ครับ...เฮีย ผมจะไปจัดการให้เฮียตามต้องการ"

หลังจากเพื่อน ๆ พาสาออกจากโรงแรม พรรคพวกก็พาเธอมาส่งที่คอร์ตซึ่งเป็นที่พักของสา หลายคนมาปลอบเธอด้วยความเป็นห่วง แล้วค่อย ๆ ทยอยกลับบ้านไปทีละคนสองคน คงเหลือไก่เพื่อนคู่ใจที่พักอยู่ในคอร์ตเดียวกันหลงเหลืออยู่ในห้องของสา

"พี่...ไก่เจ็บปวดแทนพี่จริง ๆ ไก่อยากจะเอามีดสับคนที่ทำร้ายพี่ให้เป็นชิ้น ๆ ไก่จะพยายามสืบว่าใครเป็นคนทำ แล้วแก้แค้นแทนพี่ให้ได้"

"ขอบใจนะไก่...พี่เจ็บแก้มจริง ๆ"

"เดี๋ยวไก่จะช่วยเป่าให้หายเจ็บ"

ว่าแล้ว ไก่ก็ค่อย ๆ ลูบผมของสา แล้วเอามือลูบที่หน้าผากและแตะเบา ๆ ที่พวงแก้ม

"เจ็บ...ไก่อย่าไปโดนมัน"

ไก่จึงค่อย ๆ เลื่อนมือมาลูบที่ซอกคอ แล้วเลื่อนลงที่หน้าอกหน้าท้อง แล้วก็...ไก่ก้มลงจูบที่หน้าผากแล้วก็ริมฝีปาก

แต่ยังไม่ทันถึงจุด สาก็สะดุ้งเพราะความเจ็บปวดที่พวงแก้มพร้อมทั้งผลักไก่ให้พ้นตัว

"อย่า...เจ็บ ไก่ไปนอนเหอะ"

ไก่จำใจกลับห้องของตัวเองเพราะกลัวพี่สาจะเจ็บ

หลังจากไก่กลับไปแล้ว 15 นาที สากำลังเคลิ้ม ๆ จะนอน ก็มีคนมาเคาะประตู สาคิดว่าเป็นไก่ จึงมาเปิดประตู

ทันทีที่ประตูเปิดออก ก็มีผู้ชายคนหนึ่งก้าวเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งเอามืออุดที่ริมฝีปากของสา เธอพยายามจะดิ้น แต่ผู้ชายคนนี้เป็นมืออาชีพ แค่เดี๋ยวเดียวเท่านั้น ห้องก็ถูกล็อคใส่กลอน พร้อมกันนั้นตัวของสาก็ถูกหิ้วไปที่เตียงนอน พริบตาเดียวเท่านั้น ผู้ชายคนนั้นก็เหลือแต่ท่อนล่างที่ล่อนจ้อน เขาพยายามที่จะแทรกเข้าหว่างขาของสา แต่สัญชาตญาณที่เกลียดผู้ชายทำให้สาดิ้นสุดขีด ขาที่ไม่นิ่งทำให้ผู้ชายคนนั้นไม่สามารถทำสิ่งที่ตัวเองอยากทำ

"บัก...บัก" เสียงทุบอย่างรุนแรงสองครั้งทำให้ขาทั้งสองห้อยลงข้างเตียง เธอไม่มีปัญญาขัดขืน การโถมเข้าใส่ของผู้ชายคนนี้เต็มไปด้วยความป่าเถื่อนและรุนแรง ซึ่งผิดกับผู้ชายคนแรกที่นอนกับเธอ เพราะครั้งนั้นเขายังใช้ความนุ่มนวลมาเชือดเอาพรหมจรรย์และจากไปด้วยความนุ่มนวล แต่คืนนี้ ผู้ชายคนที่นอนกับเธอเป็นคนที่สอง ไม่เพียงแต่ใช้ความรุนแรงและหยาบคาย มิหนำซ้ำยังใช้คำขู่ที่ไม่เกรงใจแม้แต่นิด

"คืนนี้ เอ็งยังโชคดีที่ลูกพี่ไม่โกรธจัด กูแค่สั่งสอนให้เอ็งรู้ว่า ผู้หญิงควรจะมีหน้าที่แค่มีเครื่องเพศบำเรอผู้ชาย ไม่ใช่เที่ยวซ่า ถ้าทำให้ลูกพี่โกรธอีก เอ็งอย่าหวังว่าจะได้ดูโลกอีกเลย"

ดาวลิขิต

ประจำวันที่ 4 - 10 ม.ค. 2532

เมษ 21 มี.ค. - 19 เม.ย.

ควันหลงแห่งความเพลิดเพลินยังไม่จางหาย ทำท่าจะมันส์ขึ้นโดยเฉพาะในงานธุรกิจสาขาใหญ่ทำเงินให้อย่างมาก (แล้วมันจะขนาดไหนกัน) อย่าด่วนตัดสินใจเพราะเชื่อคนอื่น คุณจะพลอยเสียหาย จะพบอะไรที่บังเอิญในต้นสัปดาห์ หนุ่มสาวฟู่ฟ่าพากันมีคู่ ดูให้ดี ๆ อย่าเอาความสวย, หล่อมาตัดสิน เลขเด่น 5-2

สิงห์ 23 ก.ค. - 22 ส.ค.

การเปลี่ยนแปลงโยกย้ายยังคงต้องรอไปก่อน อย่าด่วนใจร้อนทำเป็นวัยสะรุ่นไปได้ ดาวการเงินยังล่าช้าทำให้อดได้สิ่งอันพึงใจ การเดินทางกับคนร่างขาวท้วมมีผลพลอยได้ (สบายใจเฉิบ!) สีม่วง, น้ำเงินมีเสน่ห์ในยามค่ำคืน สิ่งสวยงามจะดึงดูดอารมณ์ให้มันกระดี๊กระด๊า เลขเด่น 7-2

ธนู 23 พ.ย. - 21 ธ.ค.

ดาวเสาร์ (7) ยังมีบทบาทต่อเนื่อง เช่น เพื่อนฝูงจะคอยสนับสนุนในด้านต่าง ๆ เพียงแต่คุณจะเอ่ยวจีหรือไม่ จะได้ประสบเหตุการณ์อันน่าระทึก อย่าเพิ่งหัวใจวายไปซะก่อน มันจะมาแบบทุกขลาภ (ค่อยยังชั่วหน่อย) การเดินทางจะต้องพบกับสิ่งที่น่าตื่นเต้นพร้อมกับครอบครัว ความรักเริ่มต้นใหม่ด้วยดี เลขเด่น 4-8

พฤษภ 20เม.ย. - 20 พ.ค.

จะมีชื่อเสียงเพราะตัวคุณนั่นแล ญาติผู้ใหญ่ให้ระวังหมั่นดูแลอย่ามัวนิ่งเฉย (ความดีไม่หนีหาย) เดินทางเสี่ยงโชคปลอดโปร่งด้วยสีฟ้า ดาวอังคาร (3) มีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้ามอย่าไปปิ๊งเข้าให้ล่ะ เงินที่มีกี่ซักจะฝืดเคืองอย่าทำหน้าใหญ่ ความรักคุณเองที่แสนงอนเลยแป๊ก เลขเด่น 4-9

กันย์ 23 ส.ค. - 22 ก.ย.

สดใสมาดใหม่ทั้งการแต่งกายให้ถูกโฉลกกับปีใหม่ อะไรที่คุณชอบใจก็จงทำมันเถอะ อย่าไปฝืนอารมณ์ เดี๋ยวนี้ไม่มีใครเขาอยากแก่กันหรอก ดาวจรเริ่มให้คุณ ทำการเสี่ยงโชค ก็เผื่อ ๆ ไว้ รางวัลใหญ่รอคุณอยู่ สีแดง, ขาว เหมาะที่จะเดินทาง ความรักนำข่าวดีมาให้ได้ปลื้ม จะสละโสดก็บอก ๆ กันบ้าง เลขเด่น 5-8

มังกร 22 ธ.ค. - 19 ม.ค.

ราบรื่นในช่วงนี้แถมยังมีโชคสองชั้น มันกว่าอยู่เฉย ๆ แล้วมันจะอะไรกันล่ะ ความคิดฝันของคุณใกล้ความจริงเข้ามาทุกขณะ กิจการต่าง ๆ เริ่มเข้ารูปเข้ารอย มีผู้ใหญ่เป็นแรงดันอย่างดี (แต่ต้องดันขึ้นล่ะ) สีฟ้า, ขาวทำการมงคลดี ไม่มีอุปสรรค ความรักยังต้องใช้เวลาดูใจกันสักหน่อย เลขเด่น 3-1

เมถุน 21 พ.ค. - 21 มิ.ย.

การลงทุนต่าง ๆ ยังต้องหยั่งใจคิดให้แน่ก่อนที่อะไรจะเกิดขึ้น ดาวพฤหัส (5) ทำให้คุณมีเพื่อนฝูงแปลกหน้ามาให้ปิ๊ง เดินทางอย่าไปเพราะอารมณ์ฉุนจะเป็นผลร้ายต่อเจ้าชะตา เสี่ยงโชคจากผู้อ่อนเยาว์กว่าจะพาได้เป็นสองชั้น (มันไปอีกแบบ) ส่วนความรักต้องรอเพื่อพิสูจน์ให้สำเร็จ เลขเด่น 3-8

ตุลย์ 23 ก.ย. - 23 ต.ค.

ในด้านกิจการทั่วไปมีโครงการขยายอย่างแน่นอน แต่การลงทุนยังควรรอจังหวะอยู่บ้างอย่าใจร้อน มีการเปลี่ยนแปลงสถานที่อย่างกะทันหัน (ต้อนรับความใหม่อยู่) ดาวอังคารจะทำให้เกิดโทสะเป็นเรื่องเป็นราวไปนุ่น ส่วนหมายกำหนดการเดินทางสร้างผลประโยชน์อย่างฉลุย ความรักเราเองที่ผิดสัญญานะ เลขเด่น 6-2

กุมภ์ 20 ม.ค. - 18 ก.พ.

คุณมีกิจกรรมทำหลายอย่างแต่อย่าเพิ่งฟุ้งซ่านซะก่อน ดาวการเงินยังเข้าข้างคุณอย่างไม่คาดฝัน ระหว่างการเดินทางจะพบสิ่งของต้องประสงค์ (แล้วอย่าทำเมินซะล่ะ) ระวังการเดินทางจะมีการสะดุดหกล้มไม่ดีเลย มีปากเสียงเพราะคนมาหาเรื่องโอ้ยจิ๊บจ๊อยจะตายไป โมทนาสาธุให้มันเถอะ ความรักไม่ค่อยสบอารมณ์นัก เลขเด่น 9-1

กรกฎ 22 มิ.ย. - 22 ก.ค.

หน้าที่มีความรับผิดชอบสูงขึ้น อย่างอื่นก็ไม่ต้องพูดถึง (ว่าไปโน่น) ในสถานที่อยู่มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างบรรยากาศน่ะ การเจรจาค่อนข้างจะใจร้อนระวังจะทำให้คนอื่นเหม็นหน้าคุณได้ มีข่าวดีได้รับของกำนัลจากเพศตรงข้าม ความรักต้องรอคอยเหมือนข้าวคอยฝน เฮ้อ!! เลขเด่น 6-2

พิจิก 24 ต.ค. - 22 พ.ย.

ยังใหม่ ๆ มาไม่นานเท่าไหร่ ความกระตือรือร้นในการทำงานสร้างประสิทธิผลให้อย่างปิ๊งไปเลย นับว่าคุณเป็นผู้ที่มีไฟในการงานอย่างยิ่ง ในขณะเดียวกันก็ขอให้ระมัดระวังเกี่ยวกับเพื่อนฝูง มันจะมาแบบลูบคม การเสี่ยงโชคยังอยู่ในมุมอับ (อย่าเพิ่งผลีผลาม) ส่วนความรักก็เข้าใจซึ่งกันและกันมันส์ดี เลขเด่น 0-5

มีน 19 ก.พ. - 20 มี.ค.

เป็นฤกษ์งามยามดี ทำการเปิดห้างร้านได้ผลเกินคาด!! โป๊ะเช๊ะการกู้เงินมีเปอร์เซ็นต์ได้สูง (ตั้งตัวได้สบาย) มีการเฮฮาอย่างไม่รู้ตัวมาก่อน แต่ห้ามเมาโดยไม่รู้ตัว เสี่ยงโชคยังพอมีทางถ้าใจคุณไม่วอกแวกซะล่ะ เรื่องความรักยังครึ้มอกครึ้มใจ ถ้าไปด้วยกันได้ก็ขอให้สุขี ๆ เนาะ เลขเด่น 2-7

อำพล เจน เรื่อง-ภาพ

บทที่ 30

อีกด้านชาวบ้านกำลังล้อมโจร
คนหนึ่ง โจรมีสภาพไม่
ผิดหมาจนตรอก!

พวกชาวนาอ่อนประ-
สบการณ์ก็แตกกระเจิง
พวกมึงฆ่ากู
ไม่ได้หรอก

ครั่บ

ผู้ที่ลงมือให้มัน
สงบลงคือนักเลง
คนบชุดดำที่พูด
น้อยที่สุด!
118

ปีใหม่แล้วนะคะคุณ ๆ ทุกคน คุณวางแผนชีวิตของคุณเอาไว้เช่นไรคะ สำหรับปีใหม่ปีนี้ ส่วนพรนั้นวางแผนไว้แล้วค่ะ เอากันคร่าว ๆ นะคะ ขั้นแรกจะเก็บเงินสักก้อนหนึ่ง (เอาก้อนขนาดย่อม ๆ ก็พอแล้ว) พอเก็บได้แล้วจะเอาไปวางดาวน์บ้าน โดยที่ก่อนดาวน์นั้นจะหาผู้ชายที่จริงใจกับพรสักคนหนึ่งก่อน พรกับเขาจะใช้เวลาดูใจกันสักปีนึง แล้วก็เป็นแฟนกันปีนึง พอครบ 2 ปีแล้วก็จะแต่งงานกัน แต่งงานได้ 3 ปีมีลูกคนแรก พออีก 2 ปีต่อมาก็มีคนที่สอง เอาแค่ 2 คนเท่านั้นก็พอแล้วหละค่ะ สำหรับโครงการชีวิตเมื่อถึงวัย 40 ปี (ตอนนี้ 32) พรจะมีร้านขายหนังสือเล็ก ๆ ขายด้วยให้เช่าด้วย โดยพรจะขายอาหารควบคู่ไปด้วยเนื่องจากฝีมือการทำกับข้าวของพรนั้นคิดว่าไม่เป็นรองใครเลย ส่วนผู้ชายที่จะเป็นพ่อของลูกพรนั้นเขาต้องเป็นคนดีและรักพรคนเดียวค่ะ

"เอ้า...เจ๊ หลับกลางวันอีกแล้วเหรอ"

พรสะดุ้งแล้วคว้าปากกามาปั่นต้นฉบับทันที แฮ่ะ.. แฮ่ะ..ฝันไปน่ะค่ะ

ชไมพร ฉอเลาะ

อยากมีเพื่อนเที่ยว

จาก ตาพระยา...
ถึง..คุณ..ชไมพร

ไม่ต้องบอกก็คงทราบนะว่าผมเป็นแฟนนวลนางมานานขนาดไหน ที่ผมเขียนมานี้ผมก็อยากจะให้คุณประกาศ หาสาวแก่แม่ม่ายที่ขี้เหงาที่ชอบเที่ยวชอบสนุกให้ผมหน่อย เพราะผมก็ชอบเที่ยวอยู่แล้ว ผมออกมาปฏิบัติหน้าที่อยู่ชายแดนก็เหงา ผมอยากจะมีเพื่อนเที่ยวตอนช่วงพักหน่อย

ถ้าใครสนใจก็ส่งมาตามที่อยู่ด้านล่างนี้

ส.อ.สุขสันต์ รักเมือง
ตู้ ปณ. 19 ทบ.1096
อ.ตาพระยา จ.ปราจีนบุรี

25180
ยินดีตอบทุกฉบับ....!

ตอบคุณสุขสันต์

ไม่มีปัญหาสำหรับพรอยู่แล้ว ขอมาอย่างไรพรก็ให้แบบนั้น ของดี ๆ จะเอาฟรี ๆ กันได้ไง เคยฟังเพลงนี้ของหนูแหวนหรือเปล่าคะ สาวแก่แม่ม่ายก็ถือว่าเป็นของดี ๆ เหมือนกัน เพราะฉะนั้นจะเอาฟรี ๆ กันได้ไง ต้องตอบแทนพวกเธอด้วยความจริงใจค่ะ เมื่อเธอติดต่อมาคุณก็ต้องเก็บทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้เป็นความลับนะ นี่หละค่ะคือการตอบแทนที่ดีที่สุด

ชไมพร

"รอความหวัง"

สวัสดีครับ พี่ชไมพรที่น่ารัก-นับถือ

ผมเป็นคนหนึ่งที่ชอบอ่านนวลนาง และก้อติดตามมาตลอด ผมชอบคอลัมน์ชไมพรฉอเลาะจริงๆ พี่พรตอบจ.ม.เป็นกันเองดี จนเป็นที่ยอมรับของบรรดาสมาชิก คืออย่างนี้ครับ ผมกำลังเหงา อยากมีใครสักคนที่รู้ใจเรา ที่จะแก้เหงาได้ ไม่ว่าจะเป็นสาวแก่หรือสาวไม่แก่ แม่ม่ายก็ได้ ตอนนี้ก็เรียนอยู่ปีสุดท้าย แต่อายุอาจจะน้อยไปสักหน่อย แค่ 20 ปีเอง สูง 165 ซ.ม. เป็นคนร่าเริง แต่ยิ้มเก่งนะ ไม่ทราบว่าจะรบกวนเวลาของพี่พรหรือเปล่า พี่จะแนะนำหรือเป็นสื่อให้กับผม แต่ก็ต้องขอขอบคุณเอาไว้ก่อน

สุดท้ายนี้ ผมก็ขอให้พี่ชไมพรกับทีมงานจงอยู่คู่กับสมาชิกตลอดไป

"รอความหวัง"
ประเสริฐ (ฝั่งธน)

ตอบคุณประเสริฐ

ตอนรอยต่อระหว่างสิ้นปีเก่ากับเริ่มปีใหม่นี้เป็นช่วงเวลาที่ไม่น่าทำตัวให้เหงาหรอกค่ะ พรขอแนะนำให้คุณหันหน้าเข้าหาเพื่อน ไม่ไม่ใช่หันหลังให้เพื่อน (เดี๋ยวเพื่อนเล่นข้างหลังนะจะบอกให้) การมีเพื่อนมาก ๆ จะทำ

ให้คุณหายเหงาได้ คุณลองนำนวลนางเล่มนี้ไปให้เพื่อน ๆ ดูสิคะ แล้วให้เขาหรือเธออ่านจ.ม.ของคุณแล้วก็อ่านคำตอบของพร ใช้ความเป็นคนซื่อ ๆ น่ะฟาดกันมานักต่อนักแล้วนะคะ พวกสาว ๆ เขาชอบคนซื่อ ๆ น่ะค่ะ คุณไม่ได้บอกที่อยู่ไปด้วย พรก็เลยต้องแนะนำวิธีนี้หล่ะค่ะ

ชไมพร

โตเกินตัว?

สวัสดีครับ คุณชไมพร

ผมติดตามนวลนางมาก็นานพอสมควร แต่ยังไม่เคยเขียนจ.ม.มาคุยเลยเพราะไม่แน่ใจที่อยู่ นี่เป็นจ.ม.ฉบับแรกหวังว่าคงไม่ทำให้ผิดหวังนะครับ (เริ่มเฉาะปัญหาเลยดีกว่าเดี๋ยวทนไม่ไหว)

1. ทำไมพี่ไม่ลงที่อยู่ของสำนักพิมพ์ให้ละครับ เพราะบางท่านอาจไม่รู้ก็ได้นะครับ

2. ผมชอบลีลาการตอบปัญหาของพี่เหลือเกิน สงสัยว่าลีลาการตอบปัญหาจะสู้ลีลาบนเตียงไม่ได้ (อยากรู้จังครับ)

3. คือว่าผมตอนนี้อยากหาประสบการณ์เหลือเกิน ผมอยากให้หญิงสาว หรือแม่ม่ายท่านใดที่มีประสบการณ์ช่วยเป็นครูสอนผมหน่อย รับรองวันละกี่ยกก็ได้ตามแต่ที่ครูจะสอนผม ตอนนี้ผมอายุ 18 ปี หน้าตาอ่อนกว่าอายุ แต่ทุกส่วนของร่างกายใหญ่กว่าอายุ สูง 175 หนัก 57 กรุณาด้วยนะครับ สงสารเด็ก (โต) ที่อยากขึ้นครูด้วยเถอะครับ จะติดต่อพี่ชไมพรหรือติดต่อผมโดยตรงตามที่อยู่ข้างล่างนี่ก็ได้น่ะครับ

สุชาติ เริ่มฤดี 906/41
ซ.มหาสิน 2 สุขุมวิท 101/1
อ.พระโขนง จ.กทม. 10260

ท้ายนี้ผมขอให้พี่ชไมพรจงอยู่คู่นวลนางตลอดไป และขอให้ขายดียิ่งกว่าหนังสือใดเลยครับ และขอให้พี่ชไมพรจงมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง (เผื่อไว้เจอศึกเสือใต้สิงห์เหนือ คนกลาง) จะได้สบาย ๆ

ป.ล. พี่ครับช่วยตอบให้ด้วยนะครับ ถ้าพี่ไม่ลงให้ผมคงต้องเจ็บช้ำใจไม่น้อย นาน ๆ ไปไม่ลืม เอ่อพี่ครับผมสอดซองติดแสตมป์มาด้วย ถ้าพี่มีรูปที่จะแจกผมขอหน่อยนะครับ รูปใครก็ได้ครับที่เด็ด ๆ เจ๋ง ๆ ถ้าพี่ยังไม่มีก็ไม่เป็นไรครับ เอาไว้พี่แจกเมื่อไหร่พี่ค่อยส่งมาให้ผมก็แล้วกัน ขอบคุณมากครับ จากใจจริง

ตอบคุณสุชาติ

พรตอบให้เดี๋ยวนี้ถือว่าเป็นการผิดหวังหรือเปล่าล่ะคะ เอ้า...ตอบปัญหาเลยนะ

1. พรว่าติดต่อตามที่เดิมคือตู้ปณ.ตลิ่งชันตามเดิมดีกว่าค่ะ

2. เรื่องแบบนี้พูดไปก็เหมือนกับว่าจะเป็นการคุยเกินไป แต่ถ้าจะให้คุณลองมาพิสูจน์บนเตียงเอาเอง พรก็ว่ามันอาจจะหนักเกินไปสักหน่อย เอาเป็นว่าเก็บไว้เป็นปริศนาดีไหมคะ

3. เอาสิคะ...เอ้า..ใครอยากติดต่อกับเด็ก (โต) ที่อยากขึ้นครูก็ติดต่อกันได้เลยนะคะ ส่วนใครอยากติดต่อผู้ใหญ่ (โต) ก็ติดต่อมาที่พรนะ แฮ่ะ แฮ่ะ ก็พรเองแหละค่ะ

ชไมพร

คนชายแดน

เขียนที่ มุมห้องว้าเหว่
ถึง คุณชไมพร ที่น่ารัก

ผมคนหนึ่งที่ติดตามนิตยสาร "นวลนาง" เป็นประจำ และฉบับนี้

ก็เป็นฉบับแรกที่ผมเขียนจ.ม.และอาจจะเป็นฉบับสุดท้าย ถ้าคุณชไมพรโยน จ.ม.ของผมลงตะกร้า ผมขอชมคุณว่าคุณตอบจ.ม.ทุกฉบับได้เผ็ดร้อนดีจริงๆ ผมอ่านหนังสือนวลนางทั้งเล่มไม่เบื่อเลยจริงนะคุณ ชไมพร และคอลัมน์ ต่าง ๆ ที่ลงในหนังสือนี้อ่านแล้วก็มีความมันส์ เป็นพิเศษเลยละ และอีกอย่าง นางแบบแต่ละนาง เห็นหุ่นแล้วสยิวไปทั้งตัว เฉียบจริง ๆ อยากจะได้สักคนแต่ไม่มีเงินผ่อน

อ้อ! ลืมบอกไปว่า ปัจจุบันนี้ผมเป็นทหาร ตอนนี้อยู่ชายแดน และเหงามาก อยากจะมีเพื่อนคุย จะเป็นสาวแก่แม่ม่ายก็ได้ (สาวโสด) สาวใดสนใจเขียนจดหมายมาคุยกับผมได้ ยินดีตอบให้ทุกฉบับ (ผู้มีอารมณ์สุนทรีย์ในหัวใจ จะพิจารณาเป็นพิเศษ)

ผมขอให้คุณ ชไมพร กรุณาช่วยประกาศให้ด้วยจะได้ไหมครับ ผมขอรบกวนแค่นี้แหละครับ (ลายมือไม่สวยเลยต้องพิมพ์)

นับถือจริง ๆ
หนุ่มน้อย
คุณวีระ บุญมี
บก.ศฝ.นย. อ.สัตหีบ
จ.ชลบุรี 20180

ตอบคุณหนุ่มน้อย

พรจะโยนลงตะกร้าทำไมล่ะคะ เอามาพับถุงขายไม่ดีกว่าหรือ (พูดเล่นนะคะ) เวลาพรตอบจ.ม. น่ะส่วนมากจะมีของขบเคี้ยวให้เพลิดเพลินอยู่ 2-3 ชนิด อาทิมะขามแก้วบ๊วย ลูกหยี ฯลฯ ไม่เคยมีพริกขี้หนูหรือพริกไทยมาปะปนเลย พรว่าเวลาคุณอ่านนวลนางคงเผลอเคี้ยวพริกขี้หนูหรือพริกไทยเข้าไปมั้งคะ ก็เลยทำให้เผ็ดร้อนไปหน่อย จ.ม.ของคุณพรลงให้แล้วนะคะ ป่านนี้จะรู้สึกเผ็ดร้อนขนาดไหนก็ไม่ทราบเหมือนกัน ยังไง ๆ ก็อย่าหลอกเพื่อนร่วมเพศของพรก็แล้วกัน พรขอร้องหละค่ะ

ชไมพร

ขอบคุณหลาย ๆ

สวัสดีครับ คุณชไมพร

มากันอีกแล้วแฟนเก่าขาประจำของนวลนาง ที่อ่านประจำทุกเล่ม ผมเคยให้คุณชไมพรส่งข่าวถึงทหารแนวหน้ามาแล้วครั้งหนึ่ง นวลนางเล่มที่ 168 ไงครับ หลังจากที่นวลนางเล่มนั้วางขายได้ 3 วัน ก็มีจ.ม.จากทั่วทิศ ที่มีกองทหารไปปกป้องชายแดนประจำอยู่ เขียนมาถึง 300 กว่าฉบับ แสดงว่านวลนางก็ขายดีในกองพัน กองร้อย ของทหาร ผู้เสียสละให้แนวหลังอยู่กันสบาย สบาย ผมก็ทำหน้าที่แทนนวลนาง แจกรูปไปให้ผู้ที่เคยขอมา แล้วทางคุณหมดชุดที่แจก ก็มีจ.ม.ตอบมาว่าถูกใจกันจริง ๆ ครับสำหรับทหาร และผมก็ต้องการให้คุณช่วยอีกครั้ง เผื่อว่ายังมีทหาร ที่พลาดอ่านนวลนางเล่มเก่าไปแล้วมาอ่านเล่มนี้ จะได้รู้ สำหรับแนวหน้าไม่ว่าจะเป็นทหาร ตำรวจชายแดน อ.ส.ทหารพราน ที่ต้องการภาพแจกฟรีไว้ดูยามว่างเขียนจ.ม.มาขอได้ และถ้าจะส่ง

ซองเปล่ามาแล้วเขียนที่อยู่ถึงตัวท่านด้วยจะสะดวกมากครับ นี่เฉพาะแนวหน้าที่ไม่ต้องเสียแสตมป์ และทหารที่เคยขอมาแล้ว ก็เขียนมาใหม่ ผมมีภาพส.ค.ส.ให้ทหารทุกคนที่เคยขอมาชุดแรกด้วย เป็นส.ค.ส.จากแนวหลังที่มอบให้ท่านโดยเฉพาะ อย่าช้านะครับ มีจำนวนจำกัดหมดแล้วหมดเลย ท่านจะต้องรอไปปี 32 โน่น ถึงจะมีโอกาสกันอีก แล้วก็ไม่ทราบว่า จะมีวันนั้นหรือเปล่า อนาคตเป็นสิ่งไม่แน่นอนใครจะรู้

ผมก็ขอรบกวนหน้ากระดาษนวลนาง คอลัมน์ชไมพรฉอเลาะเพียงเท่านี้ ขอให้คุณตอบจ.ม.เป็นขวัญใจแก่คนทุกรุ่นที่อ่านนวลนางตลอดไป และมินิผมก็จะซื้ออีก 1 เล่มต่อ ๆ ไป

ที่ส่งสำหรับ จ.ม.จากทหารแนวหน้า

คุณสุวิทย์
แฟลต 15 ชั้น 5 ห้อง 15/155
คลองเตย พระโขนง
กรุงเทพฯ 10110

ตอบคุณสุวิทย์

พรดีใจมากค่ะที่มีคนแบบคุณสุวิทย์ แล้วก็ต้องขอขอบคุณแทนทหารหาญที่อยู่แนวหน้าด้วยนะคะที่คุณได้จัดส่งภาพพิเศษไปให้ถึงแนวหน้าเลย คราวนี้พรก็นำจ.ม.ของคุณมาลงให้อีกแล้วค่ะ พร้อมทั้งบอกผ่านไปยังทหารแนวหน้าหรือรั้วของชาติทั้งหลายว่าถ้าต้องการที่จะได้ภาพพิเศษก็ติดต่อไปได้ที่คุณสุวิทย์ตามที่อยู่ข้างบนนี้เลยนะคะ

ชไมพร

รายชื่อผู้ไม่ได้รับภาพชุดของนวลนาง

1. วันชัย วิมาคม กทม
2. เกษม เดือนทะเล นครพนม
3. ทองเบี้ยง หัตดพรม กาฬสินธุ์
4. จีรศักดิ์ กมลกลาง กทม.
5. ฐิติ มหธนภัทร สมุทรสาคร

อ่านต่อหน้า 60

ชไมพรสอนอึ๊บ

สวัสดีค่ะแฟน ๆ ของพร เราเจอกันอีกแล้วนะคะ เอ้า...เริ่มต้นกันเลยดีกว่า คุณผู้หญิงทั้งหลายคะ

คุณเชื่อไหมคะว่า การที่พ่อค้าแม่ค้าจะขายสินค้าสักชนิดหนึ่งน่ะ เขาจะต้องทำให้สินค้าของเขาเป็นที่น่าสนใจก่อนใช่ไหมล่ะคะ

ถ้าสินค้ามีหีบห่อไม่น่าสนใจ ไม่ดึงดูดสายตาของคนอื่น พรรับรองว่าจะไม่มีคนซื้อสินค้าชนิดนั้นหรอกค่ะ เพราะว่าไม่มีอะไรที่ดึงดูดเลย

เช่นเดียวกันค่ะ !

ถ้าตัวคุณคือสินค้าชนิดหนึ่ง คุณก็ต้องทำให้รูปลักษณ์ของคุณนั้นเป็นที่น่าสนใจเป็นที่ดึงดูดจากเพศตรงข้ามเช่นเดียวกับสินค้าชนิดอื่น ๆ

เรื่องนี้ไม่ได้หมายความว่ารูปลักษณ์ของคุณนั้นจะต้องสุดสวย จะต้องน่ารักเสมอไปหรอกนะคะ ที่จริงแล้วคุณจะต้องสร้างจุดน่าสนใจให้ได้ตามที่คุณมีอยู่มีเท่าไหร่ก็ใช้เท่านั้นค่ะ

คุณจะต้องเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด ไม่มีใครเขาอยากได้คุณไปเป็นแฟนหรอกค่ะถ้าคุณไม่มีอะไรน่าสนใจเอาเสียเลยจริง ๆ

เอาหละค่ะ...พรจะเริ่มต้นแล้วนะ

ก่อนอื่นเราก็ต้องเริ่มต้นกันที่รูปลักษณ์ภายนอกกันเสียก่อน คุณจะต้องยอมเสียเวลาและ เสียเงินสักจำนวนหนึ่งเพื่อเลือกเสื้อผ้าสวยๆ ให้กับคุณ

เปิดดูในหนังสือแฟชั่นต่าง ๆ หรือจะเป็นหนังสือประเภทดิฉัน ผู้หญิง 24 ลุคส์ แพรว ลลนา ฯลฯ ก็ได้เหมือนกันค่ะ ศึกษาดูว่าชุดไหนบ้างที่เหมาะสมกับคุณ เมื่อ

ได้แล้วก็จัดการหาซื้อหรือไม่ก็สั่งตัดมาสวมใส่กับร่างของคุณได้เลยค่ะ

เวลาไปงานกลางคืนก็น่าจะเป็นชุดราตรีสีสวยที่โชว์หัวไหล่และลาดอก ถ้าเป็นไปได้จะโนบราหรือว่าวับ ๆ แวม ๆ บ้างก็คงไม่ยากเกินไปนัก

ต่อไปคุณก็พิจารณาดูว่ารูปร่างของคุณนั้นมีข้อบกพร่องตรงไหนบ้าง เมื่อพบแล้วก็พยายามเบนความสนใจของคนอื่นไปสู่ส่วนอื่นที่สวยสดงดงามกว่า

ถ้าคุณมีหน้าอกพุ่งโชนได้สัดส่วนแต่กลับมีขาใหญ่ น่องทู่ ดูเทอะทะ คุณต้องลืมกระโปรงสั้น ๆ ให้หมดไป แล้วหันมาสวมเสื้อยืดที่รัดรูปจนเห็นสัดส่วนของหน้าอก หรือจะเป็นแบบเสื้อคอกว้าง เสื้อคอลึกก็เรียกให้คนสนใจได้เหมือนกันค่ะ

แต่ในมุมกลับกัน *ถ้าคุณมีหน้าอกที่แบนราบไร้ความอวบอิ่ม แต่มีช่วงขาที่เรียวสวย ขาวนวล ยั่วยวนหัวใจ คุณก็ต้องลืมเสื้ออะไรทำนองนั้นไปเสียให้หมด จากนั้นก็หันมาให้ความสนใจกับกางเกงยีนส์คับ ๆ ฟิต ๆ เสื้อก็ให้เป็นเสื้อเชิ้ตตัวหลวม ๆ*

เรื่องนี้ไม่ได้หมายความว่ารูปลักษณ์ของคุณนั้นจะต้องสุดสวยจะต้องน่ารักเสมอไปหรอกนะคะ ที่จริงแล้วคุณจะต้องสร้างจุดน่าสนใจให้ได้ตามที่คุณมีอยู่

หรือถ้าคุณจะใจถึงก็เล่นเป็นกระโปรงมินิสเกิร์ตโชว์ท่อนขาอันขาวนวลของคุณเสียเลยก็ได้

การเลือกเสื้อผ้านั้นอย่าเห็นว่าเป็นชุดไหน ๆ ก็ใส่ได้นะคะ คุณต้องพิจารณาว่าชุดไหนไม่เหมาะสมกับคุณก็ต้องปล่อยให้มันผ่านเลยคุณไปค่ะ

สำหรับเสื้อผ้าชุดที่คุณพิจารณาแล้วว่าเหมาะสมกับคุณที่สุด คุณก็อย่าพึ่งตัดสินใจจ่ายเงินตกลงซื้อเลยนะคะ

คุณต้องทดลองสวมดูให้แน่ใจเสียก่อนว่า มีตรงไหนผิดส่วนบ้างหรือเปล่า เวลานั่งรู้สึกอึดอัดไหมใส่เดินไปเดินมาถนัดหรือไม่ยกแขนชูขึ้นดูสิว่ายกได้หรือเปล่าไม่ใช่ว่าพอเจอแฟนคนโปรดของคุณแล้วยกแขนจะโอบกอดเขาสักหน่อยกลับปรากฏว่าดึงเปรี๊ยะดีไม่ดีเกิดตะเข็บแตกโชว์รักแร้ให้อับอายประชาชีก็ได้นะคะบอกไว้ก่อน

การเลือกสีของเสื้อผ้านี่ก็สำคัญเหมือนกันนะคะ ต้องเลือก

อ่านต่อหน้า 55

ขวัญใจไอ้หนุ่ม

■ เขาให้ฉันสวมเสื้อคลุมบางๆ ก่อนโพสท์ท่าจนพอใจ แล้ววาดโครงร่าง จากนั้นจึงลงรายละเอียดของดวงหน้า ■

กลิ่นสี... และคาวสาว ซู อีแวนส์

ถ้าไม่บอก...ใครเลยจะรู้ ว่าก่อนจะมาเป็นดาวเปลือยแพร่โฉมในนิตยสารสำหรับผู้ชายนั้นเธอเป็นนางแบบให้จิตรกรจำลองความงามลงบนแผ่นผ้าใบมาแล้ว

และภาพนั้นเคยโชว์ที่ "หอศิลป์" ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ

ซู อีแวนส์ คือนามของเธอ สาววัย 19 หมาด ๆ แห่งเมืองบาร์นสเตเปิล ในอังกฤษ ผู้มีสัดส่วนอร่าอร่าม 36-24-36 และแววตาเศร้าซึ้ง

"วันนั้นฉันได้พบกับจิตรกรคนหนึ่ง เขาบอกกับฉันว่ากำลังตระเวนหาอะไรสักสิ่งหนึ่งเพื่อวาด..." ซูเล่าถึงก้าวแรกในชีวิตใหม่ของเธอ "และหลังจากพูดคุยกันจนสนิทสนมเขาก็บอกกับฉันว่าหน้าตาและบุคลิกของฉันละม้ายกับนางในภาพวาดของศิลปินยุคก่อนราฟาเอล ซึ่งฉันก็ไม่รู้หรอกค่ะว่าเป็นอย่างไร แต่ก็ปลื้มเมื่อเขาบอกว่าอยากจะวาดภาพฉันลงบนผืนผ้าไป...กลิ่นสีหอมอบอวลอยู่ในหัวใจของฉันเชียวค่ะตอนนั้น"

และเมื่อถึงเวลานัดหมาย เธอเล่าถึงความระทึกใจยามนั้น

"เป็นความสัตย์จริงค่ะ ฉันไม่นึกมาก่อนเลยว่าเขาจะวาดภาพของฉันแบบนู้ด ฉันอาย แต่ไม่โกรธเขาหรอก ฉันนึกโทษตัวเองมากกว่าที่ไม่ได้ถามให้ละเอียดว่าจะวาดเพียงดวงหน้าของฉันหรือวาดในลักษณะใด...แต่จากการอธิบายถึงความงดงามทางศิลป์และสรีระอันงดงามของสตรีเพศซึ่งเขาบอกว่าฉันมีอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์แบบ...ฉันก็เลยยอมแก้ผ้าค่ะ"

เคลิ้มไปกับกลิ่นสีและมนต์ศิลป์...ว่ายังงั้นก็คงไม่ผิดสำหรับเธอในคราวนั้น

"การทำงานของเขาละมุนมากค่ะ..." ซูเล่าต่อ "เขาให้ฉันสวมเสื้อคลุมบาง ๆ ก่อน โพสท์ท่าจนพอใจ แล้ววาดโครงร่าง จากนั้นจึงให้ลงรายละเอียดของดวงหน้า และเมื่อต้องวาดส่วนที่ต่ำลงมาเขาจึงขอให้ฉันเปลื้องเสื้อคลุมออก...มาถึงช่วงนี้ฉันคลายความอายแล้ว การเปลือยกายต่อหน้าเขาจึงไม่ใช่ความลำบากใจเลย"

หลังจากภาพเปลือยนั้นได้โชว์ต่อสายตาคนรักศิลป์ ประตูบานที่สองก็เปิดให้ซู อีแวนส์ ย่างกรายเข้าสู่อาณาจักรนางเปลือยเต็มตัว

"ค่ะ ฉันยอมรับงานถ่ายภาพ และรู้สึกชอบกว่าการเป็นนางแบบให้วาดภาพเสียอีก"

เหตุผลของเธอน่าฟังนัก

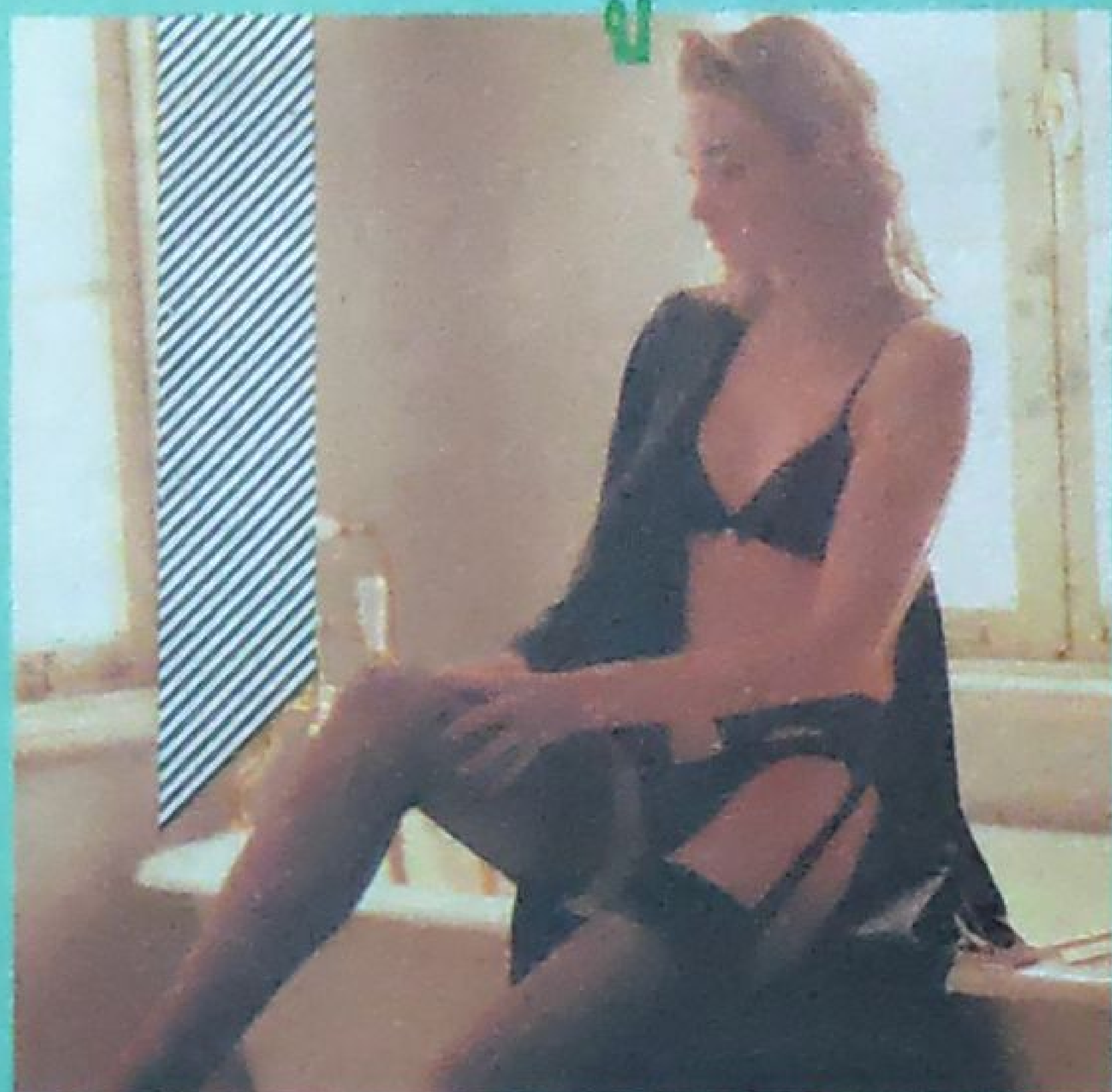
"การถ่ายภาพสามารถจัดท่าทางได้หลากหลายกว่าการวาดภาพ...เก็บรายละเอียดได้ครบถ้วนทุกสัดส่วนและทุกกระบวนอารมณ์ที่ฉันแสดงออก และแน่นอนค่ะ ผู้ชายทุกคนได้สัมผัสกับทุกหลืบร่องที่ลี้ลับของฉัน"

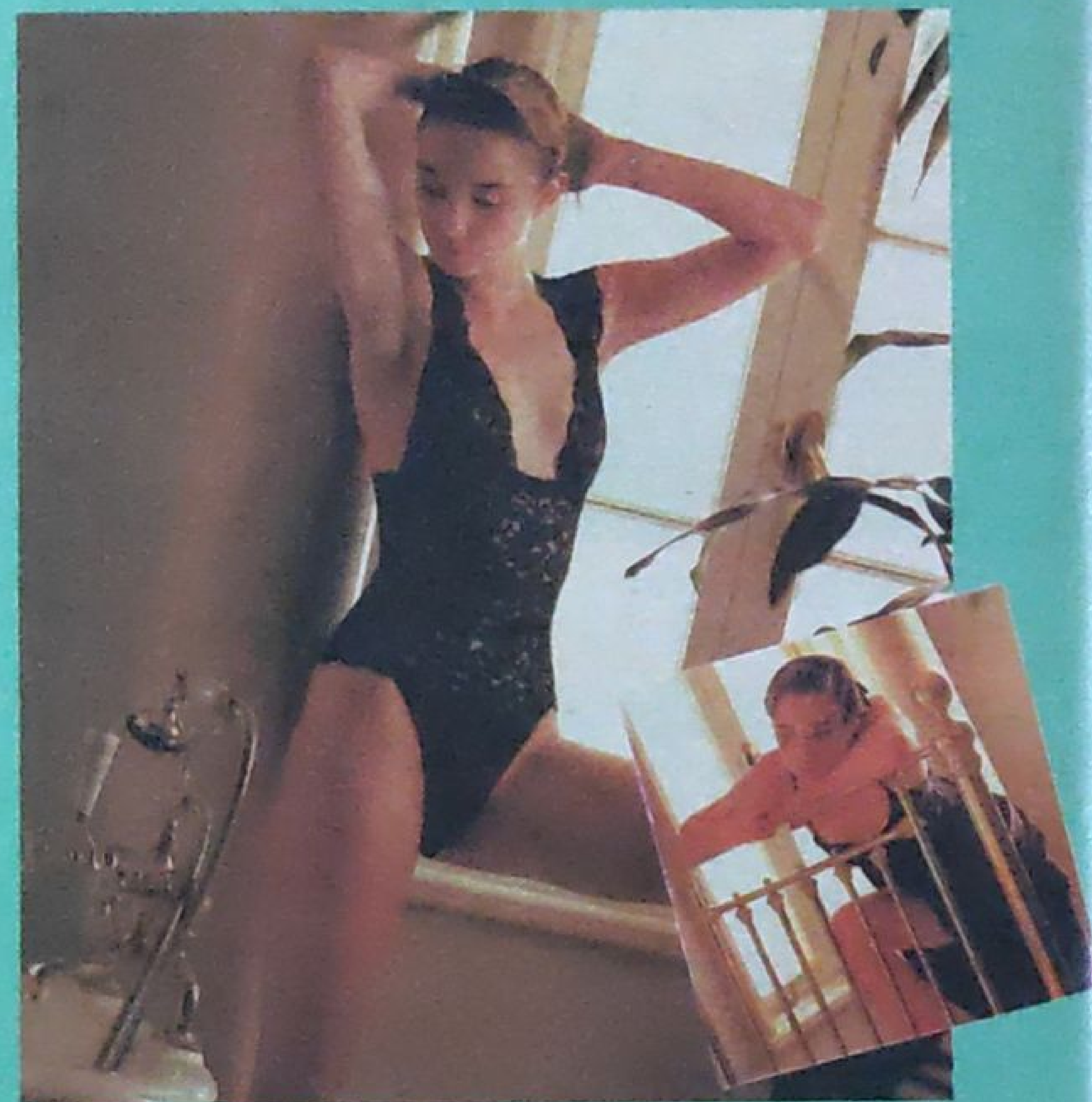
ขอบใจจริงๆ...ซู อีแวนส์

ชุดชั้นใน วาบหวาม

เสน่ห์ล้ำลึก ของชุดชั้นในตัวหรู กับความงามมหัศจรรย์ ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลัง

ฎุเอะจิมา เคจิ...ผู้ช่วยศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยคันเซกล่าวว่า ชุดชั้นในของผู้หญิงนั้นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกระตุ้นเร้าความรู้สึกของผู้ชายอย่างพวกเรา พูดง่าย ๆ ก็คือ "สิ่งที่ปิดบังอยู่" มีเสน่ห์ดึงดูดไม่แพ้ "สิ่งที่ถูกปิดบังอยู่ภายใน" เลย

ถ้าไม่มีอะไรปิดบังอยู่เลย มันก็จะขาดเสน่ห์ไป เพราะฉะนั้นชุดชั้นในจึงเป็นสิ่งแรกที่สะดุดความสนใจของผู้ชายเรา

ในสมัยนี้ชุดชั้นในที่สวย สง่า หรูหรากำลังฮิต แต่ถ้าผู้หญิงคนไหนสวมเสื้อผ้าที่หรูหรา และเสื้อชั้นในที่หรูหราด้วยแล้ว เสื้อชั้นในที่ว่านี้ก็จะหมดความหมายไป **แต่ถ้าคู่กับเสื้อผ้าธรรมดา ๆ ก็จะทำให้รู้สึกถึงความมีเสน่ห์ของชุดชั้นในนั้นได้ดี**

ตัวอย่างเช่น ตะปิ้งที่ชาวเขาผู้ชายแห่งปาปัวนิวกินีใส่กันเป็นประจำนั้น มิใช่มีไว้เพื่อปกปิดอวัยวะภายในเท่านั้น แต่ยังมีความหมายรวมถึง การเน้นบทบาทของ**สิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ด้วย** ซึ่งคล้ายกับในกรณีของชุดชั้นในที่หรูหราเหมือนกันคือเป็นการแสดงถึงความ**ภูมิใจในสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใน**ด้วย

อย่างผู้หญิงบางคนที่ไว้ขนรักแร้ ถ้าใส่บราเซียร์ ที่เซ็กซี่ก็จะยิ่งทำให้ดูเซ็กซี่ขึ้นไปใหญ่ หรือคนที่ชอบใส่ชุดว่ายน้ำหรือกางเกงในที่เว้าขอบขาสูง ๆ ยิ่งดูก็ยิ่งชอบ มองเท่าไหร่ก็ไม่เบื่อ

เดี๋ยวนี้เวลาใครพูดถึงความเซ็กซี่แล้ว มักจะไม่ได้นึกถึงสัญลักษณ์ทางเพศ เท่าไหร่ แต่มักจะนึกถึงกางเกงใน, ถุงน่องสลิป, กระโปรง หรือรองเท้า เหล่านี้เป็นต้น หรือบางครั้งก็นึกถึงเก้าอี้ที่ผู้หญิงนั่งหรือ ท่าทางในการดูดน้ำจากหลอดดูดอย่างงี้ก็มี

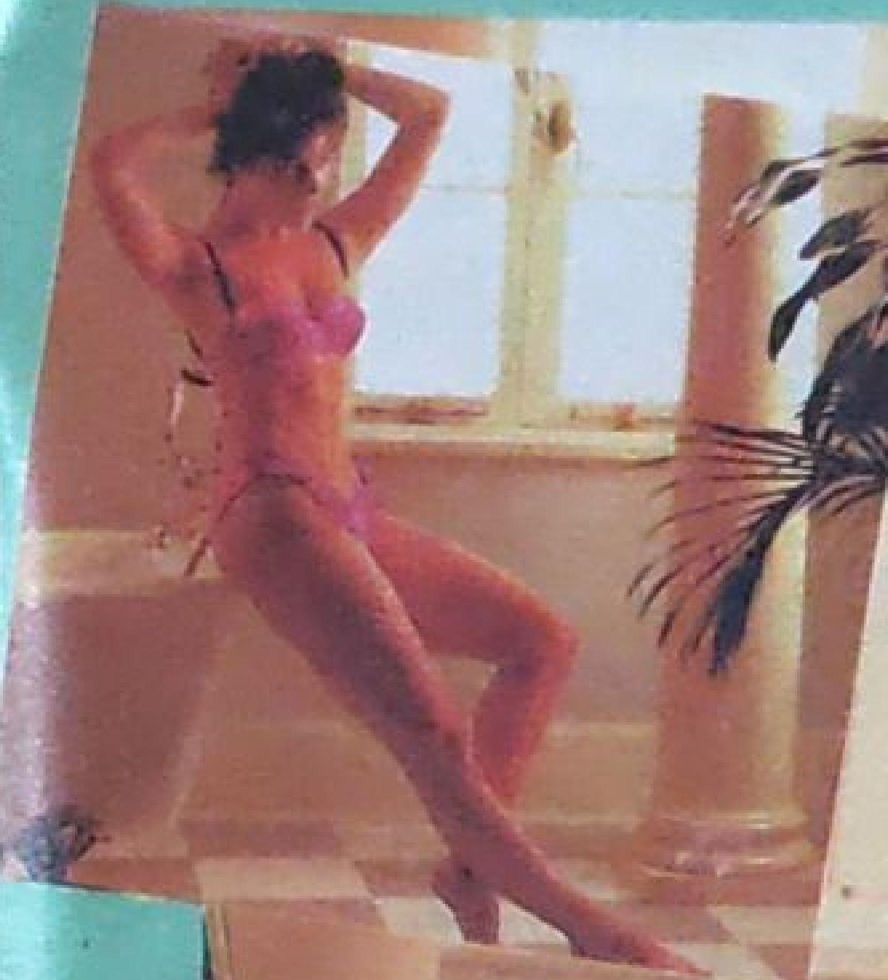
เดี๋ยวนี้ชุดชั้นในสวย ๆ น่ารัก ๆ ก็เริ่มมีบทบาท เด่นชัดขึ้นทุกวัน ซึ่งอีกหน่อยจะเป็นอย่างไรนั้น ก็ต้องคอยจับตาดูกันต่อไป

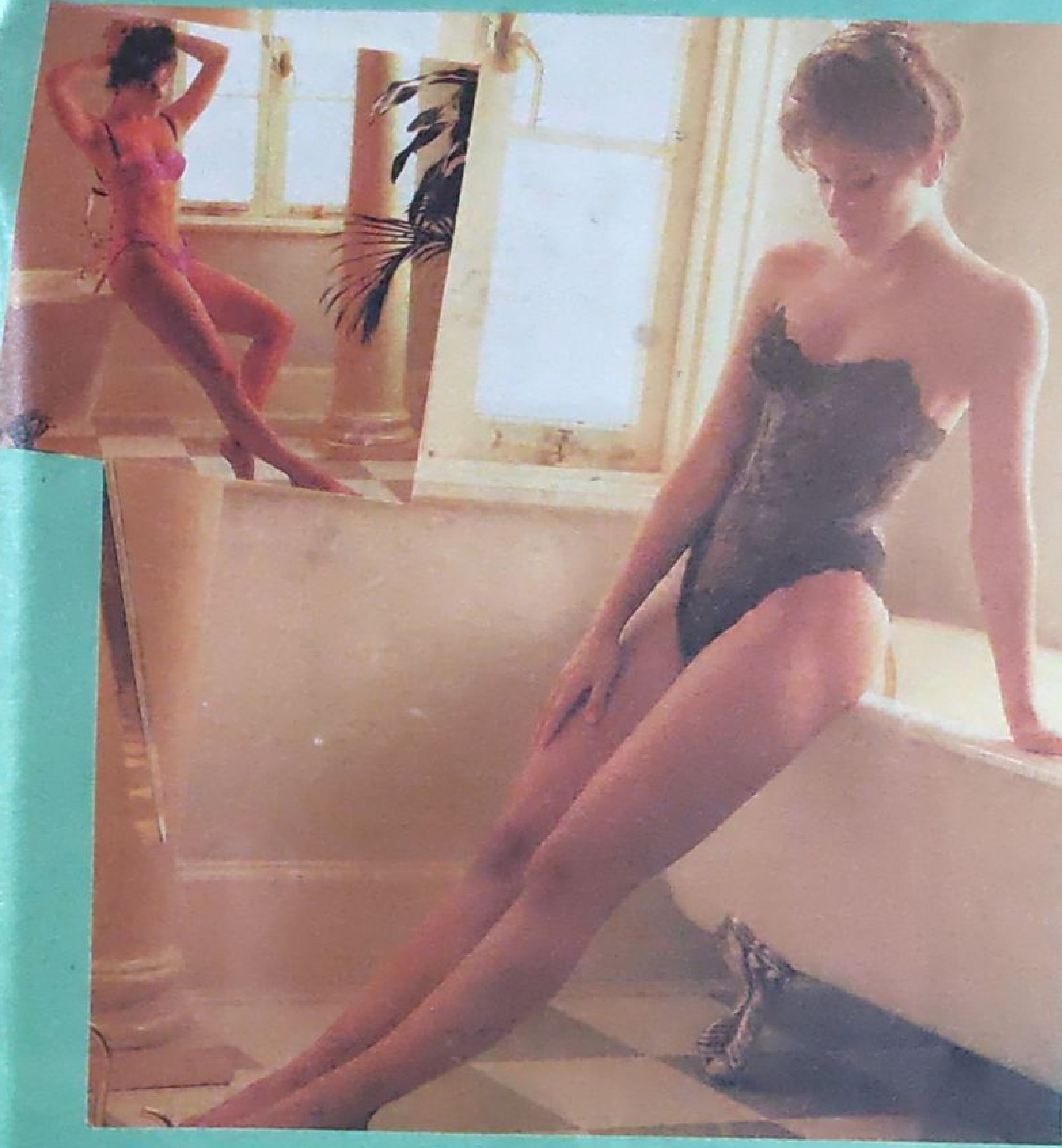
ชุดชั้นในตัวหรูกำลังเป็นที่นิยม

ชุดชั้นในที่แนบเนื้อคน

★ คุณรู้มั้ยเวลาที่ผู้ชายถอดกางเกงในผู้หญิงออกน่ะ เขาไม่ใช่สักแต่ว่าถอดอย่างเดียวแต่เขาจะสังเกตและสัมผัสอย่างละเอียดถี่ถ้วน ตั้งแต่โคนขาจนถึงปลายนิ้ว ★

สวยยิ่งดูสวยใหญ่

"ริว บูระอุเอะ" นักเขียน**คนหนึ่งกล่าวว่า...**

คนมักพูดกันบ่อย ๆ ว่า "ชุดชั้นในนั้นมีไว้ถอดหรือแค่ดูก็มีความสุขแล้ว" แต่ผมว่าที่สำคัญคือ ต้องอยู่คู่กับ**คนสวย**ไม่ว่าจะเป็นสีครีมนวล หรือสีดำคมขำก็ตามก็ดูดีทั้งนั้น **ถ้าอยู่แนบเนื้อคนสวยซะอย่าง**เหมือนอย่างคนใบหน้าใหญ่เบ้อเร่อเท่อ ต่อให้ไว้หนวดเฟิ้มยังไง มันก็ดูทุเรศอยู่ดีฉันใดก็ฉันนั้น

พูดถึงชุดชั้นในแล้ว ผมว่าผู้ชายส่วนใหญ่คงจะไม่มีใครไม่เคยนึกถึงกางเกงในของเจ้าหล่อนเป็นแน่ มีแต่พอได้ยินปุ๊บก็คงจะนึกอยากถอดออกเสียเต็มประดา แล้วในตอนนั้นก็อาจอุทานว่า **"แหม ตัวนิดเดียวไม่น่าเชื่อเลย"** แล้วคุณก็คงจะนึกอยู่ในใจว่า **"สาวน้อยคนนี้ช่างน่ารักน่าทะนุถนอมซะนี่กระไร"** ไม่เชื่อก็ลองดู

-โอริชากุ มิเนะโกะ- (ช่างภาพ)

ให้ความเห็นว่าฉันจำไม่ได้แล้วว่าเมื่อไหร่ จำได้แต่ว่าตอนที่ไปเที่ยวยุโรปกับผู้ชายคนนึงก็ไปเจอถนนเล็ก ๆ อยู่ถนนหนึ่งที่นั่นมีร้านขายชุดชั้นในฉันรู้สึกแปลกใจที่ถนนสายเล็ก ๆ และไม่ค่อยมีคนเดินเท่าไหร่กลับมีร้านขายชุดชั้นในได้ก็เลยหยุดดูแป๊บนึง แล้วก็เดินต่อ

ขณะนั้นเองผู้ชายคนที่มาด้วยกันกลับไปยืนจ้อง อยู่ที่หน้าตู้โชว์แล้วก็พูดว่า **"อืม...อันนี้ก็พอไหว แต่ตัวนี้ไม่ได้เรื่อง"** ฉันดูแล้วก็ไม่เห็นว่าจะเสียหายตรงไหน แบบก็สวยเรียบ ๆ ดูสะอาด ๆ ตาดี แต่เขากลับพูดว่า **"มันก็ดีอยู่หรอก แต่เนื้อผ้าไม่เอาไหนเลย คุณรู้มั้ย เวลาที่ผู้ชายถอดกางเกงในผู้หญิงออกน่ะเขาไม่ใช่สักแต่ว่าถอดอย่างเดียวแต่เขาจะสังเกตและสัมผัสอย่างละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่โคนขาจนถึงปลายนิ้ว ขืนใส่กางเกงในเนื้อผ้าอย่างนี้ล่ะก็ ยังไง ๆ ก็ไม่มีทางดูเซ็กซี่ได้เลยจะบอกให้**

ฉันก็เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าผู้ชายเวลาพิจารณาผู้หญิงเขาละเอียดถี่ถ้วนขนาดนี้เชียว มิน่าล่ะ...ผู้หญิงเราถึงได้ใส่ใจกับเรื่องนี้เพื่อเขาคนนั้นเป็นพิเศษ □

นวลนาง
ฉบับหน้า

อัมพร จันทรา
35-24-35
สาวใหญ่อ่อนแน่น
ถ้าคุณชอบสไตล์นี้
คุณจะไม่ผิดหวังแน่

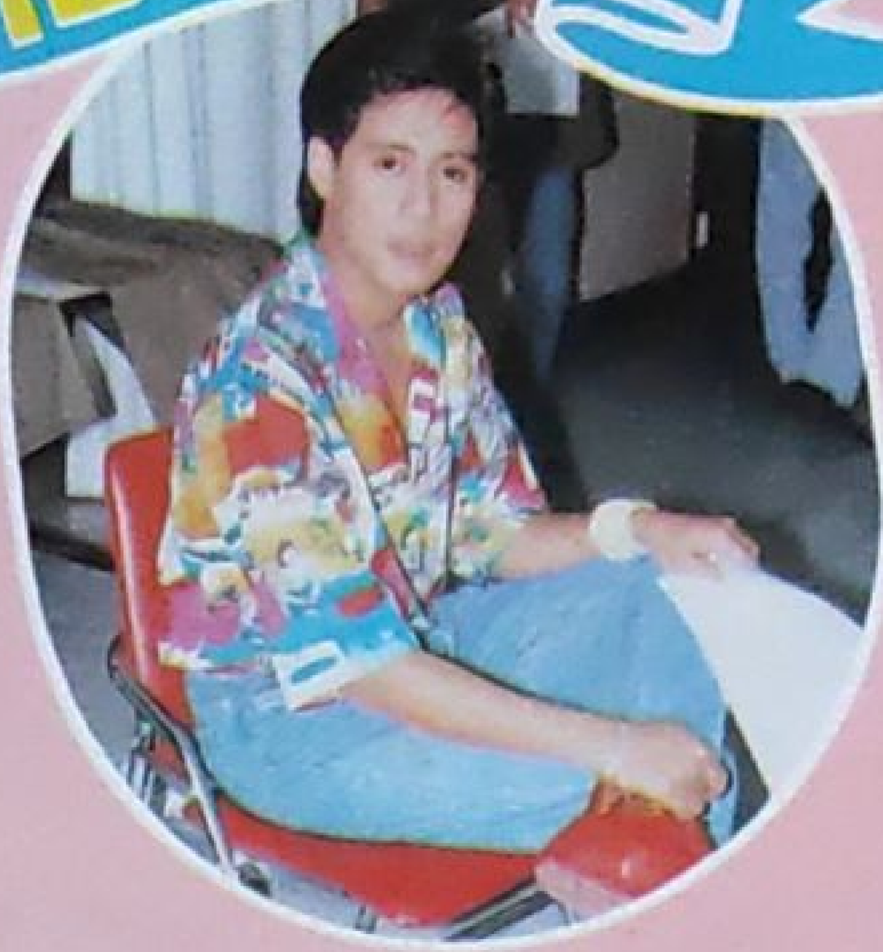

ที่สุดในรอบปี (ภาค 2)

สำหรับที่สุดในรอบปี 2531 ภาค 1 นั้นเป็นเรื่องของวงการดารา สำหรับภาค 2 นี้ขอเสนอที่สุดในรอบปีของวงการนักร้องบ้างนะจ๊ะ

น่าหมั่นไส้ที่สุด พลอยกับอัลบั้มสมาคมคนเจ็บๆ การแต่งตัวของแต่ละคนไม่รู้ว่าใช้สติปัญญาคิดหรือใช้ความบ้าไตร่ตรอง อีกอย่างหนึ่งก็คือมือกลองที่แอ็คเกินเหตุ ไม่รู้ว่าป่านนี้จะหายเห่อเหิมหรือยัง !!

เพลงดังที่สุด เพลงทั้งรักทั้งเกลียดที่หนุ่มกุ้ง ตวงสิทธิ์ร้องน่ะดังตลอดระยะเวลา 6-7 เดือนได้มั้ง ใครค้านเพลงนี้แสดงว่าพึ่งกลับออกมาจากป่าและไม่เคยฟังเพลงมาเลย 6-7 เดือนเต็ม ๆ

ให้เนื้อร้องสะใจที่สุด สมองจน ๆ ที่มืดไข่มุกร้อง เนื้อเพลงให้อารมณ์และมันส์กว่านักร้องดีแต่หล่อในวงด้วยซ้ำไปที่หล่อแล้วทำอะไรเกินความจำเป็น

ดังเร็วที่สุด ไกรวิทย์ พุ่มสุโข อัลบั้มชุดแรกก็กลายเป็นวลีที่ฮิตติดปากคนไทยไปเสียแล้ว ใคร ๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า มันอยู่ที่ใจ

ติดใจเร็วที่สุด นูโว กับผลงานชุดแรกเป็นอย่างงี้ตั้งแต่เกิดเลย ก็ปรากฏว่ากลายเป็นขวัญใจคนดูไปแล้วในเวลาอันรวดเร็ว

เพราะที่สุด รักเธอแต่เธอไม่รู้ ของหนุ่มเสก เพลงนี้เป็นสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี ตามงานในโรงแรมหรูๆ ของสังคมไฮโซไซตี้ชอบร้องเพลงนี้โดยเฉพาะนักร้อง (จำเป็น) ที่ถูกเชิญขึ้นไปร้อง

หล่อที่สุด หนุ่มเบิร์ดยังครองตำแหน่งอยู่เช่นเคย อัลบั้ม ส.ค.ส.ก็วิ่งฉิวปลิวตามลมเสียด้วยสิ เรียกว่าเอาปาสเตอร์ปิดหน้าที่แตกจากชุด 2501 ได้มิดชิดเลยจ้ะ

สวยที่สุด ต้องให้ 3 สาวเลยนะ ศิรินันท์ โรจนธรรม หนูบุ๋ม จุฑามาศ วิภา จันทรกูล

กลับมาเยี่ยมที่สุด จันทรา ธีรวรรณ หายหน้าหายตาไปหลายปีพอกลับมาใหม่ในเทปชุดได้ไง ก็ปรากฏว่าเยี่ยมยอดจนน่าทึ่งทีเดียว

กลับมาแย่ที่สุด *อัญชลี* จงคดีกิจ *อย่าให้อธิบายมากเลยนะว่าแย่ยังไง สุดยอดในช่วงแรกพอถึงช่วงหลัง ๆ ก็ตกต่ำจนน่าใจหายเลย*

ขายขี้หน้ามากที่สุด น้ำใจจากค่ายแกรมมี่ อุตส่าห์ดึงคนจากค่ายคู่แข่งมาแล้วก็วางรูปแบบลอกเลียนทุกลักษณะ แต่ปรากฏว่าเทียบวงเพื่อนไม่ติดฝุ่นเลย

ขายดีที่สุด ไมเคิล แจ็คสันคืนไป เอาพระนารายณ์คืนมา คาราบาวไงล่ะจ๊ะ !

ขายแย่ที่สุด เอ้า...แย่งตำแหน่งกันเองนะจ๊ะ บ่น ผุสชา น้ำใจ อมตะ วรรษมน ภัทรา (ตู้) ชุด 2 คนคู่ (ชุด 2) แอนนา (ชุด2) ฯลฯ

เข้ามาดังที่สุด พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง เรามันตัวสำรอง แถมเป็นคนดิบ ๆ แล้วก็ทำไปแล้ว แต่ละเพลงดังจน ฉัตรชัยค้อนขวับๆเลยจ้ะ

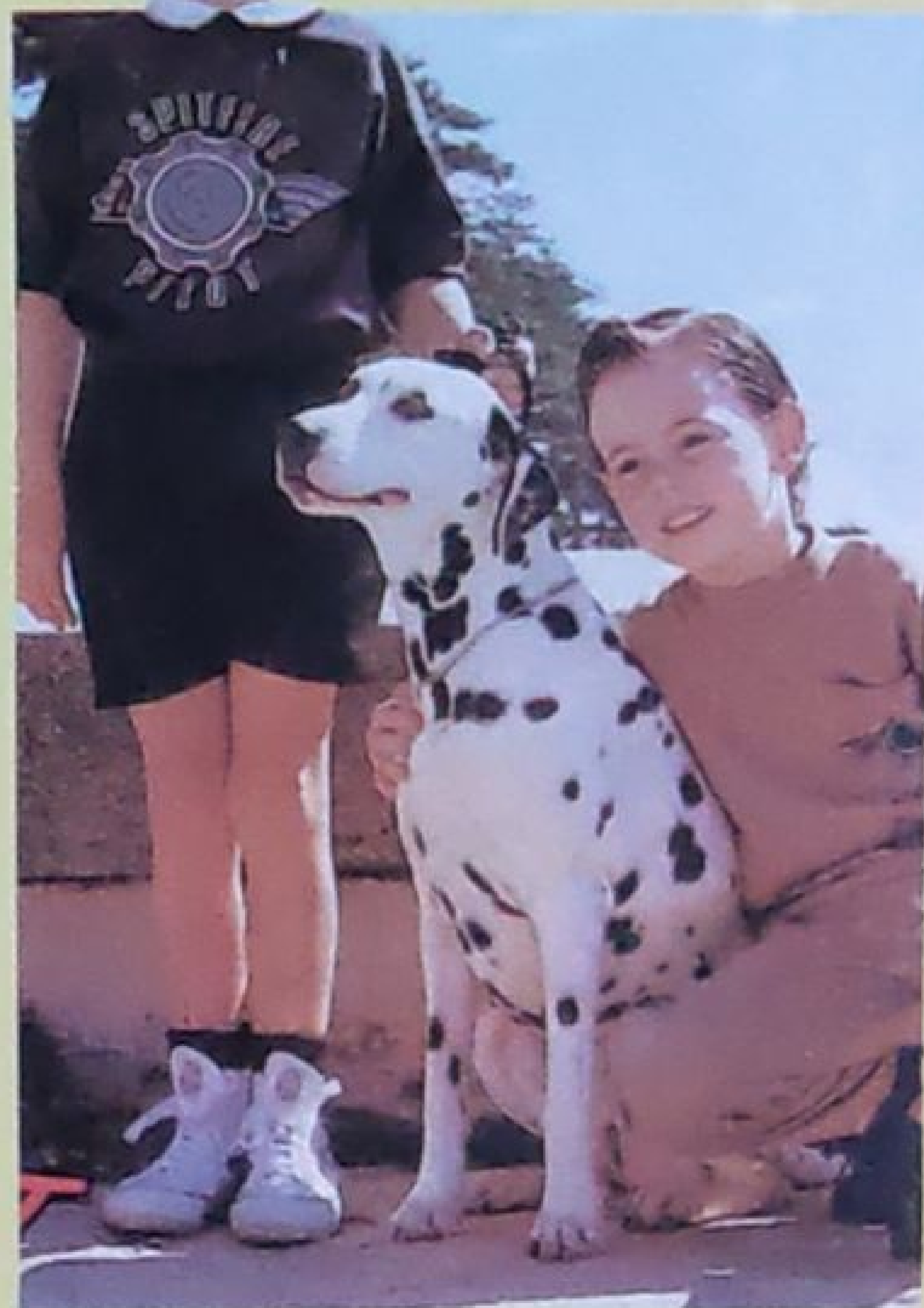
เฒ่าซิ่งเขียนเรื่อย ๆ ตามที่มีอารมณ์สนุก อย่าซีเรียสกับตำแหน่งที่มอบให้ เพราะยังมีอีกมากมายนับสิบๆ ตำแหน่งที่ยังไม่ได้มอบให้ใคร เนื่องจากเท่านี้เฒ่าซิ่งก็โดนด่าไม่รู้เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่แล้วจ้ะ

เฒ่าซิ่ง

นรักกัน
ว์รักกัน
เราไม่
ยดเบียน
นและกัน

ชีวิต....ใช่เพียงแต่มี
ะวัตถุเท่านั้นที่จะทำให้
มมนุษย์มากขึ้น การอยู่
สมดุลในธรรมชาติ การ
ม้ที่ให้ความร่มรื่น การ
โลกที่เป็นเพื่อนช่วยคลาย
และให้ความแช่มชื่นอีก
ากที่ทำให้โลกน่าอยู่
เพราะการจะได้มาซึ่งสิ่งนี้
ศัยความเข้าใจและการเสนอ
ดีมานับตั้งแต่เด็ก ๆ ด้วย

ตามปกติเด็กมีแนวโน้ม
รักสัตว์เลี้ยงของพวกเขา
ล้ว ถ้าผู้เป็นพ่อแม่ให้การ
ยสั่งสอนให้รู้คุณค่า ไม่ให้ลูก ๆ
ายหรือหยาบคายต่อสัตว์ เด็ก
พวกเราก็จะมีจิตใจอ่อนโยน มี
บรัก มีความเผื่อแผ่มีสุขภาพจิต
ามที่จะส่งเสริมให้กลายเป็น
จิตใจงดงามไปด้วย

มองโลกในแง่ดีงามและพร้อม
ะแก้ปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนอยู่
โลกได้อย่างผู้คนที่มีคุณภาพ
ดีกว่าง่องแง่งฮึ่มฮ่ำเข้าหากัน
นไหน ๆ...จริงไหมจ๊ะ?

